

ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΑΝΩ ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΜΠΕΑΛΑ.
ΛΙΜΝΟΛΕΚΑΝΗ ΣΤΡΟΥΓΑΣ-ΑΧΡΙΔΟΣ

Είναι φυσικό, ό κάθε άνθρωπος, όταν φθάση στη γεροντική ηλικία, νά θυμάται νοσταλγικά τή γενέτειρά του, είτε αυτή είναι ή ήταν σημαντικός οικισμός, είτε είναι ή ήταν άσήμαντος. Όλα τής γενέτειρας πατρίδας του είναι υπεραγαπητά, όποιαδήποτε κι άν είναι αυτή. Οί άναμνήσεις τής παιδικής ηλικίας άλλωστε κατά κανόνα είναι οί ζωηρότερες και οί πιό επιθυμητές. Έτσι κι εγώ τώρα, σε προχωρημένη ηλικία, νοστάλγησα τή γενέτειρά μου, πού,άλλοίμονο, είναι ήδη κατερειπωμένη και θέλησα νά τής άφιερώσω γι' άνάμνηση λίγες γραμμές για τήν άλλοτε ζωή της.

Είχε, φρονώ, τήν προτεραιότητα άπ' όλα τά βλαχοχώρια τής Βόρειας Μακεδονίας πού, όπως είναι γνωστό, σιγά-σιγά σβήνουν άπό τό χάρτη είτε βρίσκονται στο έλεύθερο έλληνικό έδαφος είτε σε ξένο, νά σβήση πρώτη. Μιά εκκλησία, στο όνομα τής πολιούχου τών Βλάχων Αγίας Παρασκευής, θά θυμίζη (δέν ξέρω για πόσο άκόμη καιρό) τή θέση, τόν τόπο, όπου ήκμασε ένα βλαχοχώρι, άπό τά όνομαστά άπόκεντρα τέτοια τής Δυτ. Μακεδονίας, ή Μ π ε ά λ α.

Γράφω μάλλον άναμνήσεις για τό χωριό μου Άνω Μπεάλα, γιατί έργασία συστηματική θά μπορούσε νά γίνη στα νεανικά μου χρόνια. Η μακρινή άπόστασή του όμως, ό φραγμός τών κρατικών συνόρων και τά διαδραματισθέντα μεγάλα γεγονότα τών δύο παγκοσμίων πολέμων, δέν μου έδωσαν τис κατάλληλες πρός τοϋτο ευκαιρίες. Ός μαθητής τοϋ Διδασκαλείου Μοναστηρίου, τό 1911-1913, είχα γράψει μερικά σημειώματα για τά ήθη και έθιμα τοϋ χωριοϋ. Αυτά όμως, λόγω τής άνωμάλου φυγής μου άπό τό σερβικό στο έλληνικό έδαφος και λόγω τοϋ ότι άμέσως επακολούθησε ό Α' Παγκόσμιος πόλεμος, κατεστράφησαν. Έτσι μόνον άναμνήσεις και λίγα στοιχεία πού συγκέντρωσα άπό γραίες για τά τραγούδια τοϋ χωριοϋ κατά τήν όλιγοήμερη επίσκεψή μου στα μέρη εκείνα, μου επέτρεψαν νά γράψω τис λίγες αυτές γραμμές για τή γενέτειρά μου.

Άς λογισθοϋν τά όσα γράφω για τή νεκρή άγαπημένη μικρή πατρίδα σαν ένα μνημόσυνο της ιερό. Ίκανοποιείται με αυτό και μία ψυχική άνάγκη και θέληση τοϋ γράφοντος.

Έγραψα σαν συνέχεια τοϋ χωριοϋ μου στα πεταχτά και για τό δίδυμό του άλλο βλαχοχώρι, τήν Κ ά τ ω Μ π ε ά λ α. Επίσης λίγα για τή λιμνολεκάνη Άχρίδος-Στρούγας, όσα, έννοείται, ήτο δυνατό νά γράψω.

Α'. ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΠΕΑΛΑ

Ἐνω Μπέλιτσα ἢ Βέλιτσα εἶχε τὴν ἐπίσημη ὀνομασία του ἐπὶ τουρκοκρατίας, Μπεάλα ὅμως ἀπλᾶ τὴν ἔλεγον οἱ γηγενεῖς καὶ τῶν δύο χωριῶν, οἱ ὅποιοι τὴν Κάτω πεδινὴ συνώνυμη τὴν ὀνόμαζαν ἀπλῶς «Κάμπου». Ἐμφότερα ἀποτελοῦσαν ἓνα δίδυμο καὶ ἀποκλειστικὰ βλάχικο χωριὸ τῆς δυτικῆς περιοχῆς Στρούγας-Ἀχρίδος.

1. ΘΕΣΗ ΚΑΙ ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἐνω Μπεάλα βρισκόταν στὰ βορειοδυτικὰ τῆς πόλεως Στρούγας, σὲ ἀπόσταση 10 χιλιομέτρων ὑψηλότερά της, σὲ ἀνατολικὴ πλαγιά τοῦ ὄρους Γιαμπλάνιτσα καὶ σὲ ὑψόμετρο 1.300-1.350 μ., παρὰ τὰ ἀλβανογιουγκοσλαβικὰ σύνορα. Στὰ Β.Δ. ὑψώνεται ἡ κορυφὴ Γιαμπλάνιτσα μὲ ὕψομ. 2.259 μ. Δυτικὰ εἶχε τὸ ὄρος Σεμπενίκουτ (ὑψόμ. 2.180 μ.), τοῦ ὁποίου ὁ κύριος ὄγκος βρίσκεται σὲ ἀλβανικὸ ἔδαφος. Νότια καὶ νοτιοδυτικὰ ὑψώνεται τὸ ὁμώνυμο βουνὸ (Μπέλισκο Μπάρδο κατὰ τὸν χάρτη) καὶ δυτικώτερά του τὸ ὕψωμα Τσοῦμα (=κορυφὴ) μὲ ὑψόμ. 2.200 μ.

Ἐποθεσία του βρίσκεται σὲ πλαγιά κατάφυτη, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ δάση κυρίως ὄξυᾶς (φηγοῦ) (εἰκ. 1). Τὰ σπίτια του ἦσαν κτισμένα ἀμφιθεατρικά. Στὴν ἀνατολικὴ ἄκρη τῆς τοποθεσίας αὐτῆς ὑψωνόταν βράχος ἀπότομος καὶ ἀπρόσβατος ἀπὸ τὶς τρεῖς πλευρῆς, προσιτὸς δὲ μόνον ἀπὸ τὴ βόρεια πλευρά. «Μπαρτσιρε» δηλ. Βράχο, τὸν ἀποκαλοῦσαν. Κυριαρχοῦσε μὲ τὸ ὕψος του ὄλου τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς γύρω περιοχῆς του. Στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ βράχου αὐτοῦ ἀπλωνόταν μικρὸς κάμπος, πάνω δὲ σὲ λοφίσκο σώζονταν ἐρείπια ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ παλιὸ νεκροταφεῖο. Στὴ βόρεια πλαγιά, ποὺ ἦταν δασωμένη, ὑπῆρχε μεγάλη πηγὴ κατάψυχρου νεροῦ, τὸ ὁποῖο κατηφόριζε στὸ χωριό. «Βρύσια» τὴν ἔλεγον, ἂν καὶ βλαχόφωνοι. Στὰ βόρεια εἶχε δασωμένες παρυφῆς τοῦ βουνοῦ. Στὰ νότια εἶναι τὸ ποτάμι Μπεάλα (ἢ Μπέλιτσα) καὶ ἐπάνωθὲ του ὑψώνονται οἱ πλαγιῆς τοῦ Βλάχικου βουνοῦ, ὅλες δασωμένες. Τὸ ποτάμι κυλάει τὸν κατήφορο μὲ τὰ κρῦα δροσερὰ νερά. ἔχει τὶς πηγῆς του στοὺς πρόποδες τῶν κορυφῶν Τσοῦμας καὶ Γιαμπλάνιτσας καὶ μὲ διαδρομὴ μέσα ἀπὸ μεγάλη χαράδρα μὲ πελώριους βράχους, ξεχύνεται στὸν κάμπο, χαρίζοντας τὰ νερά του στὴν Κάτω Μπεάλα. Στὴ διαδρομὴ του αὐτὴ σχηματίζει μικροὺς καταρράκτες καὶ κοιλώματα βάθους 2-3 μέτρων γεμάτα μὲ τὶς ὀνομαστῆς πέστροφες (ψάρια τῆς λίμνης Ἀχρίδας), ποὺ φθάνουν ἕως κοντὰ στὶς πηγῆς του. Στὰ δυτικὰ ἀνοίγεται κοιλάδα μικρὴ, ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὴν Ἀλβανία ἀπὸ τὴν τοποθεσία «Κροῦτσε» (=Σταυρὸς) σὲ ὑψόμ. 1.700 μ. περίπου.

Οἱ τοποθεσίαι τῆς περιοχῆς τοῦ χωριοῦ εἶχαν τὰ ἑξῆς ὀνόματα: Στὰ βόρεια μικρὴ πεδιάδα κατηφορικὴ «Πάτλα-Μαρτίνη», ἀνατολικὰ ὕψωμα

γυμνὸ «Κουρία», ἄλλο τὸ «Κατούνι» κι ὁ βράχος «Μπαρτσίρε». Δυτικὰ λειβάδια με ὀνομασίες «Παδδίτσια» καὶ «Ντομνιάσκα». Στὰ νοτιοανατολικά μικρὸ ὕψωμα τραπεζοειδὲς κατάφυτο, «Εἰκόνα» τὸ ἔλεγαν. Ἐπὶ τὴν «Εἰκόνα» ἀγνάντευε κανεῖς, μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῶν ἀνατολικῶν ὑψωμάτων πρὸς τὸν κάμπο καὶ τῶν ἀντερεισμάτων τοῦ ὁμωνύμου τοῦ χωριοῦ βου-

Εἰκ. 1. Ἐξοψη τοῦ χωριοῦ Ἄνω Μπεάλα

νοῦ, τὸ νότιο μέρος τοῦ κάμπου Ἄχρίδας, τὴν πόλη Στρούγα κι ὅλη σχεδὸν τὴ λίμνη τῆς Ἄχρίδας. (Ἀπὸ τις πηγὲς τῆς λίμνης ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὴ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Ναοῦμ—νοτιοανατολικά—διακρινόταν ἀπὸ τὸ ὕψωμα «Εἰκόνα» κι ἄλλα τέτοια τοῦ βουνοῦ—περιέργως—γραμμὴ ὑδάτινη ἄσπρη πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης κατὰ μῆκος αὐτῆς ἕως τις ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Μ. Δρίνου παρὰ τὴ Στρούγα σὲ σχῆμα ἀκριβῶς ρέοντος ποταμοῦ).

Ἀνατολικώτερα τοῦ χωριοῦ, πρὸς τὸν κάμπο τῆς Στρούγας, εἶναι τὸ ὕψωμα «Κρεάστα» (=λόφος) με κορυφὴν τραπεζοειδῆ «Τσιτάτε», πάνω στὴν ὁποία σώζονταν ἐρείπια κάστρου. Τοῦτο δεσπόζει τοῦ κάμπου Στρούγας καὶ ἰδίως τῆς διαβάσεως Ντομπογιάν τοῦ Δρίνου καὶ πρὸς Δίβραν.

Ὁ δ ε ὑ σ ε ι ς. Ἐπὶ τὴν Στρούγα, ἀκολουθώντας μέρος τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ ἕως τὸ ὕψος τοῦ χωριοῦ Ραδολίσστε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διὰ τῶν ὑψωμάτων τοῦ σλαβικοῦ χωριοῦ Βίσνιε, σὲ 2 ½ ὥρες ἀνήφορο με ἡμιονικὸ δρόμο, φθάνει κανεῖς στὸ χωριό. Ἄλλος δρόμος ἀπὸ τὸν Κάμπο (ἀπὸ τὴν Κάτω Μπεάλα) πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τὰ χωριά Ὁχτήσι καὶ Βέφτσανη κι ἀπὸ τὸ δεύτερο πρὸς δυσμᾶς ἀνήφορικὰ ὁδηγεῖ σὲ 2 πλέον ὥρες. Κατσικόδρομος

διὰ μέσου τῆς «Κρεάστας», πού σπάνια τὸν χρησιμοποιοῦσαν, ὀδηγοῦσε σὲ 1 ἢ 1½ ὥρα στὸ χωριὸ ἐπίσης ἀπὸ τὴν Κάτω Μπεάλα.

2. ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Πότε ἀκριβῶς πρωτοοικίσθηκε τὸ χωριὸ δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο. Ὅπως ἔλεγαν οἱ παραδόσεις του, ἡ ἀρχικὴ θέσις τῆς Ἴνω Μπεάλας ἦταν κοντὰ στὸ σημερινὸ χωριὸ τοῦ κάμπου Βελέστα, ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὸ καὶ τὸ μικρὸ χωριὸ Ντομπογιάν, κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Μαύρου Δρίνου (ποταμοῦ), πού εἶναι στὰ στενὰ τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν πρὸς τὴ Δίβρα. Ἡ Βελέστα καὶ τὸ Ντομπογιάν εἶναι ἀρβανίτικα (μουσουλμανικὰ) χωριά. Ὑποτίθεται, καὶ ἴσως εἶναι βέβαιο, ἀπὸ μερικὰ τεκμήρια πού θὰ ἀναφέρω παρακάτω, ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς Μπεάλας (Βελίτσης) ἐκτοπίσθηκαν ἀπὸ Ἀρβανίτες σ' ἄγνωστη χρονολογία, πιθανῶς στὸ τέλος τοῦ 17ου αἰώνα. Ἐγκαταστάθηκαν τότε οἱ περισσότεροι μὲν κάτοικοι στὴν ὄρεινὴ θέσις (ὅπου ἦτο ἡ Ἴνω Μπεάλα), οἱ λιγώτεροι δὲ ἔμειναν πλησίον τῆς Βελέστας, στὴ θέσις τοῦ σωζομένου καὶ σήμερα χωριοῦ Κάτω Μπεάλα (Κάμπου).

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ χωριὸ, ὅπως θὰ γράψω γι' αὐτὸ σὲ ξεχωριστὸ κεφάλαιο, δὲν διαφέρει οὔτε κατ' ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν Ἴνω. Εἶναι ὁ δίδυμος ἀδελφὸς καὶ μοιάζαν σ' ὅλα σὰν δυὸ σταγόνες νεροῦ.

Τὸ χωριὸ ἀναφέρεται ὡς Βέλιτσα ἀπὸ τὸν 12ον αἰώνα. Ἡ Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ Πυρσοῦ (Τόμος ΙΔ', σ. 546) γράφει: «Κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα Κλήμης μαθητῆς τοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου... μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν Μοραβίαν ἐξεδιώχθησαν ἐκ Μοραβίας ἐπὶ τῶν μαθητῶν τούτων, ἐν οἷς ὁ Κλήμης. Οὗτος κατέφυγεν εἰς ... Βουλγαρίαν καὶ ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος τῆς πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀχρίδος Βελίτσης».

Δὲν ἦταν λοιπὸν δυνατόν ἡ Βέλιτσα νὰ βρισκόταν τότε στὴν ὄρεινὴ θέσις, ὅπου ὑπῆρχεν ἕως τὸ 1941. Θὰ ἦταν ἀσφαλῶς, ὅπως ἀναφέρει καὶ στὸ βιβλίον του «Ἡ καταγωγὴ τῶν Ἀρμανιῶν» ὁ φίλτατος Σωκράτης Ν. Λιάκος, στὴ θέσις παρὰ τὴ Βελέστα.

Φαίνεται, ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ρωμαϊκῆς κατάκτησης οἱ κάτοικοι τῆς Βελίτσης (Μπεάλας) ἦσαν ἐγκατεστημένοι παρὰ τὴ διάβασις τῆς γέφυρας τοῦ Μαύρου Δρίνου, ὅπου ὑπῆρχε ὁ σταθμὸς Pons-Servilius. Ἦσαν δηλ. φύλακες τῆς διαβάσεως αὐτῆς ἀπὸ τὴ δυτικὴ στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τοῦ Δρίνου. Ἐπίσης ἦσαν φύλακες καὶ τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ ἀπὸ τὸ σημερινὸ χωριὸ Λύνη (Κιάφα - Θάν), «Πυλὼν τῆς Λυχνιδού.» ἕως τὴ μοναδικὴ τότε γέφυρα τοῦ σημερινοῦ χωριοῦ Ντομπογιάν.

Ἡ Ἐγνατία ὁδὸς τότε ἀπὸ Ἐλμπασάν καὶ διὰ τῶν στενῶν τῆς διαβάσεως Κιάφα-Θάν περνοῦσε ἀπὸ τὴς παρυφῆς τῶν ὑψωμάτων τοῦ βουνοῦ τῆς Μπεάλας (Μάλι-Βλάϊ) καὶ «Κρεάστας», κοντὰ ἀπὸ τὰ σημερινὰ χωριά Φράγκοβα - Ραδολίσστε - Ζαγρατσάνι - Κάτω Μπεάλα - Βελέστα - Ντομποβ-

γιάν κι ἔφθανε στη γέφυρα τοῦ Δρίνου. Καί τοῦτο, διότι ὁ ποταμός Μ. Δρίνος, πηγάζοντας ἀπὸ τὴ βόρεια πλευρὰ τῆς λίμνης Ἀχρίδας, ξεχυνόταν μὲ πολλά στόμια στὸν κάμπο πρὸς βορρᾶν κι ἀποτελοῦσε βάλτο ἀδιαπέραστο.

Ὁ βάλτος αὐτὸς ἐκτεινόταν ὅσο κι ὁ κάμπος τῆς Στρούγας μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Δρίνου παρὰ τὰ στενὰ πρὸς Δίβρα, στὰ ὁποῖα μπαίνει τὸ ποτάμι αὐτὸ καὶ διασχίζει τὴν Ἀλβανία στὸ βορειοανατολικὸ μέρος. (Τμῆμα τοῦ βάλτου αὐτοῦ στὸ δυτικὸ μέρος τοῦ Δρίνου παρὰ τὰ χωριά Ζαργάτσανι-Βράνιστα - Λιβαδιά - Βάλτος Shoum ὑπῆρχε ἕως τὸ 1960, ὅποτε ἀποξηράνθηκε).

Ἡ Ἑγνατία ὁδός, πρὸ τοῦ 10ου αἰώνα, ἀκολουθοῦσε τὴν ἀνωτέρω γραμμὴ ἕως τὴ γέφυρα τοῦ τωρινοῦ χωριοῦ Ντομπογιάν καὶ ἐκεῖθεν πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τὰ ἀρβανίτικα χωριά Μουρουνίστε - Τατέσσι - Δολογκόσδδα - Κοροσίστε - Ζαπίν - Τρεμπενίστε, κατέληγε στὴν Ἀχρίδα, ὁπότεν διὰ τοῦ Πέτρινου Ὀρους - Ρέσνας - διάβασης Διαβατοῦ (Περιστέρι) κατέληγε στὴν Πελαγονία.

Ἡ διάνοιξη τῆς ὁδοῦ διὰ μέσου τῆς σημερινῆς πόλης Στρούγας, κατὰ τὴ βυζαντινὴ ἱστοριογράφου Ἄννα Κομνηνῆ, ἔγινε στὴν ἐποχὴ τοῦ φερόμενου ὡς βασιλιᾶ τῶν Βουλγάρων Σαμουήλ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπαναστατήσει κατὰ τῶν Βυζαντινῶν μὲ πρωτεύουσα ἀρχικὰ τὴν Πρέσπα καὶ ἔπειτα τὴν Ἀχρίδα. Αὐτὸς θὰ ἦταν μᾶλλον Βλάχος, ὅπως καὶ πολλοὶ στρατηγοὶ του, ὄχι δὲ Βούλγαρος, ὅπως χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἱστορία. Ὁ Σαμουήλ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 9ου αἰώνα, ἀποξήρανε τὰ ἔλη ἀνοίγοντας μεγάλα κανάλια καὶ παρὰ τὴν ἐκβολὴ τοῦ Δρίνου ἔκτισε τὴν πόλη Στρούγα (στρουγία=στομία, ἀπὸ τὸ στραγγὸς-striacus) καὶ γέφυρα, γιὰ τὴν ἄμεση διάβαση τῆς Ἑγνατίας ἀπὸ τὸ τωρινὸ Ραδολίστε καὶ βόρεια τῆς Γκάλιστας (Γκιάλιστ) μέσῳ Στρούγας, κάτω ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Ἁγίου Ἐρασμου, δηλ. ἀπὸ τὴ βορεινὴ παραλία τῆς λίμνης. Ἔτσι ἀποφευγόταν ὁ κύκλος τῆς Ἑγνατίας ἀπὸ τὴ διάβαση Ντομπογιάν.

Μίλησα παραπάνω, κατὰ τὴ γνώμη μου, γιὰ τεκμήρια τῆς παλιᾶς θέσης τῆς Μπεάλας παρὰ τὰ τωρινὰ χωριά Βελέστα καὶ Ντομπογιάν (ἀρβανίτικα), γιατί:

α) Ἡ περιοχὴ δυτικὰ τῶν χωριῶν τούτων ἀνήκε κατὰ κυριότητα ἐπὶ Τουρκοκρατίας, μαζὶ μὲ τὴ δασωμένη περιοχὴ τῶν ὑψωμάτων «Κρεάστα» (μὲ πυκνὰ δάση ἀπὸ καστανιές), στὰ δύο δίδυμα χωριά Ἄνω καὶ Κάτω Μπεάλα, τὰ ὁποῖα ἐκαρποῦντο τὶς ἄφθονες καστανιές του.

β) Πάνω στὴν «Κρεάστα» ὑπάρχει κορυφὴ «Τσιτάτε» (=κάστρο) ἀποκαλουμένη, πού δεσπόζει κυριολεκτικὰ τῆς διαβάσεως τῆς γεφύρας Μ. Δρίνου (Ντομπογιάν) καὶ πάνω σ' αὐτὴ ὑπῆρχαν ἴχνη κάστρου.

γ) Οἱ Ἀλβανοὶ ὀνομάζουν τὰ ὑπὲρ τὴ διάβαση Κιάφα-Θάν (Λὺν) πρὸς

Ἐλμπασάν ὑψώματα Μάλι - Βλάι¹ (βουνὸ τῶν Βλάχων), κι ὄλο τὸ βορειοδυτικώτερά του (ἀπὸ τὸ Κιάφα-Θάν ἕως τὸ σημερινὸ σλαβόφωνο χωριὸ Βίσιε) βουνὸ λέγεται ἀπὸ τοὺς Σλάβους Μπέλισκο-Μπάρδο (=βουνὸ Βλάχικο τῆς Μπεάλας, ὑψόμε. 1.946-1.642 μ.) νοτιοανατολικά τῆς Μπεάλας.

δ) Μέρος τῆς περιοχῆς τῆς ἐπὶ τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους κοιλάδας Ράιτσας - Μόκρας στὰ νοτιοδυτικά τοῦ βουνοῦ τῆς Μπεάλας, ὅπου ὑπῆρχε πυκνὸ δάσος πεύκων καὶ ἐλάτων, ἀνῆκε ἐπὶ τουρκοκρατίας κι αὐτὸ στὴν Μπεάλα.

ε) Τὰ ὅσα ἀναγράφει κι ἡ Μεγάλῃ Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαίδεια Πυρσοῦ (τόμος ΙΔ', σ. 546) περὶ τῆς ἔδρας τοῦ ἀρχιεπισκόπου Βελίτσης.

στ) Τὰ δυτικά σύνορα τῆς περιοχῆς τοῦ χωριοῦ πρὸς τὴν Ἄλβανία (Τσερμενίκα) ἦσαν στὴ διάβαση τοῦ ὑψώματος «Σταυρός» (Κροῦτσε), ἀνάμεσα στὰ ὑψώματα Γιαμπλάνιτσας (2.259 μ.) καὶ κορυφῆς Τσούμας (2.200 μ.). Ἐκεῖ δὲ βρίσκονται καὶ σήμερα τὰ ἀλβανογιουγκοσλαβικά σύνορα.

Σ' ἄγνωστη λοιπὸν χρονολογία οἱ κάτοικοι τῆς Μπεάλας (Βελίτσης), ἀναγκάσθηκαν ἀπὸ ἐπιδρομὴ Ἄλβανῶν προφανῶς (ἴσως τὸ 1710) νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν τοποθεσίαν τῶν χωριῶν Βελέστα - Ντομποβγιάν. Κατέφυγαν, ὕστερα ἀπὸ αἱματηροὺς ἀγῶνες καὶ συγκρούσεις πρὸς τὰ στίφη τῶν Ἀρβανιτᾶδων, στὰ γύρω βουνά.

Κατέληξαν ἔτσι στὴν ὄρεινὴ τοποθεσίαν ποὺ περιγράψαμε. Ἴσως κατ' ἀρχὰς νὰ ἴδρυσαν συνοικισμό σὲ τοποθεσίαν ἀνατολικά τοῦ χωριοῦ «Ἄγιος Γεώργιος», ὅπου σώζονταν ἐρείπια ἐκκλησίας καὶ ἀρχαίου νεκροταφείου (νεκροταφεῖο σύγχρονο τοῦ χωριοῦ ἐκεῖ δὲν δικαιολογεῖται, γιατί βρίσκεται σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπ' αὐτὸ καὶ τὸ χειμῶνα, μὲ τὰ πολλὰ χιόνια, ἦταν ἀδύνατη ἡ μεταφορὰ τῶν νεκρῶν).

Κατὰ παλιὰ παράδοση καὶ ἀφηγήσεις γερόντων, πάνω στὸ βουνὸ καὶ σὲ θέση ποὺ ὀνομαζόταν «Κρεμνὸς τῶν νυφῶν» (*Κούβα ἀ μβιάστι-λόρ*) 100 νύφες καὶ κορίτσια, γιὰ νὰ μὴ πέσουν στὰ χέρια τῶν Τούρκων ἀναγκάσθηκαν, σὰν τὶς Σουλιώτισσες, νὰ ριχθοῦν στὸ βάραθρο προτιμώντας τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἀτίμωση.

Ἡ παλιὰ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἔφερε χρονολογία ἰδρύσεώς της τὸ ἔτος 1819. Αὐτὸ διαπιστωνόταν ἀπὸ ἐπιγραφὴν πάνω στὴν πύλη τῆς ἐρειπωμένης ἐκκλησίας, ποὺ σωζόταν ἕως τὸ 1964 κατὰ τὴν ἐπίσκεψή μου ἐκεῖ. Ἴσως, κατὰ συμπερασμὸν ἢ καταστροφὴ τῆς Μπεάλας (Βελίτσης) νὰ ἔλαβε χώραν στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα (1790-1800). Καμιά ὁμως παράδοση δὲν ὑπῆρχε γιὰ προέλευση τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ ἀπὸ

¹ Ὑπάρχει καὶ σήμερα χωριὸ μὲ τὴν ὀνομασίαν «Μάλι Βλάι» παρὰ τὴν Κιάφα-Θάν βλάχικο μὲ 60-70 οἰκογένειες, τὸ ὁποῖο, φαίνεται, εἶναι ἐποικισμὸς τῆς Ἐνω Μπεάλας ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια.

ἄλλα μέρη. Ἴσως νὰ κατέφυγαν πρόσφυγες στὴν Μπεάλα μερικοὶ ὁμόγλωσσοι, σὰν σὲ ἀδελφὸ χωριό, ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἡπείρου, ὡς ἀπὸ τὴ Γράμμουστα, Νικολίτσα, Μοσχόπολη κ.ἄ.

Βέβαιο εἶναι ἀκόμη ὅτι τὰ δυὸ αὐτὰ βλαχοχώρια, Ἄνω καὶ Κάτω Μπεάλα, ἀπέφυγαν μὲ δέος καὶ μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια κάθε ἐπιμιξία τους μὲ τοὺς σλαβόφωνους γύρω πληθυσμούς, ἂν καὶ αὐτοὶ ἦσαν χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι. Ἐπιγαμίες εἶχαν ἀποκλειστικὰ μεταξύ τους, ἐνίοτε ὅμως καὶ μὲ βλάχικα χωριά τῆς περιοχῆς Πόγραδετς, συχνότερα μάλιστα μὲ τὸ χωριὸ Λάγγα, τὸ ὁποῖο ὅμως ἐπαιρνε κορίτσια ἀπὸ τὴν Μπεάλα, ὄχι δὲ ἡ Μπεάλα ἀπ' αὐτό. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι φυσικὸν τὸ τέκνο νὰ διατηρῆ σχέσεις μὲ τὴ μητέρα, μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Λάγγας ἴσως νὰ εἶχαν τὴν προέλευση ἀπὸ τὴν Μπεάλα. Ἄλλως αὐτοὶ θὰ προσέτρεχαν σ' ἄλλα χωριά τῆς Β. Ἡπείρου.

3. ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Στὸ ὑψόμετρο 1.300-1.350 μ., πού βρισκόταν τὸ χωριό, τὸ κλίμα του φυσικὰ τοὺς μὲν καλοκαιρινούς μῆνες ἦταν πολὺ δροσερὸ κι εὐχάριστο, διότι οὐδέποτε τὸ θερμόμετρο, κατὰ τοὺς ζεστοὺς μῆνες Ἰούλιο - Αὐγούστο, ἀνέβαινε πάνω ἀπὸ + 20° Κ. Ἦταν ἀπὸ τὰ καλύτερα θέρετρα μὲ ἄφθονες βρῦσες πού εἶχαν δροσερὸ νερό.

Ὁ χειμώνας ἀντίθετα ἦταν βαρύτερος. Ἄρχιζε συνήθως τὸ Νοέμβριο καὶ τελείωνε τὸν Ἀπρίλη. Τὸ ὕψος τοῦ χιονιοῦ ἔφθανε τὰ 3-4 μέτρα. Κάθε ὀδικὴ συγκοινωνία μὲ ζῶο πρὸς τὸν κάμπο διακοπτόταν τελείως. Οἱ παγετῶνες στὰ ὀλόγυρα νερὰ εἶχαν ἀρκετὸ πάχος. Κρύσταλλα, σὲ σχήματα φαντασμαγορικά, κρέμονταν ἀπὸ τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν. Κρύος καὶ σφοδρὸς βορειοδυτικὸς ἄνεμος ἀπὸ τὸ ὕψωμα «Τσοῦμα» καὶ τὸ ἀνατολικὰ του ἄνοιγμα ξαπολυόταν καὶ ἔδερνε ἀρκετὰ τὸ χωριό. Δρόμοι ἀνοίγονταν διαρκῶς μὲ τὰ φτυάρια μέσα στὸ χωριό. Κάθε οἰκοδεσπότης εἶχε προβλέψει νὰ ἐφοδιασθῆ ἐγκαίρως μὲ τὰ ἀπαραίτητα τρόφιμα, νομῆ γιὰ τὰ ζῶα καὶ καύσιμα γιὰ ὅλη τὴ δύσκολη αὐτὴ περίοδο.

4. ΒΛΑΣΤΗΣΗ - ΠΑΝΙΣ

Ὅλα τὰ γύρω δάση ἦσαν πυκνὰ μὲ κύριο δέντρο τὴν ὀξυὰ (φηγὸ) κατὰ τὸ πλεῖστον. Πεῦκα καὶ ἔλατα ὑπῆρχαν στὸ νοτιοδυτικὸ μέρος τοῦ βουνοῦ, ὅπου ζοῦσαν πολλὲς ἀρκοῦδες. Στὰ δάση αὐτὰ ὑπῆρχαν πριονιστήρια γιὰ οἰκοδομικὸ ὕλικό (σανίδια, καθρόνια, δοκοὶ κ.λ.).

Τὸ κάθε σπίτι εἶχε τὸ μικρὸ κῆπο, ὅπου φύτευαν λίγα κρομμύδια, σκόρδα, πολλὲς πατάτες, ἄφθονα λουλούδια καὶ λίγες πιπεριὲς καὶ ντομάτες, πού ὠρίμαζαν τὸν Αὐγούστο. Ὅπωροφόρα δένδρα εἶχε πολλὲς κερασιὲς κι ἄγριες δαμασκηγιὲς (κορόμηλα). Τὰ κεράσια ἀφθονοῦσαν τὸν Ἰούλιο

κι Αὔγουστο. Λεπτόκαρα καὶ φράουλες εὐωδιαστὲς ὑπῆρχαν στὶς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ.

Οἱ γύρω πλαγιὲς τοῦ χωριοῦ ἦσαν καταπράσινες μὲ τὸ ἄφθονο χόρτο τῶν λειβαδιῶν ποὺ θερίζοταν συνήθως τὰ τέλη Ἰουλίου καὶ τὸν Αὔγουστο. Αὐτοφυῆς ἄφθονο καὶ μεγάλο χόρτο βρισκόταν στὸ βουνό, τὸ δὲ ὕψος του ὑπερέβαινε τὸ μέτρο. Τὸ ἀδέσποτο αὐτὸ χορτάρι τὸ θέριζαν καὶ τὸ μάζευαν τὸ καλοκαίρι γιὰ τὴ διατροφή τῶν ἀγελάδων κάθε οἰκογενείας. Σ' αὐτὰ τὰ ὠραία λειβάδια τοῦ βουνοῦ ἔβοσκαν τὰ πολυπληθῆ κοπάδια τῶν προβάτων καὶ ἀγελάδων. Στὸ βουνό ὑπῆρχαν ἀκόμα πολλὰ χόρτα κατάλληλα γιὰ τὰ γιατροσόφια καὶ τὸ πρωῖνὸ ρόφημα.

Ἄγρια ζῶα ζοῦσαν πολλὰ στὰ δάση, λαγοί, ἀλεπούδες, λύκοι, ἀρκοῦδες, ζαρκάδια, κουνάβια κ.ἄ. (Ρῶσσοσ πρόσφυγας φυσιοδίφης, ἐγκατασταθεὶς τὸ 1920 στὴ Στρούγα, δημιούργησε ζωολογικὸ κῆπο καὶ μουσεῖο ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ποικιλία τῆς πανίδος τοῦ βουνοῦ τῆς Μπεάλας καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα εἶδη πτηνῶν καὶ πετρωμάτων τῆς περιοχῆς τῆς. Τὸ μουσεῖο αὐτὸ σωζόταν καὶ τὸ 1964, μάλιστα μὲ τὴν ἐπιμέλεια εἰδικῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων ἦταν περισσότερο πλουτισμένο).

Κάθε σπιτί ἔτρεφε μιὰ ἕως τρεῖς ἀγελάδες γιὰ τὸ γάλα καὶ τὸ τυρὶ τῆς οἰκογενείας, ποὺ εἶχε συνήθως ὅλο τὸ χρόνο. Εἶχε διαμορφωθῆ χωριστὸς τύπος ἀγελάδας βουνήσιας, ποὺ ἔβοσκε στὰ κοινοτικά ἄφθονα χορτάρια τοῦ βουνοῦ.

Ἐπίσης σὲ κάθε οἰκογένεια ἀπαραίτητη ἦταν ἡ διατροφή ἑνὸς ἢ δύο χοίρων. Εἶχε ἔτσι τὸ ἀπαραίτητο κρέας. Ἄπ' αὐτὰ ἔκαναν παστουρμά, τὰ λουκάνικα, τὸ λίπος καὶ τὶς τσιγαρίδες γιὰ τὴ χειμερινή περίοδο. Οἱ χοῖροι σφάζονταν τὸ Νοέμβριο ἢ Δεκέμβριο, πάντοτε πρὸ τῶν Χριστουγέννων.

Ἄλλα καὶ τὶς ἀπαραίτητες κότες εἶχαν. Ἡ βοσκὴ τους τὸ καλοκαίρι ἦταν ἐλεύθερη κι ἄφθονη.

Κάθε οἰκογένεια εἶχε ἀκόμα καὶ τὰ ἀπαραίτητα αἰγοπρόβατα. Οἱ πλούσιες οἰκογένειες εἶχαν 1.000 καὶ πλέον κεφάλια, ἐνῶ οἱ φτωχότεροι 10-20. Τὰ πλούσια αὐτὰ κοπάδια τοῦ χωριοῦ διαχειμάζαν στὴ Μουζακιά τῆς Ἀλβανίας (κάμπος βορείως τοῦ Αὐλῶνος) καὶ στὴν περιοχή Καβάγιας (βορείως τοῦ Σκοῦμπι ποταμοῦ). Ἔρχονταν τὸν Ἀπρίλη κι ἔφευγαν στὸ χειμαδιὸ τὸ φθινόπωρο. Οἱ τσομπάνοι (ποιμένες) τῶν κοπαδιῶν αὐτῶν ἦσαν Ἀρβανιτόβλαχοι. Κανένας ἀπολύτως κάτοικος γηγενῆς τῆς Μπεάλας δὲν ἔκανε τὸν τσομπάνη. Τὴ δουλειὰ κι ἐπίβλεψη τῶν κοπαδιῶν τῶν αἰγοπροβάτων τοῦ χωριοῦ εἶχαν ἀποκλειστικὰ οἱ Ἀρβανιτόβλαχοι (Φαρσαριῶτες τοὺς λέγαμε) μὲ ἀμοιβή, ποὺ ἔπαιρναν ἀπὸ τὰ προϊόντα τῶν αἰγοπροβάτων μὲ εἰδικὴ συμφωνία τῶν κατόχων τους, ποὺ κύριο ἐπάγγελμα εἶχαν τὸ ἐμπόριο. Οἱ Φαρσαριῶτες αὐτοί, κάτοχοι κι αὐτοὶ ποιμνίων ἔφεραν τὴν ἄνοιξη στὸ χωριὸ καὶ τὶς οἰκογένειές τους. Τὸ φθινόπωρο ἔφευγαν ὅλοι μὲ τὶς οἰ-

κογένειες. Οἱ στάνες τῶν αἰγοπροβάτων στήνονταν ψηλά στοῦ βουνό, ὅπου, ὅπως εἶπαμε, ἔβρισκαν ἄφθονη βοσκή τὰ ζῶα.

Τὸ σύνολο τῶν αἰγοπροβάτων τοῦ χωριοῦ, στὰ καλά χρόνια ἐπὶ τουρκοκρατίας, ἔφθανε τὶς 30.000. Μετὰ τὸ 1912 ὁμως, ὅποτε ἡ Ἄλβανία ἔγινε ἀνεξάρτητο κράτος, δὲν ἐπετρέπετο ἀπὸ τοὺς Ἄλβανοὺς τὸ παραχέιμασμα τῶν ποιμνίων τοῦ χωριοῦ στὰ μέρη ὅπου εἶχαν προηγουμένως τὰ χειμαδιά τους. Γι' αὐτὸ οἱ Φαρσαριῶτες χάρισαν τὰ κοπάδια τους καὶ ἀφοῦ ἀπέκτησαν τὴν ἄλβανικὴ ὑπηκοότητα, ἐγκαταστάθηκαν μονίμως πιά στὴν Ἄλβανία. Ἔτσι τὰ περισσότερα αἰγοπρόβατα ποὺ ἀνήκαν στοὺς γηγενεῖς κατοίκους τῆς Μπεάλας πουλήθηκαν καὶ λίγα κοπάδια μὲ 10.000 περίπου κεφάλια ἐπετράπη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος νὰ διαχειμάζουν στὴν περιοχὴ Χαλκιδικῆς καὶ Κιλκίς ἕως τὸ ἔτος 1916. Κατὰ τὸ 1916, λόγῳ τῆς καταλήψεως τῆς περιφερείας Ἀχρίδος ἀπὸ τὰ βουλγαρικὰ στρατεύματα καὶ τῆς ἐκτοπίσεως τῶν κατοίκων Ἄνω καὶ Κάτω Μπεάλας στὴν Βουλγαρία, ἡ κτηνοτροφία αὐτῆ τοῦ χωριοῦ, μαζί μὲ τὰ ἄλλα ὑπάρχοντά του, καταστράφηκε ἐντελῶς.

5. ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἄνω Μπεάλας, βλαχόφωνοι ὅλοι, ἀνέρχονταν κατὰ τὴν τελευταία στατιστικὴ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἔτους 1905, σὲ 350 οἰκογένειες καθαρῶς ἑλληνοχριστιανικές, γιατί σ' αὐτὴ κατοικοῦσαν καὶ περὶ τὶς 20 οἰκογένειες βλαχόφωνες, μουσουλμανικές ὁμως τὸ θρήσκευμα. Οἱ μουσουλμάνοι κάτοικοι μιλοῦσαν κι αὐτοὶ στὰ σπίτια τους βλάχικα. Ἔρχονταν σὲ ἐπιμιξία μὲ τὰ γύρω μουσουλμανικὰ ἀρβανίτικα χωριά, γι' αὐτὸ στὰ τελευταία χρόνια εἶχαν καταντήσει δίγλωσσοι. Λεγόταν ὅτι ἀλλαξοπίστησαν σὲ ἐπιδρομὴ Ἄλβανῶν ἀκολουθώντας ἀρχηγό τους, ὁ ὁποῖος ἐπεδίωξε ὀφέλη ἀπὸ τὴν τουρκικὴ κυβέρνησι καὶ φυλάρχους Ἄλβανούς. Παρὰ ταῦτα οἱ συγκάτοικοι αὐτοὶ μουσουλμάνοι οὐδέποτε ἔβλαψαν τὴν Ἑλληνικὴ Κοινότητα, μᾶλλον ὑπεστήριζαν στὴν τουρκικὴ κυβέρνησι τὰ ζητήματά της καὶ γενικὰ καὶ ἰδιωτικὰ. Εἶχαν τὸ τζαμί τους, ἀλλὰ στὰ σπίτια τους διατηροῦσαν κρυφὰ εἰκόνες τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ δὲν παρέλειπαν, κατὰ τὶς χριστιανικὲς γιορτές, νὰ στέλνουν στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς κεριὰ μὲ τὴν ὀκὰ καὶ λάδι μὲ τενεκέδες.

Τὸ καλοκαίρι, ἀπὸ τὸ μῆνα Ἀπρίλη (ἀπὸ τὸν Ἄη-Γιώργη, 23 Ἀπριλίου) ἕως τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ αὐξανόταν. Ἐφθάναν ἀπὸ τὴ Μουζακιά καὶ Καβάγια τῆς Ἄλβανίας οἱ Φαρσαριῶτες (Ἀρβανιτόβλαχοι) μὲ τὰ κοπάδια τῶν αἰγοπροβάτων τοῦ χωριοῦ, πού, ὅπως ἀναφέραμε καὶ στὸ ἀμέσως προηγούμενο κεφάλαιο, διαχειμάζαν ἐκεῖ. Ἐφεραν μαζί τους καὶ τὶς οἰκογένειές τους, οἱ ὁποῖες ἀνέρχονταν σὲ 40-50. Ἔτσι

ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τὶς 450 οἰκογένειες.

Οἱ ξενητεμένοι ἄνδρες τοῦ χωριοῦ, σὰν ἔμποροι οἱ περισσότεροί στὰ μέρη τῆς Ἀλβανίας (Δίβρα, Μάτι κ.λ.), προτιμοῦσαν νὰ μείνουν στὰ σπίτια τους γιὰ 2-3 μῆνες, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὶς δροσιεὲς τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκογενείας.

Τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ κτισμένα ἀμφιθεατρικὰ ἦσαν ἀπὸ πέτρα κι ἀσβέστη, μὲ πρόσοψη ἀσβεστομένη κάτασπρη. Ἡ σκεπὴ τους ἦταν ἀπὸ χονδρὰ σανίδια ὀξύσια· ἐλάχιστα σπίτια εἶχαν σκεπὴ ἀπὸ σχιστολιθικὲς πλάκες. Λαμαρίνες ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἢ δὲν ὑπῆρχαν ἢ ἦσαν πολὺ ἀκριβές. Κεραμίδια δὲν ἄντεχαν στὸ βάρος τῶν χιόνων καὶ στοὺς παγετῶνες. Οἱ σκεπεὲς τῶν σπιτιῶν ἀποχιονίζονταν τακτικὰ, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χιονιοῦ ποὺ ἔφθανε συνήθως τὰ 3-4 μέτρα. Τὰ χιόνια ἔλυωναν τὸν Ἀπρίλη ἢ Μάη.

Τὰ κτήρια, δίπατα ἢ τρίπατα, στὸ ἰσόγειό τους εἶχαν ἀποθηκὲς καὶ βοηθητικούς χώρους. Στὰ ἐπάνω πατώματα εἶχαν, τὰ πλεῖστα, δωμάτια καθημερινά, ὕπνου καὶ ὑποδοχῆς στρωμένα πάντοτε μὲ φλοκάτες κόκκινες καὶ μὲ μεντέρια. Καρέκλες σπάνιζαν, ὡς καὶ ἰδιαίτερα κρεβάτια, χαλιά ὅμως πολύχρωμα καὶ ἄλλα μάλλινα στρωσίδια ἦσαν ἀπαραίτητα.

Ἔως τὸ ἔτος 1912, ὅποτε αὐτὰ τὰ μέρη κατελήφθησαν ἀπὸ τὸ σερβικὸ στρατό, τὸ χωριὸ βρισκόταν σὲ ἀκμὴ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως αὐτῆς ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ φθίνει. Μερικὴ καταστροφὴ τῶν κτηρίων του ἔπαθε τὰ χρόνια 1916-1918, ὅποταν οἱ κατακτητὲς Βούλγαροι ἐξετόπισαν τὸν πληθυσμὸ τοῦ (σὰν γραικομάνικο) στὴν παλιὰ Βουλγαρία (στὰ μέρη τῆς Σούμλας καὶ Βιδινίου) καὶ στὴν παλιὰ Σερβία, μέρος τῆς ὁποίας κατεῖχαν τότε.

Μετὰ τὴν ἀνακωχὴ τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου, τὸ 1918-1919, ἐπανῆλθε ὁ μισὸς πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀποδεκατίσθη ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὴν ἀρρώστεια τῆς ἰσπανικῆς γρίπης. (Πολλοὶ τότε ἀπὸ τοὺς ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴ Βουλγαρία μέσῳ Θεσσαλονίκης ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ δυστυχῶς καμιὰ προσοχὴ δὲν δόθηκε ἀπὸ τὸ ἐπίσημο Κράτος).

Τὸ τελικὸ ὅμως χτύπημα, τὸ θανατηφόρο, τὸ δέχθηκε τὸ 1941-1944, ὅποτε κατεστράφη τὸ χωριὸ ἐκ θεμελίων ἀπὸ τοὺς κατακτητὲς Ἰταλοὺς καὶ Ἀλβανούς, γιὰ τὴν χρησίμεινε ὡς καταφύγιο τῶν ἀνταρτῶν τοῦ Τίτο (ἀρχηγοῦ τότε τῶν Γιουγκοσλάβων παρτιζάνων). Μένει ἀκόμα ὄρθια μόνον ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἔτσι δὲ αὐτὴ θὰ θυμίζει, ποιὸς ξέρει γιὰ πόσο ἀκόμη καιρὸ, ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρξε κι ἔζησε ἓνας ἀκμαῖος οἰκισμὸς.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἄνω Μπεάλας βρίσκονται σκόρπια ἐγκατεστημένοι στὴν Κάτω Μπεάλα, Στρούγα, Ἀχρίδα, Βελιγράδι καὶ Ἀμερικὴ.

6. ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

Οἱ ἄνδρες, ὅλοι σχεδόν, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς τουρκοκρατίας, ἀσχολοῦνταν μὲ τὸ ἐμπόριο, περισσότερο μανιφατούρας καὶ εἰδῶν παντοπωλείου. Στὶς πόλεις Στρούγα, Ἀχρίδα, Τίρανα καὶ Δυρράχιο οἱ μεγαλύτεροι ἔμποροι ἦσαν ἀπὸ τὴν Μπεάλα (εἰκ. 2,3). Οἱ περισσότεροι ὅμως ἦσαν σκορπισμένοι στὰ χωριά τῆς Δίβρας καὶ Μάτι (Ἀλβανίας) (εἰκ. 4). Λίγοι

Εἰκ. 2. Ἐμποροὺς τῆς Μπεάλας τὸ ἔτος 1912

εἶχαν ἐγκατασταθῆ μονίμως στὸ Δυρράχιο καὶ Τίρανα, ὅπου εἶχαν εὐδοκιμήσει ὡς ἐργοστασιάρχες σαπωνοποιίας κ.λ. καὶ ἐπιστήμονες. (Τέτοιες ἦσαν οἱ οἰκογένειες Χοβδάρη καὶ Παντέκη, μέλη δὲ τῆς τελευταίας εἶχαν ἐγκατασταθῆ καὶ στὸ Ἐλμπασάν). Εἶχαν φθάσει ἀκόμη ὡς ἔμποροι καὶ στὴ Σερβία (Ζεμούν καὶ ἄλλοῦ), ὅπως ἀναφέρει στὸ βιβλίο του ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου Πόποβιτς. (Τὸ βιβλίο τοῦτο ἐξεδόθη τὸ 1927 μὲ τίτλο «Κουτσοβλάχοι-Συμβολὴ στὴ δημιουργία τῆς Σερβικῆς ἀγορᾶς», ὀνομάζει δὲ σ' αὐτὸ τοὺς Κουτσοβλάχους «Ἑλληνισμένους Βλάχους»).

Σὲ ὅλα σχεδόν τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, ὅπως καὶ στὸ πατρικὸ μου σπίτι βρίσκονταν παμπάλαια ἀρματολικά κειμήλια, τουφέκια, καρνοφύλλια μακρύκανα, κουμπούρια μὲ ἀσημένια λαβή, γαταγάνια καὶ σπαθιά καὶ πολλὰ ἄλλα ἐξαρτήματά τους. (Μὲ τὰ ἐμπροσθογεμῆ τέτοια ὅπλα, ποὺ στὸν ἐπικρουστήρα εἶχαν τσακμακόπετρες, πυροβολούσαμε στὶς γιορτὲς καὶ πηγαίναμε καὶ κυνήγι).

Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια ἦταν νοικοκυρές. Ἀσχολίες, ἐκτὸς τῶν οἰκιακῶν, εἶχαν τὴ βιοτεχνία χαλιῶν, βελέντζας, φλοκάτης, ὕφανση μαλλίνων καὶ βαμβακερῶν ὕφασμάτων, πλέξιμο καλτσῶν κ.ἄ. Τὸ ὕφαντήριο σὲ κάθε σπίτι ἔπιανε ἰδιαίτερο μέρος κι ἦταν ἀπαραίτητο. Ἡ ρόκα κι ἡ ροδάνη μὲ τὸ κάτασπρο μαλλί γιὰ τὸ γνέσιμο ἀποτελοῦσαν τὰ ἀπαραίτητα

Εἰκ. 3. Οἰκογένεια ἐμπόρου ἀπὸ τὴ Μπεάλα, ἐγκατεστημένη στὴ Στρούγα

ἐργαλεῖα, ἰδίως τῶν γραιῶν. Στὰ ὕφαντήρια ὕφαιναν μάλλινα καὶ βαμβακερὰ ὕφασματα, ἀφοῦ τὰ τέντωναν καὶ τὰ ἄσπριζαν στὸν ἥλιο, τὰ κατεργάζονταν γι' ἀσπρόρουχα, ἐνδυμασίες, ὑποκάμισα κ.λ. Τὸ κέντημα τοῦ χεριοῦ ἀπέδιδε ὡραῖα χειροτεχνήματα κι ἦταν κύριο μέλημα τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν νεαρῶν γυναικῶν. Τὸ κέντημα τοῦ χεριοῦ εἶχε προοδεύσει κι ἀπὸ τὴ διδασκαλία τῶν κοριτσιῶν στὸ σχολεῖο ἀπὸ τὶς νεαρὲς δασκάλες καὶ προπᾶντων τὰ τελευταῖα χρόνια.

Κάθε νοικοκυρὰ φιλοτιμιόταν γιὰ τὴν καθαριότητα τῶν ἀσπρορούχων καὶ γενικῶς τοῦ ὅλου νοικοκυριοῦ, ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄμεμπτη. Ὅλα τὰ οἰκιακὰ σκευή, ἐπιπλα, ρουχισμός, στρωμνές κ.λ. ἔλαμπαν ἀπὸ καθαριότητα. Ἡ ὅλη κατοικία ἔπρεπε νὰ λάμπη ἀπὸ καθαριότητα.

Τὰ ἐτοιμαζόμενα μάλλινα εἶδη (χαλιὰ-βελέντζες κ.λ.), ὡς καὶ τὰ ἐν χρήσει, οἱ γυναῖκες εἶχαν τὴ φροντίδα νὰ τὰ πλύνουν σὲ εἰδικὰ πλυντήρια (ντραστιάλες). Σὲ κάθε νερόμυλο γιὰ τὸ ἄλεσμα σιτηρῶν (κι ἦσαν τέσσαρες), τέτοια πλυντήρια (ντραστιάλες) ἦσαν ἀπαραίτητα. Οἱ νερόμυλοι ἐργάζονταν μὲ τὸ ἄφθονο νερὸ τοῦ ποταμοῦ Μπελίτσα. Ἡ ντραστιάλα ἦταν ὡς ἐξῆς: Λίγο παρακάτω ἀπὸ τὸ μύλο—πάντοτε σὲ κατηφορικό μέρος—ἀπὸ τὸ

αὐλάκι πού ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ μύλο τὸ νερὸ χυνόταν μέσα σὲ σωλήνα, ἀπαράλλακτο σὰν τοῦ μύλου (ἀπὸ ὕψος 3-4 μέτρων) μὲ ἀρκετὴ δύναμη σὲ παραχωμένο κάτω ξύλινο μεγάλο κάδο σχήματος κώνου, πού στὸ ἐπάνω μέρος εἶχε διάμετρο δύο μέτρων καὶ στὸ κάτω ἦταν πολὺ στενὸ. Ἡ περιδίνηση τοῦ ἄφθονου καθαροῦ νεροῦ, ὅταν ξαπολυόταν μέσα στὸν κάδο ἦταν μεγάλη.

Εἰκ. 4. Ἐμποροσ τῆς Μπεάλας σὲ ἀοβαντοχώρι

Ἔτσι τὰ ριπτόμενα στὸν κάδο ἀντικείμενα πλυσίματος περιδινούμενα μὲ τὴν ὀρμὴ τοῦ νεροῦ, καθαρίζονταν καὶ πλένονταν θαυμάσια. Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κάδου σκεπαζόταν ἀπὸ δικτυωτὸ σκέπασμα πού ἄφηνε μόνο τὴ διαρροὴ τοῦ νεροῦ. Τὰ πλυνόμενα ἐξάγονταν μὲ ξύλο μακρὺ πού στὸ κάτω μέρος εἶχε σίδηρο δίκην ἀγκύρας. Ἡ διακοπὴ τοῦ νεροῦ, πού κατέπιπτε στὸν κάδο, γινόταν μὲ εἰδικὸ στρόφαλο. Γιὰ τὸν καθαρισμὸ αὐτὸ τὸ ἀντίτιμο, πού καταβαλλόταν στὸ μυλωνᾶ, ἦταν μηδαμινό.

Τὸ ψωμὶ ζυμωνόταν ἀπὸ καθαρὸ σιταρίσιο ἀλεύρι μέσα στὸ σπίτι καὶ ψηνόταν ἢ στὸ συνηθισμένο φούρνο ἢ σὲ εἰδικὸ πήλινο τέτοιο, πού ἀπὸ πάνω πυρακτωνόταν μὲ γάστρα. Οἱ βλάχικες πίτες ἦσαν τὸ συνηθισμένο τακτικὸ ἔδεσμα στὸ τραπέζι.

Οἱ πτωχὲς γυναῖκες μετέφεραν στὴν πλάτη ἢ μὲ ζῶα μόνες τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὸ χειμῶνα ξύλα καὶ φρύγανα, ὡς καὶ τὸ χορτᾶρι ἀπὸ τὸ βουνὸ γιὰ τὴ νομὴ τῆς ἀγελάδας των.

Γιὰ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν καθαριότητα γενικὰ τοῦ χωριοῦ ἔγραψε ὁ

Σέρβος καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου Ντουσάν Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος περιώδευσε στὰ περισσότερα βλαχοχώρια, στὸ βιβλίο πὸ ἀναφέραμε παραπάνω. Ἐξυμνεῖ σ' αὐτὸ τὴν ἄμεμπτη καθαριότητα καὶ τὸν ἀνώτερο πολιτισμὸ πὸ βρῆκε στὰ βλαχοχώρια, σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ σλαβόφωνα χωριά πὸ χαρακτηρίζονταν γιὰ τὴν κατώτερη στάθμη τοῦ πολιτισμοῦ.

7. ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ

Οἱ ἄνδρες παλαιότερα φοροῦσαν φουστανέλλες ἄσπρες, φέρμελες, τουζλούκια καὶ ντουλαμᾶ, ὅπως διατηροῦνταν σὲ κάθε σπίτι σὰν κειμήλια,

Εἰκ. 5. Νεαρὸ ζευγάρι τῆς Μπεάλας

κατόπιν ὅμως ὡς ἔμποροι στὴν Ἀλβανία φοροῦσαν μάλλινα ἐνδύματα, σαλβάρια μὲ παλτὰ ἰδιόρρυθμα (καπούτσια) καὶ παπούτσια κοντὰ χονδρά. Τὰ παπούτσια ἦταν χωρὶς κορδόνια, γιὰ τὸ ἔβγαζαν πάντοτε γιὰ νὰ μὴ λερώ-

νον τὰ στρωσίδια μπαίνουντας μέσα στοῦ δωμάτιο. Ὄταν ἔρχονταν ἀπὸ τὰ ξένα (Ἀρβανιτιά), φοροῦσαν φορεσιὰ παραπλήσια μὲ τὴ λεγόμενη φράγκικη (εἰκ. 5, 6).

Οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιὰ φοροῦσαν μάλλινα ροῦχα (τζακέτες, πανταλόνια χονδρὰ ποὺ κουμπώνονταν στὶς κνήμες καὶ περιδένονταν μὲ περικνημίδες

Εἰκ. 6. Νεόνυμφοι ἀπὸ τὴν Κάτω Μπεάλα

μάλλινες) καὶ παπούτσια ἐπίσης χονδρὰ σὰν τῶν ἀνδρῶν. Ἡ ὄλη περιβολὴ τους ἦταν κατάλληλη γιὰ τὸ δριμὺ ψύχος τοῦ χειμῶνα.

Τὸ καλοκαίρι τὰ ροῦχα ἦταν ὅπωςδήποτε ἐλαφρὰ ἀπὸ λινὰ ἢ βαμβακερὶ ὑφάσματα.

Ἡ γυναικεία ἐνδυμασία συνίστατο ἀπὸ φουστάνια ἀπὸ ἀλατζὰ καὶ ἀπὸ διάφορα ὑφάσματα τοῦ ἐμπορίου. Οἱ νέες γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια προτιμοῦσαν τὰ ἀνοικτοῦ χτυπητοῦ χρώματος ὑφάσματα, οἱ δὲ ἡλικιωμένες καὶ οἱ γραῖες χρώματος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καφέ, ἢ πρασίνου κλειστοῦ, ἢ μώβ. Στὸ κεφάλι φοροῦσαν σκέπη. Οἱ νέες φοροῦσαν πάντοτε ὠραῖες μεταξωτὲς σκέπες διαφόρων χρωμάτων (πρασίνου, ρόζ, κόκκινου κ.λ.) καὶ οἱ ἡλικιωμένες γυναῖκες πρασινωποῦ ἢ μώβ χρώματος. Οἱ μαθήτριες τοῦ σχολείου ἦσαν ἀσκεπεῖς. Στὶς γιορτὲς ἰδίως οἱ νέες φοροῦσαν τὰ πλούσια γκιρδάνια (κολιέδες) μὲ τὰ χρυσᾶ φλουριὰ διαφόρου ἀξίας (μονόλιρα, πεντόλιρα κ.λ.).

8. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν κατοίκων ἦταν γενικὰ καλὴ. Κάθε οἰκογένεια εἶχε τὸν ξενητεμένο της (ἔμπορο), ὅπως ἀναφέραμε στὸ μέρος «ἀσχολίες τῶν ἀνδρῶν». Ὅσοι εἶχαν καταστήματα σὲ πόλεις καὶ κέντρα μεγάλα διακρίνονταν γιὰ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν κάποιαν εὐμάρεια. Στὰ σπίτια ὅμως τῶν ὀπωσδήποτε πλουσίων δὲν εὑρίσκε κανεὶς ἐπιπλα κ.λ. μεγάλης ἀξίας καὶ τοῦτο γιὰ εὐνοήτους λόγους, ἐπειδὴ τὸ χωριὸ περιβαλλόταν ἀπὸ ἀρβανίτικα χωριά.

Οἱ λίγοι φτωχοὶ δὲν εἶχαν τὸ κρέας μόνον (χοιρινὸ κ.λ.) στὶς γιορτές, ἀλλὰ καὶ τρῶφιμα καὶ χρηματικὴ βοήθεια πού, μὲ τὴ διακρίνουσα ἀλληλεγγύη, τοὺς ἔδιδε ὁ κάθε γείτονας. Πλὴν τούτων καὶ τὸ ταμεῖο τῆς ἐκκλησίας ἐρχόταν ἀρωγὸς πάντοτε σ' αὐτοὺς καὶ ἰδίως τὶς μεγάλες γιορτές τῆς χριστιανοσύνης.

Τὸ κάθε σπίτι φρόντιζε ἀπὸ τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες καὶ τὸ φθινόπωρο νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ τὰ ἀπαραίτητα πρὸς διατροφήν εἶδη, σιτάρι, ἀλεύρι καὶ πολλὰ ἄλλα (τυρί, μυζήθρα, χυλοπίτες, τραχανᾶς κ.ἄ.). Οἱ κατσίκες οἱ οἰκόσιτες (1-4) ἔδιναν τὸ ἀπαραίτητο γάλα, ὅταν ἔλειπε αὐτὸ ἀπὸ τὶς ἀγελάδες πού ἔτρεφε κάθε σπίτι, ἀλλὰ καὶ τὸ γουρούνι, τὸ μανάρι (ἄρνι, κατσίκι, πρόβατο) ἔδιναν τὸ ἀπαραίτητο κρέας.

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἀσχολίες τῶν γυναικῶν στὴ βιοτεχνία τῶν χαλιῶν, βελόντζας κ.λ., ὅπως ἀναφέραμε στὸ οἰκεῖο κεφάλαιο, προσπόριζαν ἀρκετὰ ὀφέλη στὶς οἰκογένειες αὐτές.

9. ΦΥΛΕΤΙΚΑ - ΓΛΩΣΣΑ

Οἱ κάτοικοι τῆς Μπεάλας, ἂν καὶ ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ τὰ πνευματικὰ κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ βλαχόφωνοι, θεωροῦσαν τὸν ἑαυτὸ τους Ἑλληνα. Δὲν ἀγνοοῦσαν τὴν ἐθνικὴ τους καταγωγὴ. Ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια διατηροῦσαν τὴν ἐκκλησία καὶ τὸ ἐλληνικὸ σχολεῖο ἕως τὸ 1912.

Μὲ τὴν ἐλληνικὴ καταγωγὴ τῶν Κουτσοβλάχων ἔχουν ἀσχοληθῆ πολλοί. Ἄλλὰ, φρονῶ, ἐπιστημονικὰ καὶ διεξοδικὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀναλύει ὁ φίλτατός μου Σ. Ν. Λιάκος στὸ βιβλίον του, «Ἡ καταγωγὴ τῶν Ἀρμενίων», Θεσσαλονίκη, Α' ἐξάμηνο 1965.

Ἐπῆρξε στὸ χωριό, γιὰ λίγο καιρὸ, μιὰ ἐλαχίστη μειοψηφία ρουμανίζουσα. Ἡ ρουμανικὴ προπαγάνδα, ξοδεύοντας ἀφειδῶς τὸ χρυσὸ καὶ στηριζομένη στὴν ὁμοιότητα τῆς κουτσοβλάχικης γλώσσας μὲ τὴ ρουμανικὴ (λατινικῆς προελεύσεως καὶ οἱ δύο), προσπάθησε καὶ ἔδελεάσε 4-5 οἰκογένειες κατὰ τὸ ἔτος 1906. Μὲ τὴν ἐπίσημη ὑποστήριξη τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως ἄνοιξαν σχολεῖο ρουμανικὸ μὲ δύο δασκάλους καὶ μιὰ δασκάλα. Μὰ κι οἱ μαθητὲς τοὺς δὲν ὑπερέβαιναν σ' ἀριθμὸ τοὺς δασκάλους. Ἠθέλησαν μὲ συνδρομὴ καὶ τοῦ καϊμακάμη (πολιτικοῦ διοικητοῦ) Ἀχρίδος νὰ

πάρουν τὴν παλιά ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς γιὰ νὰ ἱεουργοῦν, μὰ μπροστὰ στὴν ἐκκλησία αὐτὴ καὶ στὸν Τοῦρκο καϊμακάμη εἶχαν παραταχθῆ πληθος γερόντων καὶ νέων καὶ πολλῶν γυναικῶν, οἱ ὅποιοι προέβηλαν ἐπίμονη ἄρνηση γιὰ τὴν παραχώρηση τῆς ἐκκλησίας. Ὁ κοτζάμπασης (πρόεδρος) τοῦ χωριοῦ ἀνέμιζε μπροστὰ στὸν καϊμακάμη τὸ σουλτανικὸ φερμάνι τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐκκλησίας. Ἔτσι ματαιώθηκε γιὰ πάντα ἡ παραχώρηση ἐκκλησίας στοὺς ρουμανίσαντες. Ἀλλὰ οἱ ἐλάχιστοι, βλέποντες τὴν περιφρόνηση ἢ μᾶλλον τὴν καταφρόνησὶ τους ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν κατοίκων, ἐξεδίωξαν τοὺς Ρουμάνους ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρόνο, τὸ 1907.

Στὸ χωριό, ὅπως ἀναφέρω στὸ κεφ. «πληθυσμός», ὑπῆρχε ἡ μικρὴ μειοψηφία τῶν μουσουλμάνων, οἱ ὅποιοι ἦσαν βλαχόφωνοι. Μὲ αὐτοὺς οἱ Ἑλληνοὶ κάτοικοι ἐζησαν πάντοτε εἰρηνικὰ καὶ οὐδέποτε παρουσιάσθηκαν προστριβές. Ὑποσυνειδήτως καταλάβαιναν τὴν ἀληθινὴ καταγωγὴ τους.

Τὸ καλοκαίρι, ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη ἕως τὸν Ὀκτώβρη, παραθέριζαν, στὸ χωριό, ὅπως μιλήσαμε κι ἄλλοῦ, κι οἱ Φαρσαριῶτες (Ἀρβανιτόβλαχοι) οἱ τσομπάνηδες τῶν ποιμνίων τοῦ χωριοῦ. Μὲ αὐτοὺς, ἂν καὶ ὁμόθρησκοι καὶ ὁμόγλωσσοι, σὲ καμία ἐπιγαμία δὲν ἔρχονταν οἱ γηγενεῖς κάτοικοι. Οἱ Φαρσαριῶτες ἦσαν δίγλωσσοι. Μιλοῦσαν τὰ βλάχικα μὲ ἰδιόρρυθμη προφορὰ καὶ ἄρβανίτικα. Στὸ χωριό ὅμως κι ἀνάμεσά τους ἔκαναν χρῆση τῆς βλαχικῆς, ἀλλὰ ὅλα τὰ τραγούδια τους τὰ εἶχαν στὰ ἄρβανίτικα. Διέφεραν ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἐντόπιους κατοίκους στὰ ἦθη καὶ ἔθιμά τους. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ πῖο εὐποροὶ, περὶ τίς 10 οἰκογένειες, εἶχαν ἐγκατασταθῆ μόνιμα στὸ χωριό κι εἶχαν ἀφομοιωθῆ μὲ τοὺς γηγενεῖς.

Ἡ γλώσσα τῶν κατοίκων τῆς Μπεάλας ἦταν ἡ κουτσοβλαχικὴ, ἡ αὐτὴ σχεδὸν μὲ τῶν ἄλλων Κουτσοβλάχων τῆς Μακεδονίας καὶ Ἡπείρου, μὲ τοὺς ξεχωριστοὺς ἰδιωματισμοὺς φυσικά. Ἄν καὶ πλησίον τῆς Ἀλβανίας, ἀνάμεσα ἀπὸ σλαβόφωνα καὶ ἄλβανόφωνα χωριά, διατήρησαν ἀνόθευτὴ τὴ γλώσσα.

Οἱ γυναῖκες μιλοῦσαν μόνο τὴ μητρικὴ τους (κουτσοβλαχικὴ) γλώσσα. Τὴν ἑλληνικὴ γλώσσα τὴ μάθαιναν ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο ὅλοι. Οἱ ἄνδρες ὅμως, λόγῳ τῆς ἐργασίας των στὰ ἄρβανίτικα μέρη, μιλοῦσαν ὅλοι σχεδὸν τὴν ἄλβανικὴ.

Στὴν κουτσοβλάχικη αὐτὴ γλώσσα διέκρινε κανεὶς ἀρκετὲς ἀρχαῖες ἑλληνικὲς καὶ μάλιστα ὁμηρικὲς λέξεις. (Τὴν κούνια τὴ λέγανε σαρμανίτσα = ὄμηρ. σάλμανον, πρόβατο = ὄϊα κ.λ.).

Ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα ἦταν σὲ χρῆση στὴν ἀλληλογραφία τοῦ ἐμπορίου, ἀπὸ λίγους ὅμως ποὺ εἶχαν ἐμπορικὲς συναλλαγὲς μὲ ἐμπόρους Μοναστηρίου καὶ Θεσσαλονίκης. Οἱ περισσότεροὶ ἀλληλογραφοῦσαν στὴν κουτσοβλαχικὴ, γράφοντάς τιν ἰδιόρρυθμα μὲ τὰ ἑλληνικὰ ψηφία.

10. ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Οἱ κάτοικοι τῆς Μπεάλας ἦσαν, ἐκτὸς τῆς μωαμεθανικῆς μειοψηφίας, χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι.

Τὸ χωριὸ εἶχε δυὸ ἐκκλησίες ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τὴν παλιά καὶ τὴ νέα. Ἡ παλιά ἐκκλησία κτίσθηκε τὸ ἔτος 1819, ὅπως ἀναγραφόταν στὴν ἐξωτερικὴ εἰσοδὸ τῆς, στὸ νάρθηκα, καὶ σωζόταν ἕως τὸ 1944. Τώρα κεῖται σὲ ἐρείπια.

Ἡ νέα ἐκκλησία τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς σώζεται, μέσα στὸ ἐρειπωμένο χωριό, ἄθικτη. Πάνω σὲ λόφο στὸ βορεινὸ μέρος τοῦ χωριοῦ, ποῦ δέσποζε ἐπιβλητικὰ ὄλου τοῦ χωριοῦ, κτίσθηκε ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν παλιά καὶ ἐγκαινιάσθηκε τὸ ἔτος 1892. Ἡ ἐλληνικὴ ἐπιγραφή μετὰ κεφαλαῖα γράμματα μαρτυρεῖ τὴν ἡλικία τῆς. Ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν κυρία μεσημβρινὴ εἰσοδὸ στὸν κυρίως ναό, πάνω ἀπὸ τὸ παγκάρι, διαβάζει κανεὶς: «Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας ταύτης ἐτελέσθησαν ἐν ἔτει 1892 Ἰουλίου 26».

Τὸ τέμπλο μετὰ τὶς εἰκόνες μετὰ τὶς ἐλληνικὲς ἐπιγραφές εἶναι σὲ πολὺ καλὴ κατάσταση. Ἐλάχιστες εἰκόνες μετὰ σλαβικὲς ἐπιγραφές ἔχουν προστεθῆ. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψή μου τὸ 1964 βρῆκα πολλὰ ἐλληνικὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ὅπως: 1) Ἀνθολόγιον, τυπωμένο στὴ Βενετία, στὰ ἐλληνικὰ τυπογραφεῖα «Φοῖνικος» τὸ ἔτος 1845. 2) Ὁρολόγιον τὸ Μέγα, τυπωμένο στὰ ἴδια ἐπίσης τυπογραφεῖα τὸ ἔτος 1870. 3) Τυπικὸν, τυπωμένο στὴν Ἀθήνα τὸ 1901 στὰ τυπογραφεῖα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. 4) Ἀπόστολος, τυπωμένος στὴ Βενετία στὰ τυπογραφεῖα «Φοῖνικος» τὸ ἔτος 1851.

Ὅλα τὰ ἄλλα ἐλληνικὰ βιβλία, ὅπως ἔμαθα, τὰ εἶχαν μαζέψει κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα στὸ ἱερό. Ὅπως ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια ὑπῆρχαν στὴν ἐκκλησίαν καὶ ἄλλα βιβλία τυπωμένα στὰ τυπογραφεῖα Μοσχολόεως. Δὲν τὰ ἀνεζήτησα στὸ ἱερό, γιατί ἔλειπε ὁ ἀρμόδιος ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας.

Κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες εἰκόνες τοῦ τέμπλου ὑπῆρχαν, πρὸ τοῦ 1912, καὶ ὅλες οἱ εἰκόνες τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας, πολὺ παλιές, ποῦ δὲν εἶδα κατὰ τὴν ἐπίσκεψή μου.

Ἱερεῖς εἶχε δυὸ τὸ χωριὸ γηγενεῖς, οἱ ὁποῖοι μεταβίβαζαν κληρονομικὰ τὸ ἐπάγγελμά τους.

Μεγάλῃ τέτοια οἰκογένεια ἦταν τῶν Ἀφέντηδων (Παπᾶ), τῆς ὁποίας τελευταῖος Ἕλληνας ἱερέας ἦτο ὁ Παπασωτήρης. Καὶ ὁ δεῦτερος τελευταῖος Ἕλληνας παπᾶς τοῦ χωριοῦ ἦταν τῆς οἰκογενείας Πίντου, ὁ Παπασταῦρος.

Καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἱερεῖς τοῦ χωριοῦ εἶχαν τὴ σκληρὴ μοῖρα νὰ ὑποστοῦν, μαζί μετὰ ὄλο τὸ χωριὸ κατὰ τὸ ἔτος 1916, ἐξορία ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους, ποῦ εἶχαν καταλάβει τότε ἐκεῖνα τὰ μέρη, στὴν παλιά Βουλγαρία καὶ Σερβία. Καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὶς κακουχίες ἀπέθαναν στὴν ἐξορία.

Οἱ Σέρβοι, μετὰ τὴν κατοχὴ τῶν μερῶν ἐκείνων (1912), εἶχαν ἐπιτρέψει νὰ τελεῖται ἡ θεία λειτουργία στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, λίγες δὲ μόνο δεήσεις νὰ ἐκφωνοῦνται σλαβιστί. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὸ θάνατο τῶν δύο τελευταίων ἐλλήνων παπάδων τοῦ χωριοῦ μόνο σλάβος παπᾶς ἱερουργοῦσε μιὰ φορὰ σὲ 3 ἢ 4 ἐβδομάδες.

(Φύλακες καὶ πρόθυμες γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ φροντίδα γενικά, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ, βρῆκα κατὰ τὴν ἐπίσκεψή μου ἐκεῖ δυὸ γριῆς γειτόνισσές μου στὸ πατρικὸ σπίτι. Ἡ μιὰ εἶχε τὴν οἰκογένειά της στὸ Βελιγράδι κι ἡ ἄλλη στὸ Ζέμουν. Νοστάλγησαν κι ἦλθαν στὴ γενέτειρά τους στὰ γεράματα. Μένανε σὲ καλύβα ὅλο τὸ καλοκαίρι καὶ μὲ ἀγάπη, εὐλάβεια κι ἀφοσίωση ὑπηρετοῦσαν καὶ περιποιοῦνταν τὴν ἐκκλησία).

Ἐκκλησιαστικῶς τὸ χωριὸ ὑπαγόταν στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν. Ἐδρα τοῦ Μητροπολίτου ἦταν τὸ Κρούσοβο.

Ὡς γνωστόν, μέχρι τοῦ ἔτους 1874 ἔδρα τοῦ Μητροπολίτου ἦταν ἡ Ἀχρίδα. Τὸ 1874 ὅμως μὲ σουλτανικὸ βεράτιο ἰδρύθηκε Βουλγαρικὴ Μητρόπολη στὴν Ἀχρίδα (ὅπως καὶ στὸ Μοναστήρι τὸ 1893). Ἡ ἔδρα τοῦ Μητροπολίτου ὀρίσθηκε στὸ Κρούσοβο, γιὰτὶ οἱ περισσότεροὶ κάτοικοι τῆς περιοχῆς Ἀχρίδας, λόγῳ τῆς μεγάλης ρωσικῆς προπαγάνδας ποὺ ἀσκήθηκε πρὸ τοῦ 1870 καὶ ὡς σλαβόφωνοι εἶχαν προσχωρήσει στὸ βουλγαρισμό. Ρῶσοι ἀξιωματικοί, μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐμπορίου, περιέτρεχαν ἀπὸ τὸ ἔτος 1860 τὴ μακεδονικὴ ὑπαιθρο μὲ τὴ σλαβικὴ προπαγάνδα τους φθάνοντες κι ἔως τὸ Δυρράχιο τῆς Ἀλβανίας.

Ὅλες τὶς γιορτὲς τῆς ἐκκλησίας τὶς τηροῦσαν οἱ κάτοικοι μὲ πολλὴ εὐλάβεια. Νήστευαν αὐστηρὰ ὅλες τὶς καθιερωμένες νηστεῖες τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Πάσχα, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τοῦ 15/αὐγούστου. Πολλὲς μάλιστα γυναῖκες βαστοῦσαν τὸ τριμέρι τῆς ἀρχῆς τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς.

Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου, μετὰ τὸν ἑσπερινὸ στὴν ἐκκλησία, στὸν ὁποῖο πῆγαιναν οἱ περισσότεροὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ καὶ μετὰ τὸ ἀνάγνωσμα προσευχῶν ἀναφερομένων στὴ συγγνώμη, συγχώρηση κι ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, οἱ δύο παπάδες, ἀφοῦ ἀλληλοασπάζονταν, στέκονταν μπροστὰ στὸ δεσποτικὸ θρόνο κρατώντας ὁ ἓνας τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Οἱ γέροι πρῶτοι, κατὰ σειρὰν ἡλικίας, προσέρχονταν ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ λέγοντας ὁ καθένας «συγχώρα με ἀφέντη», ἀσπάζονταν τὸ χέρι τῶν παπάδων κι ὕστερα ἔκαναν ἀριστερὰ του σειρὰ γιὰ νὰ ἀλληλοσυγχωρηθοῦν μὲ τοὺς ἐπομένους. Ἀκολουθοῦσαν οἱ ἄνδρες κι οἱ νέοι μὲ τὶς ἴδιες διατυπώσεις, μὲ τελευταῖα τὰ παιδιά. Ἀποτελοῦσαν ἔτσι μιὰ σειρὰ ἀλληλοσυγχωρουμένων γενικά ὅλοι. Κατὰ τὴν ἴδια διατύπωση καὶ σειρὰ περνοῦσαν, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποχώρηση τῶν ἀνδρῶν κι οἱ γυναῖκες.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, μετὰ τὸ δεῖπνο, γινόταν τὸ «χάμ-χάσκα».

Ἐνα βρασμένο καθαρισμένο αὐγὸ, δεμένο μὲ ἄσπρη κλωστή στὴν ἄκρη τοῦ πιτόξυλου, περιφερόταν γύρω ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ στόμα τοῦ καθενός. Οἱ γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι μὲ ἀνοικτὸ μόνον τὸ στόμα, χωρὶς τὴ βοήθεια τῶν χειρῶν, προσπαθοῦσαν νὰ τὸ πιάσουν. Ὁ ἐπιτήδειος ἦταν ὁ τυχερὸς τοῦ «χάμ-χάσκα». Ἡ κλωστή ποὺ κρεμόταν τὸ αὐγὸ καιγόταν ὅλη στὸ ξύλο.

Τὴν ἴδια βραδὺ συνηθιζόταν συγγενικές οἰκογένειες φέρνοντας ἢ καθεμιὰ τὰ φαγητὰ κ.λ. νὰ συντρώγουν ὅλες μαζί.

Πρὸ τοῦ δείπνου αὐτοῦ γινόταν τὸ συγχώριο ἀνάμεσα στοὺς συγγενεῖς κατὰ τὴ σειρά ἡλικίας. Πάντως καθῆκον θεωροῦσαν οἱ νεώτεροι συγγενεῖς νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς μεγαλύτερους τους ἑνωρὶς τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, ζητώντας συγχώρηση.

Καθ' ὅλη τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου σ' ὅλο τὸ χωριὸ ἀντιλαλοῦσαν τουφεκιές, ἐκδηλωτικὲς τοῦ ἑορτασμοῦ καὶ ἰδίως τὸ βράδυ στὸ δείπνο. Ἐμιλλα καὶ ἀνταγωνισμὸς γινόταν μεταξὺ τῶν συνοικιῶν γιὰ τὸ βρόντο καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν τουφεκιῶν.

Ἄλλα τὰ ἀποφάγια τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου τὰ μάζευαν σὲ τσουβάλια καὶ σακκίδια οἱ γύφτισσες τῶν γύρω χωριῶν, ποὺ κατέφθαναν ἑνωρὶς τὸ πρωῖ τῆς Δευτέρας.

Ἡ Καθαρὴ Δευτέρα δὲν γιορταζόταν ὅπως ἄλλοῦ. Οἱ γυναῖκες τὴν ἡμέρα αὐτὴ πρώτη δουλειὰ θεωροῦσαν τὸ καθάρισμα καὶ τὸ πλύσιμο τῶν μαγειρικῶν σκευῶν κ.λ. μὲ ἄφθονη σαπουνάδα καὶ σταχτόνερο, γιὰ νὰ μὴ μείνη οὔτε καὶ τὸ παραμικρὸ ἴχνος λίπους. Ἄλλα ἔπρεπε νὰ εἶναι καθαρὰ, ὅλο τὸ σπίτι ἔπρεπε νὰ λάμψη ἀπὸ καθαριότητα. (Ἡ γιαγιά μου σὲ ἐρώτηση «γιατί καθαρίζονται τόσο τὰ σκεύη αὐτά», μοῦ ἀπάντησε, ὅπως ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουν σὲ ἡλικία 10 ἐτῶν, «εἶναι μεγάλη ἁμαρτία νὰ μένουν ἄρτυμένα τὰ μαγειρικὰ σκεύη, μὰ καὶ ἡ καθαριότητα αὐτὴ θὰ μᾶς θυμίζει καὶ τὴν καθαριότητα τῆς ψυχῆς μας στὴ Σαρακοστὴ γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε χαρούμενοι τὴν Ἀνάσταση...»).

Ἐπίσης ἀπαραίτητο ἦταν, τὸ κάθε σπίτι νὰ βράση κοπανισμένο σιτάρι. Ὁ χυλὸς τοῦ σιταριοῦ ἦταν ἄριστο μέσο καθαρισμοῦ τοῦ στομαχοῦ.

Μὲ λαμπρότητα γιορτάζονταν πρὸ πάντων οἱ γιορτὲς τοῦ Πάσχα καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Στὶς γιορτὲς αὐτὲς τὸ κάθε σπίτι καὶ τὸ φτωχότερο εἶχε τὸν ὀβελία, ἀρνὶ ἢ κατσίκι. Τὸ Πάσχα τὰ κόκκινα αὐγὰ βάφονταν ἀπὸ τὴν Μεγ. Πέμπτη καὶ ἐξακολουθητικῶς βάφονταν κάθε ἐβδομάδα ἕως τὴν γιορτὴ τῆς Ἀναλήψεως. Ἦταν ἄφθονα αὐτὰ καὶ ἀνταλλάσσονταν μεταξὺ συγγενῶν πρὸ πάντων τῶν δύο χωριῶν. Τὸ γλέντι τὸ Πάσχα ἀπὸ τὴν Κυριακὴ, ὅλη τὴν ἐβδομάδα καὶ μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ μὲ τὰ μουσικὰ ὄργανα καὶ τοὺς δημόσιους χοροὺς, ἦταν ἀμείωτο. Στὶς γιορτὲς αὐτὲς καὶ τὸ καλοκαίρι συνήθως γέμιζε τὸ χωριὸ ἀπὸ ξενητεμένους.

Κάθε οἰκογένεια γιόρταζε καὶ ὀρισμένο ἅγιο. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ δεχό-

ταν ἐπισκέψεις, ἀλλὰ παρέθετε καὶ γεύματα. Γιορτάζονταν ἐπίσης μόνο οἱ ὀνομαστικὲς γιορτὲς τῶν ἀρρένων μελῶν τῆς οἰκογενείας.

Κατὰ τὶς γιορτὲς τῶν ἁγίων ἢ εἰκόνα τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου περιφερόταν σὲ πολλὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ ἀπὸ παιδιά, ποὺ ἔψαλλαν σ' αὐτὰ τὸ ἀπολυτίκιο τοῦ ἁγίου. Στὸ δίσκο τῆς ἐκκλησίας, ποὺ ἔφεραν τὰ παιδιά, συνεισέφεραν τὰ σπίτια ἀνάλογο χρηματικὸ ποσὸ γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Ἡ γιορτὴ τῶν Θεοφανείων ἑορταζόταν ἰδιαίτερα κατὰ συνοικίες καὶ σὲ περίοδο, κάθε μιά, 5-6 ἐτῶν. Γιορτὴ τοῦ Σταυροῦ τὴν ἀποκαλοῦσαν. Ὅλη ἡ συνοικία ποὺ γιόρταζε συνεισέφερε κατὰ οἰκογένεια ἀνάλογα ποτὰ καὶ μεζέδες. Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ σχολείου, πάνω σὲ μεγάλα τραπέζια καὶ πάγκους, κερνιόταν ὕστερα ἀπὸ τὴ θεία λειτουργία ὅλο τὸ χωριό. Ἐκεῖ, σὰν σὲ δημοπρασία, προσφερόταν χρηματικὸ ποσὸ γιὰ τὸ Σταυρό, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ποσὸ αὐτὸ ἔφθανε τὶς 100 χρυσὲς λίρες.

Τὰ κάλαντα λέγονταν ἀπὸ τὰ παιδιά τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Τὸ ἀντίτιμο τῶν τραγουδιῶν, ποὺ λέγονταν ἑλληνικά, ἦσαν κουλούρια συνηθισμένα, κουλούρια σὲ σχήματα κούκλων κ.λ., κάστανα, μῆλα, καρύδια καὶ σταφίδα. (Μπροστὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια τραγουδιοῦνταν στὰ Κάλαντα τραγούδια ἀκαταλαβίστικα, ὡς «Κόληνδε-Μέληνδε...», τὰ ὁποῖα δὲν διασώθηκαν).

Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς γιόρταζε στὶς 26 Ἰουλίου. Στὸ πανηγύρι, ποὺ ἦταν γιὰ ὅλο τὸ χωριό, γιόρταζαν ὅλα τὰ σπίτια, ποὺ φιλοξενοῦσαν ἐπισκέπτες κι ἀπὸ τὰ γύρω σλαβόφωνα χωριά.

Ἡ ἐκκλησία στολιζόταν ἀνάλογα. Εὐσεβεῖς περιέβαλλαν ὅλη τὴν ἐκκλησία ὀλόγυρα μὲ κηρὶ καμωμένο σὰ μακρὸ σχοινί. Λάδι καὶ κηρὶ προσέφεραν στὴν ἑορτάζουσα ἐκκλησία, δῆθεν ἱεροκρυφίως, κι οἱ μωαμεθανοὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ποὺ γιόρταζαν αὐτὴ τὴ γιορτὴ καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, διατηρώντας στὰ σπίτια τους κρυφὰ εἰκόνες τῶν ἁγίων στοὺς ὁποίους ἄναβαν τὰ κανδήλια.

Οἱ μουσουλμάνοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν τὸ τζαμί τους. Βαστοῦσαν τὸ ραμαζάνι (νηστείες), καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου τὸ τύμπανο στὴ δύση τοῦ ἡλίου τοὺς καλοῦσε νὰ καταλύσουν τὴ νηστεία καὶ τὶς πρωῖνὲς ὥρες νὰ τὴν ἐπαναλάβουν γιὰ τὴν ἡμέρα. Κατὰ τὸ μπαϊράμι δέχονταν ἐπισκέψεις τῶν Χριστιανῶν.

Τὰ κόκκινα αὐγά τοῦ Πάσχα ἦσαν περιζήτητα γι αὐτοὺς. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψή τους στὰ χριστιανικὰ σπίτια δέχονταν τέτοια γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τους, θεωρώντας αὐτὰ καὶ φάρμακο στὶς ἀρρώστειες.

Τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου καὶ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων τὰ κορίτσια μαζεύονταν στὴν ἀδλὴ τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖ ἔστηναν χορὸ καὶ τραγουδοῦσαν ἰδιόρρυθμα ἀκαταλαβίστικα τραγούδια. Ὑστερα χωρίζονταν σὲ παρέες. Κάθε παρέα γυρνοῦσε στὰ σπίτια, ὅπου τραγουδοῦσαν χορευόντας

τὰ ιδιόρρυθμα τραγούδια. Ὑπῆρχαν στίχοι τραγουδιοῦ γιὰ ἔγκυο γυναίκα, γι' ἀνύπανδρο κορίτσι, γιὰ γέροντες, γιὰ νεόνυμφους, ὡς καὶ γιὰ τὸν παπᾶ ιδιαίτεροι¹.

Μερικοὺς μόνο στίχους ἀπὸ τὰ ἀκαταλαβίστικα αὐτὰ τραγούδια μπόρεσα νὰ συλλέξω. Τοὺς παραθέτω στὸ κεφάλαιο τῶν τραγουδιῶν τοῦ χωριοῦ. Ὡς μαθητῆς τοῦ Διδασκαλείου Μοναστηρίου εἶχα κάμει μιὰ συλλογή, ὁπωςδήποτε ἱκανοποιητική, τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν μὲ σκοπὸ νὰ ἐρμηνευθοῦν, ἂν ἦτο δυνατόν, ἀπὸ εἰδικούς. Τὰ ἐπακολουθήσαντα ὅμως πολεμικὰ γεγονότα τὸ 1912 καὶ ἡ προσφυγὴ μου στὴν Ἑλλάδα μὲ ἐμπόδισαν νὰ τὰ παραλάβω. Καὶ τὸ χειρότερο, τὸ ἔτος 1915 ὅλα τὰ βιβλία τῆς πατρικῆς μου βιβλιοθήκης, μαζί μὲ τὴ συλλογὴ αὐτῆ τῶν τραγουδιῶν, κατεστράφησαν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους ἐπιδρομεῖς, ποὺ κατέλαβαν τὰ μέρη ἐκεῖνα. (Παραμπιπτόντως ἀναφέρω, ὅτι ὁ πατέρας μου, ἔμπορος στὰ Τίρανα Ἀλβανίας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, φιλομαθῆς κι αὐτοδίδακτος, εἶχε πλουτίσει τὴ βιβλιοθήκη μὲ πολλὰ βιβλία. Ἔτσι ὑπῆρχαν σ' αὐτὴ τὸ Ψαλτήρι, ἢ Ὀκτώηχος, ὁ Ἀπόστολος κ.ἄ., ποὺ στὶς πρῶτες σελίδες ἀνέγραφαν τὰ 24 γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου μὲ κόκκινα γράμματα. Μὲ αὐτὰ μάθαιναν στὸ παλιὸ σχολεῖο ἀνάγνωση καὶ γραφή. Σώζονταν βιβλία τυπωμένα στὸ τυπογραφεῖο Μοσχολόεως παλιὰ κι ἓνα λεξικὸ ἑλληνο-αλβανικὸ ποὺ συγγραφέας του ἦταν, ὅπως ἐνθυμοῦμαι καλά, ὁ Κωνσταντῖνος Χριστοφορίδης. Αὐτὸς ἦταν δάσκαλος, τελειόφοιτος τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς Κωνσταντινοπόλεως, καταγόταν ἀπὸ τὸ Ἑλμπασάν καὶ δίδαξε στὰ σχολεῖα τῆς πατρίδας του, ἀλλὰ καὶ τῶν Τιράνων πολλὰ χρόνια. Κοντὰ του ὁ πατέρας μου, στενὸς φίλος του, μορφώθηκε ὅσο μπόρεσε).

Στὴν τοποθεσίᾳ «Κλημίτσα», ἀνατολικά τοῦ χωριοῦ καὶ σ' ἀπόσταση μισῆς ὥρας, στὴ νοτιοδυτικὴ πλευρὰ τοῦ ὑψώματος «Κρεάστα» καὶ σὲ ὕψωμα πάνω ἀπὸ τὴ χαράδρα ποὺ διαρρέεται ἀπὸ τὸ ποτάμι Μπελίτσα, βρίσκονταν τὰ εἰρεπια τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος. Αὐτὸς, ὡς γνωστὸν, ὑπῆρξε ἀρχιεπίσκοπος κατ' ἀρχὰς Βελίτσης καὶ κατόπιν Ἀχρίδος. Πότε κατεστράφη ἢ μονῆ αὐτὴ δὲν εἶναι γνωστὸν, ἀλλὰ καὶ κανένα στοιχεῖο σὲ μάρμαρο ἢ πέτρα, σχετικὸ μ' αὐτὴ, δὲν διασώθηκε.

Οἱ κάτοικοι τῶν δυὸ χωριῶν (Ἄνω καὶ Κάτω Μπεάλας), μαζί μὲ τὴ μικρὴ ἑλληνικὴ κοινότητα Στρούγας, διατηροῦσαν τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας, ποὺ σώζεται καὶ σήμερα σὲ βραχῶδη παραλία τῆς λίμνης τῆς Ἀχρίδος κοντὰ στὸ χωριὸ Γκάλιστα ἢ Γκιάλιστα (ἀρβανίτικο).

1 Τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου πρῶτὶ ἔτρεχαν καὶ τὰ ἀγόρια στὰ σπίτια καὶ μάζευαν αὐγά. Δὲν ἔλεγαν ἰδιαιτέρο τραγούδι, ἀλλὰ ἔφελναν τὸ ἀπολυτικίον «Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν...». Ὅπως ἔλεγαν οἱ γέροι, στὰ παλιὰ χρόνια εἶχαν ἰδιαιτέρα τραγούδια, ποὺ ἀπαγορεύθηκαν ἀργότερα ἀπὸ τοὺς δασκάλους.

Ἐπίσης μαζί μὲ ὄλους τοὺς Ἑλληνες τῆς περιφέρειας Ἀχρίδος κατέβαλαν κάθε προσπάθεια καὶ φροντίδα γιὰ τὴ διατήρηση τῆς ἐλληνικότητος τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Ναοῦμ. Αὐτὴ σώζεται καὶ σήμερα στὴ νοτιο-ανατολικὴ παραλία τῆς λίμνης Ἀχρίδας, σὰν μουσεῖο τῶν Γιουγκοσλάβων. Δίπλα στὴ μονὴ αὐτὴ εἶναι οἱ πηγές τῆς λίμνης, ποὺ ἔρχονται κάτω ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ βουνὸ ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ λίμνη τῆς Πρέσπας. Ὁ Ὁσιος Ναοῦμ φερόταν ὡς ἀπόστολος τοῦ χριστιανισμοῦ στὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ γιορταζόταν στὶς 20 Ἰουνίου, ἐνῶ ὁ Ἁγ. Κλήμης δὲν γιορταζόταν καθόλου στὸ χωριό.

Στὴ βιβλιοθήκη αὐτῆς τῆς Μονῆς (Ὁσίου Ναοῦμ) σώζονταν πολλὰ κειμήλια, ἀρχαῖα βιβλία καὶ ἴσως καὶ χρυσόβουλλα τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων. Ὅπως ἄκουσα τὸ ἔτος 1936 ἀπὸ τὸν ἠγούμενο τῆς Μονῆς Στέφανο, ἀπὸ τὸ Βεράτι Ἀλβανίας, ὅλα τὰ βιβλία κ.λ. κήκαν ἀπὸ φανατικὸ Σέρβο ἀνώτερο ἀξιωματικὸ, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου, γιατί ἀπλῶς ἦσαν ἐλληνικὰ κι ὄχι σέρβικα.

Στὸ Μοναστήρι αὐτὸ τοῦ Ὁσίου Ναοῦμ ἐπρόκειτο, ὅπως ἔμαθα τὸ 1911 ἀπὸ τὸν τότε μητροπολίτη Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν, νὰ ἰδρυθῇ ἐλληνικὸ οἰκοτροφεῖο ἀρρένων καὶ ἐλληνικὸ σχολεῖο μὲ γυμνασιακὲς τάξεις, γιὰ τὴν μόρφωση τῶν παιδιῶν τῆς περιοχῆς Ἀχρίδας-Πρέσπας καὶ Πόγραδετς. Αὐτὰ θὰ συντελοῦσαν στὴν ἐπαναφορὰ στὰ πάτρια μεγάλου πληθυσμοῦ τῶν μερῶν αὐτῶν, ἀλλὰ οἱ ἐπακολουθήσαντες πόλεμοι καὶ ἡ κατάληψη τῶν περιοχῶν αὐτῶν ἀπὸ τοὺς Σέρβους ἐματαίωσαν τὸν ἐθνοφελῆ αὐτὸ σκοπὸ.

II. ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις, ὅπως εἶναι γνωστόν, δὲν ἐνδιαφερόταν καθόλου γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν ἀλλοφύλων πληθυσμῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Μᾶλλον διέκειτο ἐχθρικὰ καὶ μάλιστα στὰ παλιὰ χρόνια κατεδίωκετο ἀπηνῶς κάθε προσπάθεια γιὰ ἐκπαίδευση τῶν ἐλληνοπαίδων (δάσκαλοι, παπάδες, νυκτερινὰ σχολεῖα).

Γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀφ' ὅτου ἐπετράπη, ἐφρόντιζαν οἱ ἴδιες οἱ Κοινότητες μὲ ἐπίβλεψη τοῦ οἰκείου μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος διορίζε τοὺς δασκάλους καὶ ἐξασκοῦσε καθήκοντα ἐπιθεωρητοῦ τῶν σχολείων.

Σχολεῖο στὸ χωριό, ὅπως ἔμαθα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, πρὸ τοῦ ἔτους 1830 δὲν ὑπῆρχε. Μᾶλλον ἄρχισε νὰ λειτουργῇ τέτοιο ἀπὸ τὸ 1845, γιατί ὁ πατέρας μου ἐφοίτησε σὲ τέτοιο σχολεῖο τοῦ Ψαλτηρίου κι Ὀκτωήχου ἀπὸ τὸ 1850. Τὸ σχολεῖο αὐτὸ ἦταν μ' ἓνα δάσκαλο μὲ λίγα γράμματα, ποὺ δίδασκε τοὺς μαθητὲς του τὰ πρῶτα γράμματα ἀπὸ τὸ Ψαλτήρι κ.λ., ποὺ ἔφεραν στὴν ἀρχὴ τὰ 24 γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου μὲ κόκκινα γράμματα.

Μὲ τὰ λίγα αὐτὰ γράμματα οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἐπιδίδονταν στὸ ἐμπόριο. Ἐγραφαν κουτσοβλάχικα μὲ ἑλληνικοὺς χαρακτηρισμοὺς.

Στὸ παλιὸ αὐτὸ σχολεῖο διδάσκονταν ἀπαραιτήτως τὸ τροπάριο, ποὺ ἔλεγε:

*Ἄρξον χεῖρ μου ἀγαθὴ, γράφον γράμματα καλά,
Μὴ δεχθῆς καὶ παιδευθῆς
καὶ στὸν φάλαγγα βαλθῆς.
Ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπελέκητον.
Φεγγαράκι μου λαμπρὸ κ.λ.*

Ἡ διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὸν δάσκαλο αὐτὸν ἦταν αὐστηρή. Ξυλοδαρμὸς μὲ μεγάλη βέργα, ρόπαλο καὶ φάλαγγας ἦταν σὲ ἡμερησία διάταξη.

Οἱ γονεῖς ἦσαν θερμοὶ κι αὐστηροὶ συνήγοροι τοῦ δασκάλου στὴν ἀγωγή τῶν παιδιῶν. «Τὰ κόκκαλα δικὰ μου καὶ τὸ κρέας δικό σου», δηλωτικὸ τοῦ ἐνδιαφέροντός τους.

Ἔως τὸ 1900 ἡ Κοινότης ἔκανε μόνη ὅ,τι μπορούσε γιὰ τὴν ἐκπαίδευση μὲ τέτοιο δάσκαλο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀμοιβὴ δὲν ξεπερνοῦσε, ὅλο τὸ σχολικὸ ἔτος, τὶς 10 λίρες χρυσές.

Ἐχω ἴδιαν ἀντίληψη ἀπὸ τέτοιο σχολεῖο, γιατί πρωτοπῆγα σ' αὐτὸ τὸ ἔτος 1899. Οἱ παραστάσεις μου ἀπὸ τὴν πρώτη φοίτηση στὸ σχολεῖο τοῦ «Φάλαγγα» παρέμειναν ζωηρὲς σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Ἴδου καλύτερα πῶς περιγράφω τὴν πρώτη ἡμέρα, ποὺ πῆγα στὸ σχολεῖο. Εἶναι ἓνα διήγημά μου, τὸ ὁποῖο δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Ἐκπαιδευτικὸν Βῆμα» τοῦ Συλλόγου τῶν Δημοδιδασάλων Θεσσαλονίκης τὸ 1947 (ἀριθ. φύλ. 27/1-5-1947).

«Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ σχολεῖο τοῦ Φάλαγγα

Στὰ 1899 ἐτοιμάζομαι νὰ πάω στὸ σχολεῖο γιὰ πρώτη φορά. Τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ μου, ἐνὸς ὄρεινοῦ χωριοῦ τῆς Δ. Μακεδονίας, σωριασμένο τώρα σὲ ἐρείπια ἄμορφων ὀγκολίθων ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὶς καταδρομὲς ἀπὸ τὰ πολεμικὰ γεγονότα. Βρισκόταν στὸ μεσοχώρι, δίπλα στὶς δύο ἐκκλησίες. Στὴ μέση τῆς μεγάλης αὐλῆς του ὑψωνόταν ἓνας αἰωνόβιος πλάτανος κι ἀπὸ κάτω του ἦ κρυσταλλένια βρύση. Τὸ κτήριο τοῦ σχολεῖου, κτισμένο, ὅπως ὅλα τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ κάτασπρη πέτρα. Μακρουλό, τύπου μονοταξίου, σκεπασμένο μὲ σχιστόλιθες πλάκες, δύο αἴθουσες διδασκαλίας, μιὰ μεγάλη καὶ μιὰ μικρή, ἓνα δὲ μικρὸ δωμάτιο χρησίμευε γιὰ κατοικία τοῦ δασκάλου.

Ἡ μητέρα μου ἀπὸ μέρες μὲ ἐτοίμαζε. Ἐρραψε τὴν πάνινη σάκκα μου, ἀγόρασε τὸ ἀβάκιο μὲ τὸ κονδύλι δεμένο σ' αὐτὸ κι ὅταν ἦλθεν ἡ μέρα πρωτῶν, πρωτῶν μου κρέμασε στὸν ὄμο μου τὴ σάκκα, ποὺ δὲν παρέλειψε νὰ βάλῃ μέσα καρύδια καὶ κάστανα βρασμένα. Δὲν παρέλειψε ἀκόμα νὰ κάμῃ τὴ σύσταση στὸ μεγαλύτερό μου ἀδελφὸ νὰ μὲ προσέχῃ στὸ δρόμο...

Στὴν εἴσοδο τοῦ σχολείου ἀπὸ μέσα, σὰ θυρωροί, στέκονταν δυὸ μεγάλα ἀγόρια. Τὸ ἓνα, γειτονόπουλό μου, μπαίνοντας μὲ χτυπάει στὴν πλάτη, λέγοντας φιλικὰ «καλῶς ὤρισες! χαῖρλίδικα». Ὁδηγοῦμαι σὲ μιὰ θέση στὰ μακρουλά πολυέδρα θρανία τῆς... προκαταρκτικῆς τάξεως... (ἔτσι λέγανε τότε τὸ Νηπιαγωγεῖο).

Γυρίζω τὸ βλέμμα δεξιά, ἀριστερά, φοβισιάρικα σὰν ὑπνωτισμένος. Ἄντικρύζω τὴ μακρουλή αἴθουσα, μὲ τοὺς κάτασπρους φρεσκοβαμμένους τοίχους καὶ τὸ ταβάνι, γεμάτη ἀπὸ παιδιά. Ἄντικρύ μου, στὸ δυτικὸ μέρος τῆς αἴθουσας, σ' ἀνοικτὸ χῶρο, ὑψώνεται ἡ ἔδρα τοῦ δασκάλου, ψηλὴ, ἐπιβλητικὴ. Ψηλὰ ἀπὸ τὴν ἔδρα, ἐπάνω στὸν τοῖχο, μιὰ πελώρια ἐντοιχισμένη εἰκόνα τῆς Παναγίας μὲ τὸ Χριστὸ στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ ἔδρα ἄδεια. Δεξιά κι ἀριστερά τῆς ἔδρας κρεμασμένα στὸν τοῖχο διακρίνονται δυὸ κοντάρια, σὰν κοντάρια τῶν προσκόπων, δεμένα μὲ σχοινιά ἀπὸ τὶς ἄκρες σὰν ἀορτηρὲς ὄπλων. Παραπέρα, στὸ μαυροπίνακα κοντά, μιὰ θήκη ξύλινη, γεμάτη ἀπὸ βέργες διαφόρων μεγεθῶν.

Ὅλη ἡ αἴθουσα βούιζε ἀπὸ τὸ θόρυβο, ἀπὸ τὴ μελέτη, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση ποὺ γινόταν μεγαλόφωνα. Κάποια στιγμή σηκώνομαι ἐπάνω στὸ θρανίο, ἀντικρύζω δίπλα στὴν ἔδρα ἓνα καναπέ-ντιβάνι, πάνω στὸ ὁποῖο βρισκόταν μακάρια ξαπλωμένος ὁ δάσκαλος. Ρωτῶ ἓνα φίλο μου, γειτονόπουλο, ποὺ εἶχε δυὸ χρόνια στὴν προκαταρκτικὴ.

—Θὰ παίξωμε, Γιώργο, καὶ τ' ἀλογάκια ἐδῶ; δείχνοντας τὰ κρεμασμένα στὸν τοῖχο κοντάρια. —Θὰ ἰδῆς, καϋμένε, γρήγορα τί κλωτσιὲς θὰ δώση στὸν ἄερα ὁ τυχερὸς καβαλλάρης του...! Εἶναι φάλλαγγας... Σὲ λίγο ἀπορροφημένος ἀπὸ τὰ χάρτινα κοκοράκια, ποὺ μοῦ μάθαινε νὰ φτιάχνω ὁ φίλος μου, ἀκούω δυνατὸ χτύπημα στὴν ἔδρα. Ἐνας πελώριος, ἀθλητικοῦ τύπου ἄνδρας, ντυμένος μισοχωριάτικα, μὲ μέτωπο πλατὺ, φρύδια πυκνά, μύτη χονδρὴ πλατειά, μουστάκια μεγάλα σὰ σκαντζόχοιρου κρεμασμένα πρὸς τὰ κάτω, μὲ χέρια μεγάλα... βρέθηκε ὄρθιος.

Μ' ἓνα νεῦμα του ἀνεβαίνει στὴν ἔδρα ἓνα μεγάλο παιδί. Ὅλοι ὄρθιοι σταυρώνουν τὰ χέρια. Ἀρχίζει ἡ προσευχή! Ἄγιος ὁ Θεός... Παναγία Τριάς ἰλάσθητι τὰς ἁμαρτίας... Πάτερ ἡμῶν—καὶ ἐν χορῶ ψάλλεται τὸ Εὐλογητὸς εἰ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ Πανσόφους τοὺς ἁλιεῖς... Ἡ ἐντύπωση ἀπὸ τὴν προσευχὴ αὐτὴ μοῦ ἔμεινε, γι' ὅλη μου τὴ ζωὴ, βαθειὰ μέσα στὴν ψυχὴ μου.

Ὁ δάσκαλος, ἀπόφοιτος τῆς Σχολῆς τοῦ Ψαλτηρίου καὶ Ὀκτωήχου, παίρνει τὸν κατάλογο στὰ χέρια καί, ἀφοῦ ἔκανε προσκλητήριο τῶν μεγάλων παιδιῶν — γιὰ μᾶς τοὺς μικροὺς δὲν ἐνδιαφερόταν καθόλου — διαπιστώνει ὅτι ἀπουσίαζαν μερικὰ παιδιά. Δὲν χάνει καιρὸ. Οἱ ἐπιτηρητὲς κάθε τμήματος, σ' ἓνα νεῦμα του, βρέθηκαν στὴ θέση τους μὲ τὴ βέργα στὸ χέρι. Διατάζει μερικὰ παιδιά νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ βγαίνει μαζί τους ἔξω ἀπ' τὸ σχολεῖο.

Πέρασε ἄρκετὴ ὥρα, ἴσως μιὰ καὶ πλεόν. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ ἐπιτηρητές, ἀφοῦ ἔβαλαν σκοποὺς σὲ κατάλληλη θέση γιὰ νὰ ἀναγγεῖλουν τὴν ἐπιστροφή τοῦ δασκάλου, ἔδωσαν τὸ σύνθημα τοῦ γλεντιοῦ!

Στὸ χῶρο, πρὸ τῆς ἔδρας, ποὺ ἦταν ἄρκετὰ εὐρύχωρος, λαμβάνουν χώραν ὅλα τὰ παιγνίδια, караγκιοζλίκια, ἀστεῖα, ἑλληνορωμαϊκὴ πάλη μὲ ἄρκετοὺς διαπληκτισμοὺς καὶ ἀποτελέσματα, αἱμάτωμα μύτης καὶ γρατσουνίσματα. Αὐτά, ἐννοεῖται, γίνονταν μόνο ἀπὸ τὴ μεγάλη τάξη, ὅπως τὴν ἀποκαλούσαμε τότε. Ὅλοι οἱ ἄλλοι μαθητὲς στὰ θεωρεῖα, πάνω στὰ θρανία. Πειθαρχία σιδηρένια ἐπικρατοῦσε!... Ποῦ νὰ τολμήσουν οἱ μικρότεροι τέτοια! Αὐτοὶ μόνο νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἀκούουν ἔπρεπε.

Κάποια ὥρα οἱ σκοποὶ εἰδοποιοῦν. Ὁ θόρυβος τῶν παιγνιδιῶν παύει, ὡς διὰ μαγείας. Ἡ βοή τῆς ὁμαδικῆς ἀναγνώσεως ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως. Διακόπτεται τώρα ἀπὸ μακρυνὲς κραυγὲς καὶ κλάμματα. Ὁ δάσκαλος, καταἰδρωμένος, κατακόκκινος, μὲ τὸ χονδρὸ ροζιασμένο μαστοῦνι στὸ χέρι του, μπαίνει πρῶτος. Ὅλη ἡ τάξη-σχολεῖο σηκώνεται στὸ πόδι. Νεκρική ἡσυχία. Ἀκολουθεῖ ἡ κουστωδία ἔχοντας στὴ μέση δυὸ ... λιποτάκτες μὲ δεμένα χέρια.

Ἀρχίζει ἡ δίκη τῶν λιποτακτῶν. Ὁ δάσκαλος πάνω στὴν ἔδρα, δικαστῆς καὶ πρόεδρος, ἀπαγγέλλει φωναχτὰ τὴν κατηγορία ἐναντίον τῶν λιποτακτῶν γιὰ τὴν ἀνταρσία τους. Μάρτυρες κατηγορίας παρελαύνουν. Ὁ ἓνας κατηγορούμενος, πνιγμένος στὰ δάκρυα καὶ μὲ λυγμοὺς ἀπολογεῖται. Ὁ ἄλλος δέχεται ἀδιαμαρτύρητα τὴν κατηγορία. Σὲ λίγο ἐπακολουθεῖ ἡ καταδίκη τους! Ἡ τιμωρία; Ὁ Φάλαγγας!!

Στὸ Φάλαγγα! φωνάζουν οἱ κατήγοροι. Ὁ δάσκαλος μειδιᾷ ἐπιχαρίτως. Οἱ μαθητὲς εἶναι ἀντάξιοί του! Δυὸ παιδιὰ εὐσωμα ξεκρεμοῦν τὸ ἓνα ἀπὸ «τὰ ἀλογάκια μου». Ὁ πρῶτος τῶν καταδικασθέντων, ἓνα συμπαθητικὸ παιδί, ἀτρόμητο, ἀνατρέπεται, ξαπλώνεται ἀνάσκελα. Τὰ δύο του πόδια σηκώνονται κάθετα, προσδένονται διὰ περιστροφῆς τῶν σχοιניῶν τοῦ ἱεροεξεταστικοῦ ὄργάνου. Οἱ δυὸ ἄκρες τοῦ κονταριοῦ-φάλαγγα βαστιοῦνται ἀπὸ δυὸ παιδιὰ ἐκατέρωθεν ἔτσι, ὥστε νὰ δίνουν στὰ πόδια ἐπικλινῆ θέση. Ἀρχίζει τὸ ξυλοφόρτωμα στὰ γυμνά πέλματα. Ἐνας μαθητῆς, 16 χρονῶν περίπου, στάσιμος χρόνια στὴ μεγάλη τάξη, πολῦτιμος ὅμως συνεργάτης τοῦ δασκάλου στὶς παιδονομικὲς ἐνέργειές του, εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴ εὐνοιὰ του, ἔκανε τὸ δῆμιο. Ὁ δάσκαλος μετῶ. Ὁ δῆμιος ρυθμικὰ μ' ὄλη τὴ δύναμη (ἄλλοτε ἀνάλογα μὲ τὴ συμπάθεια ἢ ἀντιπάθεια πρὸς τὸν κατηγορούμενο) χαϊδεύει μὲ τὴ χονδρὴ βέργα τὰ πέλματά του. Οἱ θεατὲς ὀρθοί, ἀμίλητοι πάνω στὰ θρανία, παρακολουθοῦν τὸ δρᾶμα. Τὸ θῦμα ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 5 ζητεῖ ἔλεος, σφίγγοντας μ' ὄλη τὴ δύναμη τὰ δόντια του σὲ κάθε κτύπημα. Ὑπόσχεται, μετανοώντας, πειθαρχία καὶ ἐπιμέλεια στὸ μέλ-

λον. Ὁ δάσκαλος ὅμως καὶ ὁ δήμιος δὲν συγκινοῦνται. Στὸν ἀριθμὸ 10 διατάζεται ἡ παύση. Ἄρκει τόσο.

Ὁ δεύτερος τῶν καταδικασθέντων, ἀφοῦ σ' ὄλο τὸ διάστημα τῆς διαδικασίας αὐτῆς ὑπέστη τὸ μαρτύριο τῆς ψυχικῆς ἀγωνίας, δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξει στὸ τέλος. Εἶχε χάσει τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του. Ἡμιλυπόθουμος ἔπεσε στὰ χέρια τῶν δυὸ δημίων του. Ἔτσι ἡ τιμωρία του ἀνεβλήθη δι'... εὐθεώτερο χρόνο! Ζαρωμένος ἀπὸ τὸ φόβο παρακολούθησα μὲ ἀγωνία καὶ μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά τὸ δράμα τῆς τιμωρίας.

—Φοβήθηκες; μοῦ ψιθύρισε ὁ φίλος μου.

—Μὴ φοβάσαι, αὐτὰ μόνο οἱ μεγάλοι τὰ παθαίνουν. Τὰ ἀλογάκια σου ἐκεῖνα δὲν εἶναι γιὰ μᾶς...».—

Ἔως τὰ 1900-1901 ἡ Κοινότητα ἔκανε ὅ,τι μπόρεσε στὸ σχολεῖο μὲ τέτοιο δάσκαλο, ποῦ συνήθως ἐξασκοῦσε κι ἄλλο ἐπάγγελμα γιὰ νὰ ζῆ, ἀφοῦ δὲν τοῦ ἐπαρκοῦσε ὁ μισθός του. Ἀπὸ τὸ 1903-1904 βελτιώνεται ἡ κατάσταση τῆς ἐκπαιδεύσεως στὸ χωριό. Πρὶν προχωρήσω ὅμως, θὰ ἀναφέρω ἀκόμη μερικὰ ἀπὸ τὰ σπαρταριστὰ παιδονομικὰ μέσα τοῦ παλιοῦ σχολεῖο, ποῦ ἔθεταν σὲ ἐνέργεια οἱ δάσκαλοι αὐτοὶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φάλαγγα ποῦ ἦταν τότε στὶς δόξες του. Τιμωρίες στὶς παλάμες μὲ βέργες (χτυπήματα ἕως 50 φορές). Τὰ χτυπήματα γίνονταν καὶ στὸ πσινὸ μέρος. Μελάνιασμα τοῦ προσώπου μὲ μελάνη γραφῆς. Τὸ μελάνιασμα μόνο στὸ σπῖτι ἐπιτρεπόταν νὰ ἐξαφανισθῆ, ἢ ὀπωσδήποτε μετὰ τὴν ἀπόλυση ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Παραμονὴ ὀρθίου τοῦ τιμωρουμένου σ' ἓνα πόδι, γιὰ μισὴ ἢ περισσότερη ὥρα καὶ μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο στὸν τοῖχο, χωρὶς ἐναλλαγὴ τῶν ποδιῶν. Παραμονὴ πάνω στὰ γόνατα στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ θρανίου (γραφεῖο) μὲ κρεμασμένα ἀπὸ τὸν τράχηλο ἐνὸς ἢ δύο δοχείων νεροῦ (σταμνίων τῶν 5-10 ὀκάδων). Φυλάκιση στὸ ὑπόγειο τοῦ σχολεῖο, σκοτεινὸ μέρος ποῦ δὲν εἶχε ὕψος περισσότερο τῶν 0,30-0,40 τοῦ μέτρου. Παραμονὴ πάνω στὰ γόνατα ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ θρανίου μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι γιὰ διάβασμα. Νηστείες καὶ περιορισμοὶ στὸ ἰδιαίτερο καγκελόφρακτο μέρος. Θὰ ἀναφέρω ἀκόμη μιὰ τιμωρία, ποῦ ἀναστάτωσε καὶ τὸ σχολεῖο καὶ τὸ χωριὸ ὄλο καὶ ποῦ θὰ εἶχε πολὺ δυσάρεστα ἐπακόλουθα γιὰ τὸ γέρο δάσκαλο. Συνέβη ὅταν ἤμουν μαθητῆς στὴ Β' τάξη τοῦ δημοτικοῦ. Μαθητῆς τῆς Γ' τάξεως ἡλικίας 11 ἐτῶν, ἄτακτος ὑπὲρ τὸ δέον, ὕβριστῆς, κουτσομπόλης καὶ φλύαρος ἀναστάτωνε κάθε λίγο καὶ λιγάκι τὸ σχολεῖο ὄλο. Ὑβρίσε καὶ κουτσομπόλευε τὸ δάσκαλο. Συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω. Ὡς δραστικὴ τιμωρία ἐνόμισε ὁ ταλαίπωρος δάσκαλος νὰ τοῦ φράξῃ τὸ στόμα! Μὲ τὴ βοήθεια μεγάλων μαθητῶν γέμισε τὸ στόμα του μὲ στάχτη ἀπὸ ξύλα. Τὸ παιδί κινδύνεψε νὰ πάθῃ ἀνακοπή! Τὸ πῶς ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν πολὺ

δυσάρεστη αὐτὴ ἱστορία ὁ δάσκαλος, αὐτὸ ὀφείλεται στὴ μεγαλοφροσύνη τῆς γερουσίας τοῦ χωριοῦ.

Ἐπὶ τὸ 1900 τὸ χωριὸ εἶχε δύο σχολεῖα, ἓνα ἀρρένων καὶ ἓνα θηλέων. Τὸ σχολεῖο θηλέων ἦταν σὲ ξεχωριστὸ διδακτῆριο (ἰδιωτικὸ σπίτι) μὲ μιὰ δασκάλα. Ἰδιαίτερα κάνει ἐντύπωση τότε ἡ διδασκαλία τῆς δασκάλας, τὰ παιδονομικά της μέσα, οἱ χοροὶ ποὺ δίδασκε στὶς μαθήτριες, τὰ τραγούδια καὶ τὰ κεντήματα. Ὅποια ἀντίθεση μὲ τὸ σχολεῖο ἀρρένων καὶ τὸ δάσκαλό του! Δὲν ἐνθυμοῦμαι δυστυχῶς τὸ ὄνομα τῆς δασκάλας αὐτῆς, καταγόταν ὅμως ἀπὸ τὰ χωριά πλησίον τοῦ Μοναστηρίου.

Στὸ σχολεῖο θηλέων φοιτοῦσαν στὴν ἀρχὴ 30-40 κορίτσια, μικρὰ τὰ περισσότερα, ἀλλὰ γρήγορα σὲ λίγα χρόνια ξεπέρασαν τὸν ἀριθμὸ 120 καὶ μέχρις ἡλικίας 14 ἐτῶν.

Ἐπὶ τὸ 1903-1904 διορίζονται 3 δάσκαλοι στὸ σχολεῖο ἀρρένων καὶ 2 δασκάλες. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρρένων μαθητῶν ἔφθανε τοὺς 200 καὶ τῶν κοριτσιῶν τὰ 120. Τότε, ἐνθυμοῦμαι, διορίσθηκαν οἱ Θεμιστοκλῆς Τόσκος μὲ τὴν ἀδελφὴ του Θεανῶ ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα, Ἀριστοτέλης Τζιόγος ἀπὸ τὴν Κλεισούρα Καστοριάς καὶ ὁ γηγενὴς Ἀβραάμ Παπᾶ, τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου Κερκύρας. Ἐπίσης παρέμεινε καὶ ἡ ἀπὸ ἐτῶν ὑπηρετοῦσα δασκάλα. Ὁ Θεμ. Τόσκος ἦταν ἀπὸ τοὺς μορφωμένους δασκάλους μὲ σπουδὲς ὀλίγων χρόνων καὶ στὴ Γερμανία. Τὰ τελευταῖα χρόνια μέχρι τοῦ 1935-36 ὑπηρετήσε στὰ σχολεῖα τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης.

Στοὺς δασκάλους μέρος τῶν μισθῶν καταβαλλόταν ἀπὸ τὴν Κοινότητα, μαζὶ μὲ τὴν κατοικία καὶ τὴν καύσιμη ὕλη, ποὺ δίδεταν πάντοτε δωρεάν σ' ὅλους τοὺς δασκάλους ἕως τὸ 1912.

Τοὺς διορισμοὺς ἔκανε ἡ Μητρόπολη καὶ τοὺς ἄλλους μισθοῦς, ποὺ δὲν κατέβαλλε ἡ Κοινότης, ἐπλήρωνε μὲσω τῆς Μητροπόλεως τὸ Ἑλλ. Προξενεῖον Μοναστηρίου.

Σημειῶνω παρακάτω μερικὰ ὀνόματα δασκάλων, ποὺ ὑπηρετήσαν στὸ χωριὸ ἕως τὸ 1912, ἐννοεῖται ὅσα συνεκράτησα στὴ μνήμη μου.

Ναοὺμ Παπαναοὺμ ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα, Ἀβραάμ Παπᾶς ἀπὸ τὴν Μπεάλα, Ποσειδῶν Παπᾶς ἀπὸ τὴν Μπεάλα, Θεμιστοκλῆς Τόσκος ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα, Θεανῶ Τόσκου ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα, Γεώργιος Παρτάλης ἀπὸ τὴν Κλεισούρα Καστορίας, Ἀριστοτέλης Τζιόγος ἀπὸ τὴν Κλεισούρα Καστορίας, Ἰωάννης Καραφυλλίδης ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, Ἐλένη Καραφυλλίδου ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, Εὐάγγελος Οἰκονομίδης ἀπὸ τὴ Δροσοπηγὴ Φλωρίνης, Ἀντώνιος Παπαναοὺμ ἀπὸ τὸ Τύρνοβον Μοναστηρίου, Ἀθηνᾶ Παπαναοὺμ ἀπὸ τὸ Τύρνοβον Μοναστηρίου, Ἀνδρέας Παπασπυρίδωνος ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα, Νικόλαος (;) ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Ὁ τελευταῖος ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὰς τουρκικὰς ἀρχὰς γιὰ τὴν ἔντονη ἐθνικιστικὴ προπαγάνδα.

Δὲν ἐνθουμοῦμαι τὰ ὀνόματα 2-3 δασκαλισσῶν, γιατί τότε φοιτοῦσα ὡς μαθητῆς στὸ Γυμνάσιο καὶ Διδασκαλεῖο Μοναστηρίου.

Οἱ πλεῖστοι ἀπὸ τοὺς παραπάνω δασκάλους ἦσαν τελειόφοιτοι τοῦ Ὑποδιδασκαλείου Θεσσαλονίκης, οἱ δὲ δασκάλες τοῦ Ἄνωτέρου Παρθενωγαγείου Μοναστηρίου.

Ὁ διορισμὸς κάθε δασκάλου γινόταν γιὰ ἓνα σχολικὸ ἔτος μὲ μισθὸ ἐτήσιο 25-40 ὀθωμανικὲς χρυσὲς λίρες. Ὁ μισθὸς κανονιζόταν ἀπὸ τὴ Μητρόπολη, ἀνάλογα μὲ τὰ χρόνια ὑπηρεσίας καὶ τὰ προσόντα σπουδῶν. Ὁ διορισμὸς ἀνανεωνόταν στὴν ἀρχὴ κάθε σχολικῆς χρονιάς. Ἡ Κοινότητα, ὅπως εἶπαμε, ἔδιδε σ' ὅλους δωρεὰν τὴν κατοικία καὶ τὴν καύσιμο ὕλη.

Τὸ σχολικὸ ἔτος ἄρχιζε τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ ἔληγε στίς 30 Ἰουνίου. Στὸ χωριὸ παρετείνετο ἢ λειτουργία τοῦ σχολείου καὶ γιὰ τοὺς μῆνες Ἰούλιο κι Αὐγούστο, μ' ἓνα ἢ δυὸ δασκάλους, γιὰ νὰ φοιτοῦν τὰ παιδιά τῶν οἰκογενειῶν τῶν Φαρσαριωτῶν, ποὺ θὰ ἀνεχώρουν τὸ φθινόπωρο στὰ χειμαδιά.

Ὁ Μητροπολίτης Πρεσπῶν-Ἀχριδῶν, ποὺ ἔκανε καὶ τὸν Ἐπιθεωρητὴ τῶν σχολείων, ἐρχόταν γιὰ ἐπιθεώρησή τους ἀπὸ τίς 15 Ἰουνίου συνήθως καὶ παρέμενε μέχρι τῆς 1ης Ἰουλίου.

Τὴν 30ῆ Ἰουνίου γινόταν μπροστὰ τὸ Δεσπότη ἢ τὸν ἀντιπρόσωπό του καὶ στοὺς σχολικοὺς ἐφόρους ἢ σχολικὴ γιορτὴ γιὰ τὴ λήξη τῶν μαθημάτων. Σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ ἐξετάζονταν οἱ μαθητὲς στὴ διδαχθεῖσα ὕλη τῶν μαθημάτων καὶ ἐδίδοντο τὰ ἐνδεικτικὰ καὶ τὰ ἀπολυτήρια. Στὸ σχολεῖο θηλέων ἢ γιορτὴ γινόταν τίς ἀπογευματινὲς ὥρες τῆς ἴδιας ἡμέρας.

Ἡ 30ῆ Ἰανουαρίου, τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐορταζόταν στὰ σχολεῖα μεγαλοπρεπῶς. Ἦταν γιορτὴ τῶν γραμμάτων. Γινόταν σχολικὴ γιορτὴ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν στὴ διδαχθεῖσα ἕως τότε ὕλη. Μισὲς ἐξετάσεις τίς λέγαμε.

Τονίζω ὅτι καθ' ὅλο τὸ σχολικὸ ἔτος στὸν ἑσπερινὸ κάθε μεγάλης γιορτῆς καὶ τὸ πρωὶ στὴ λειτουργία, ὅπως τοῦ Σαββατόβραδου καὶ τῆς Κυριακῆς, ὅλοι οἱ μαθητὲς τοῦ σχολείου, ἀπὸ τὴν Γ' τάξη κι ἀπάνω, ὀδηγοῦνταν στὴν ἐκκλησία. Οἱ καλλίφωνοι μαθητὲς βοηθοῦσαν τοὺς ἱεροψάλτες, οἱ ὅποιοι συνήθως ἦσαν οἱ δάσκαλοι. Ἡ ἀνάγνωση τοῦ «Ἀποστόλου» γινόταν ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιά, κατὰ σειρὰν ἀπ' ὅλες τίς τάξεις τοῦ σχολείου, ἀπὸ τὴ Δ' τάξη κι ἀπάνω.

Ἔτσι λοιπὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ — ἄνδρες, γυναῖκες — ἴδια ἀπὸ τὸ ἔτος 1904, ἐγνώριζαν στοιχειώδη ἀνάγνωση καὶ γραφή.

Τὸ χωριὸ, μακριὰ ἀπὸ τὰ πνευματικὰ κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ (Μοναστήρι, Θεσσαλονίκη), δὲν ἐπεδίωξε νὰ ἀναδείξει μορφωμένα παιδιά, ἐκτὸς ἐλαχίστων. Ἡ φοίτηση ὅμως στὸ δημοτικὸν σχολεῖο ἔθεωρεῖτο ὑποχρέωση.

Μὲ τὰ στοιχειώδη ὅμως γραμματικὰ ἐφόδια οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ

καὶ μὲ τὴν ἐργατικότητα τοὺς ἀνεδείχθησαν καλοὶ ἔμποροι. Διατήρησαν ἔτσι τὸ χωριὸ σὲ ἀνθηρότητα οἰκονομικῆ ἕως τὸ ἔτος 1912.

12. ΠΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Τὰ ἦθη τοῦ χωριοῦ ἦσαν αὐστηρά. Οὐδέποτε παρατηρήθηκε ἐκτροπὴ νέου, εἴτε σὲ σεξουαλικά ζητήματα ἢ σ' ἄλλα ἠθικῆς φύσεως.

Οἱ μουσουλμάνοι κάτοικοι τοῦ χωριοῦ σέβονταν αὐστηρὰ τὰ ἦθη τῶν χριστιανῶν, οἱ σχέσεις τοὺς δὲ πάντοτε ἦσαν ἄρμονικες μεταξύ τους. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια περιφέρονταν ἐλεύθερα καὶ μέσα στὸ χωριὸ καὶ ἔξω στὴν ἐξοχή. Δὲν ἐνοχλοῦντο ποτὲ οὔτε ἀπὸ τοὺς συγχωριανοὺς μουσουλμάνους οὔτε ἀπὸ τοὺς Ἀρβανίτες γείτονες (Τσερμενίκα) καὶ στὸ βουνὸ ἐπάνω, ὅταν πήγαιναν γιὰ συλλογὴ χόρτου, ξύλευση κ.λ.

α) Ἀρραβῶνας

Ὅπως ἀνέφερα κι ἄλλοῦ, ἡ ἐπιγαμία μεταξύ τῶν δύο χωριῶν μόνο ἦταν αὐστηροτάτη. Καμιὰ φορά, ὅπως ἐνθυμοῦμαι, δὲν παραβιάσθηκε ὁ ἠθικὸς αὐτὸς κανόνας. Τὴν ἐπιμιξία μὲ τὰ ἄλλα γύρω χριστιανικά, ἀλλὰ σλαβόφωνα, χωριὰ τὴ θεωροῦσαν βδέλυγμα καὶ ἐθνικὴ ἐντροπή. Ἔτσι οἱ συγγένειες μεταξύ τῶν συγχωριανῶν καὶ τῶν δύο χωριῶν εἶχαν στενέψει, ἰδίως τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀφοῦ ἦσαν τόσο πυκνὲς καὶ συνήθειες. Ἐπιγαμίες γίνονταν, ἀραιὰ καὶ ποῦ, καὶ μὲ τὸ Πόγραδετς Ἀλβανίας, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ μονίμως ἔμποροι ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ μὲ τὸ βλαχόφωνο χωριὸ Λάγγα, στὸ ὁποῖο ὅμως πάνδρευαν κορίτσια μόνο.

Ὁ ἀρραβῶνας, μεταξύ φιλικῶν οἰκογενειῶν, τῶν παιδιῶν γινόταν ἀπὸ τὴ μικρὴ ἡλικία, ἀκόμα ἀπὸ τὴ νηπιακὴ. Ἀπέβλεπαν σὲ περαιτέρω σύσφιξη τῶν δεσμῶν τους. Ἔτσι ἀρραβωνιασμένα μικρὰ παιδιά μεγάλωναν καὶ φοιτοῦσαν στὸ σχολεῖο. Μόνο ὅταν ἔφθαναν, τὸ μὲν ἀγόρι σὲ ἡλικία ἄνω τῶν 18 ἐτῶν καὶ τὸ κορίτσι ἀπὸ τὰ 14, τελοῦσαν τὸ γάμο. Στὸν ἀρραβῶνα αὐτὸ δινόταν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἀπλᾶ ἓνα σημάδι. Ἐπίσημος ἀρραβῶνας γινόταν ἀργότερα.

Ὁ ἐπίσημος ἀρραβῶνας ἐτελεῖτο πάντοτε μὲ τὴν παρουσία ἱερέα, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ τυπικὸ τῆς ἐκκλησίας, ἔκανε τὴν ἱεροτελεστία τοῦ ἀρραβῶνα. Τέτοια ἱεροτελεστία κατὰ τὸν ἀρραβῶνα ἐπιτρεπόταν τότε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Γι' αὐτὸ ὁ ἀρραβῶνας δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ διαλυθῆ τότε. Ἐπρεπε γιὰ τὴν διάλυσή του νὰ γίνουν αὐστηρὲς διατυπώσεις στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη. Ἔτσι σπανιώτατα διαλύονταν ἀρραβῶνες.

Οἱ ἀρραβῶνες γίνονταν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μὲ συνοικέσια. Μεσάζοντες ἦσαν περισσότερο γυναῖκες κατάλληλες, οἱ ὁποῖες ἔπαιρναν ὡς φιλοδώρημα φόρεμα ἢ ζευγάρι παπουτσιῶν. Προίκα σὲ χρήμα μετρητὸ ἢ σὲ ἀκίνητη περιουσία δὲν συμφωνοῦσαν κατὰ τὸν ἀρραβῶνα. Σπάνια δινόταν

τέτοια προίκα. Μόνο σὲ εἶδη ρουχισμοῦ καὶ οἰκιακῆς χρήσεως δινόταν, περιλαμβάνοντο δὲ ὑποχρεωτικῶς καὶ τὰ πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ γαμβροῦ διδόμενα δῶρα.

Ὅλιγον πρὸ τοῦ γάμου καλοῦσαν τὸν παπᾶ τῆς ἐνορίας ἢ ἄλλον ἐγγράμματο γιατὴν νὰ συντάξουν τὸ προικοσύμφωνο, κατὰ τὸ πρότυπο τέτοιων προικοσυμφώνων τοῦ παλιοῦ καιροῦ, μπροστὰ σὲ δύο μάρτυρες. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Μητροπολίτου στὸ χωριὸ παπᾶς κι ὁ πρόεδρος (κοτζαμπάσης) ἐπεκύρωναν κι ἐβεβαίωναν τὴ σύνταξη τοῦ προικοσυμφώνου μὲ τὴν ὑπογραφή καὶ τὴ βούλλα. Στὸ προικοσύμφωνο ἀναφερόταν λεπτομερῶς ἡ ὅλη προίκα, ἀλλὰ καὶ ὁ ρουχισμὸς τῆς μελλούσης νύφης.

Ὁ ἀρραβῶνας γινόταν καὶ ἐν ἀπουσίᾳ ἀκόμη τοῦ γαμβροῦ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς του, ὅταν φυσικὰ ἀπουσίαζε στὰ ξένα. Ἡ ὑποψηφία νύφη ἔβγαине μόνο στὴν αἴθουσα ὑποδοχῆς συνοδευομένη ἀπὸ νύφες καὶ κορίτσια συγγενεῖς, γιὰ νὰ κεράσει τὸ γλυκὸ. Προηγεῖτο πάντοτε τὸ κέρασμα τοῦ σερμπετιοῦ (γλυκὸ τσίπουρο βρασμένο ζεστό). Τὴ νύφη φιλοδωροῦσαν οἱ μέλλοντες πεθεροὶ καὶ συγγενεῖς μὲ φλουριά, ἢ ἄλλα χρυσᾶ νομίσματα. Σὰν σημάδι πάντοτε τοῦ ἀρραβῶνα ἦταν ἓνα σημαντικό φλουρί. Στὸν ἀρραβῶνα ἀνταλλάσσονταν δῶρα, ὑποκάμισα, κάλτσες, σκέπες κ.ἄ.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἡ ἀρραβωνιασμένη, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της, κρυβόταν ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ καὶ τοὺς συγγενεῖς του. Στὸ σπίτι της, ὡσάκις τὴν ἐπισκεπτόταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της, παρουσιαζόταν πάντοτε συνοδείᾳ τῆς μητέρας της ἢ ἄλλων συγγενῶν καὶ στοὺς ἄλλους συγγενεῖς σπάνια παρουσιαζόταν.

Στὶς μεγάλες θρησκευτικὲς γιορτὲς (Πάσχα, Χριστούγεννα) ἐστέλλοντο σχετικὰ δῶρα στὴν ἀρραβωνιασμένη ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ.

β) Γάμος

Σὲ κοινωνία γάμου ἤρχοντο οἱ μὲν ἄρρενες ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ συνήθως τοῦ 25οῦ τοιοῦτου, τὰ δὲ κορίτσια καὶ ἀπὸ τοῦ 14οῦ ἔτους. Τὸ πηδάλιο τῆς ἐκκλησίας, σχετικὰ μὲ τὴν τυχὸν συγγένεια τῶν μελλονύμφων, ἐτηρεῖτο μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια.

Γάμος μὲ ἀλλοφύλους, ὅπως ἐτόνισα καὶ προηγουμένως, ἐθεωρεῖτο βδελυρὸς. Ἡ ἐπιγαμία γινόταν ἀποκλειστικὰ ἀνάμεσα στὶς κουτσοβλάχικες οἰκογένειες καὶ τῶν δύο χωριῶν ἢ κι ἄλλων Κουτσοβλάχων σ' ἀπομακρυσμένα μέρη (Λάγγα, Πόγραδετς, Ἐλβασάν κ.ἄ.).

Ἡ προετοιμασία τοῦ γάμου ἄρχιζε πολὺ ἐνωρίς. Συνήθως οἱ γάμοι τελοῦνταν τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες καὶ τὸ φθινόπωρο. Ὁ κυρίως γάμος διαρκοῦσε ἀπὸ τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα ἕως τὴν Τετάρτη, δηλ. 4 ἡμέρες. Οἱ συγγενεῖς βοηθοῦσαν στὶς προετοιμασίες. Τὸ σιτάρι γιὰ τὰ ψωμιὰ τοῦ γάμου πλυνόταν ἐγκαίρως, ἀφοῦ κοσκινιζόταν μὲ τραγοῦδια. Τὸ ἀλεύρι τὸ

κοσκίνιζαν ἐπίσης καὶ τὸ ἔπλαθαν σὲ καρβέλια οἱ γυναῖκες μὲ τραγούδια. Τὸ ψωμί ψηνόταν στὸ φούρνο καὶ σὲ ποσότητα ποῦ ὑπολογιζόταν ἀνάλογα μὲ τοὺς συνδαιτημόνες καὶ γιὰ γεύματα πολλὰ καὶ γιὰ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ γάμου. Αὐτὸ γινόταν 2-3 ἡμέρες πρὸ τοῦ γάμου. Ἡ στέψη γινόταν τὴν Κυριακὴ καὶ στὴν ἐκκλησία, μόνο οἱ ἐρχόμενοι σὲ β' γάμο στεφανώνονταν στὸ σπίτι.

Τὴν Πέμπτη, πρὸ τοῦ γάμου, ἢ τὴν Παρασκευὴ ἔφερναν ἀπὸ τὴ στάνη τὰ ἀνάλογα ἄρνια, κατσίκια ἢ πρόβατα γιὰ τὸ ψητὸ κρέας καὶ τὸ Σάββατο πρῶτὶ σφαζόταν τὸ βόδι, ἢ ἀγελάδα στείρα, ἢ 2-3 μοσχάρια γιὰ τὰ φαγητὰ (ἐντράδες). Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ποσότης τοῦ κρέατος ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κατάσταση τῆς οἰκογενείας τοῦ γαμβροῦ. Ἐπίσης τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα σφάζονταν καὶ τὰ ἄρνια καὶ ἄλλα γιὰ τὰ ψητὰ. Εἰδικοί μάγειροι καὶ τσομπάνοι προσλαμβάνονταν γιὰ τὶς ὑπηρεσίες αὐτές.

Ἄνάλογη προετοιμασία γινόταν καὶ στὸ σπίτι τῆς νύφης. Λίγες μέρες (5-6) πρὸ τοῦ γάμου μαζεύονταν ἐκεῖ κορίτσια συγγενῶν καὶ φιλενάδες τῆς νύφης κι ἔβαζαν μαζί μ' αὐτὴ τὸν κανᾶ (βαφή) στὸ κεφάλι. Σ' ὅλες τὶς προετοιμασίες (μιὰ ἢ δυὸ ἐβδομάδες πρωτύτερα) τὸ σπίτι τῆς ὑποψηφίας νύφης ἀντηχοῦσε ἀπὸ τραγούδια καὶ χοροὺς τῶν κοριτσιῶν.

Μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες πρὸ τοῦ γάμου, ἀπεσταλμένοι ἔφερναν ἀπὸ τὸ βουνὸ τὸ δέντρο τοῦ γάμου — *τίζε* τὸλεγαν —, ὅμοια μὲ τὰ τωρινὰ χριστουγεννιάτικα δέντρα ἀπὸ πεῦκο ἢ ἔλατο. Συμβόλιζε τὴ γονιμότητα, τὴν αὔξησιν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ὅπου ἐτελεῖτο γάμος.

Ὁ γαμπρός, ποῦ ἀπουσίαζε συνήθως στὰ ξένα, ἔφθανε μιὰ ἐβδομάδα νωρίτερα. Τὴν Παρασκευὴ τὸ πρῶτὶ πήγαινε στὴν ἐκκλησία καὶ μετελάμβανε τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Ὅριζονταν 3-4 *φρατάτοι* (μπράτιμοι), ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ γαμπροῦ, οἱ ὁποῖοι ἀναλάμβαναν ὑπηρεσία γκαρσονιοῦ στὸ γάμο.

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου ἔφθαναν τὰ μουσικὰ ὄργανα τοῦ γάμου. Ἐνα ἢ δυὸ βιολιά, ἓνα λαοῦτο κι ἓνα ντέφι ἦταν ἡ σύνθεσις τῶν μουσικῶν, ἢ δύο πίπιζες μ' ἓνα νταούλι. Τὰ πλούσια σπίτια ἔπαιρναν καὶ δύο μουσικές. Ἐπίσης καὶ στὴν οἰκογένεια τῆς νύφης, ἀνάλογα μὲ τὴν οἰκονομικὴ κατάσταση, εἶχε μουσικὰ ὄργανα, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὸ Σάββατο βράδυ καὶ τὴν Κυριακὴ μέχρι τῆς στέψεως. Στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ οἱ μουσικοὶ καταρῶνονταν ἕως τὴν Τετάρτη.

Προσκλητήρια (ἐντυπα ἢ χειρόγραφα) στὸ γάμο δὲν ἀποστέλλονταν μέσα στὸ χωριό, παρὰ μόνο σὲ συγγενεῖς καὶ φίλους ποῦ διέμεναν μακριά.

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου πρῶτος ἐκαλεῖτο ὁ κουμπάρος. Ὁμάδα νέων, μ' ἓνα ἢ περισσότερα μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ γαμπροῦ, μὲ τὰ μουσικὰ ὄργανα μετέβαιναν στὸ σπίτι τοῦ κουμπάρου. Τιμητικὰ φέρνανε αὐτὸν

στό σπίτι τοῦ γάμου, ὅπου τὸν ὑποδέχονταν ὁ γαμπρὸς καὶ οἱ συγγενεῖς του τοποθετώντας τον σὲ τιμητικὴ θέση στὴν αἴθουσα.

Ὁ κουμπάρος-νουνὸς ἦταν τὸ πλέον τιμώμενο πρόσωπο στὸ γάμο ἢ στὰ βαπτίσια. Εἶχε πάντοτε τὴν πρωτοκαθεδρία, ὅποιαδήποτε ἡλικία κι ἂν εἶχε. Κάθε οἰκογένεια εἶχε τὸν κουμπάρο-νουνὸ καὶ δὲν τὸν ἄλλαζε καμιὰ φορά. Τὴν οἰκογένεια τοῦ κουμπάρου ἀντιπροσώπευε πάντοτε ὁ ἐκάστοτε ἀρχηγὸς της. Ἔτσι διαδοχικὰ ἡ οἰκογένεια αὐτὴ τοῦ κουμπάρου-νουνοῦ στεφάνωνε ἢ βάπτιζε τὰ παιδιά σὲ συνέχεια γενεῶν.

Ἡ πρόσκληση στὸ γάμο μέσα στὸ χωριὸ γινόταν ἀπὸ ὁμάδα νέων. Οἱ νέοι, μετὰ τὴν πρόσκληση τοῦ κουμπάρου, μὲ τὰ ὄργανα ἐπικεφαλῆς περιέτρεχαν τὰ συγγενικά καὶ φιλικὰ σπίτια μὲ πλόσκα γεμάτη κρασί καλοῦσαν στὸ γάμο.

Οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἔστελναν ἢ πήγαιναν δῶρα στὸ γάμο. Τὸ δῶρο αὐτὸ ἀποκαλοῦσαν *κανίσκου*. Τέτοια ἦσαν ἀρνὶ ζωντανό, ἓνα μεγάλο στρογγυλὸ καρβέλι (ψωμί 4-5 ὀκάδων) ζυμωμένο εἰδικὰ μὲ 1 μπουκάλι γλυκὸ κρασί, γλυκίσματα σὲ τασιά (μπακλαβάδες, κανταΐφια, τρίγωνα κ.λ.), ἢ οἰκιακὰ σκεύη (τασιά, γκιούμια, ταβάδες-χάλκινα εἶδη). Μὲ κανίσκου πήγαιναν οἱ συγγενεῖς κι οἱ φίλοι καὶ μετὰ τὸ γάμο.

Τὸ Σάββατο βράδυ, μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου συνήθως, πήγαιναν νὰ στολίσουν τὸ δέντρο τοῦ γάμου (τίζε) σὲ μιὰ κεντρικὴ πλατεία. Μὲ τὰ ὄργανα μπροστὰ καὶ τὸ δέντρο ἀπὸ πίσω, ὅλο τὸ συγγενολόγι τοῦ γάμου ἀκολουθοῦσε γιὰ τὸ στολισμὸ τοῦ δέντρου αὐτοῦ. Ἐκεῖ οἱ γυναῖκες ὀλόγουρά του μὲ τραγοῦδια τὸ στόλιζαν μὲ κόκκινο μαλλὶ καὶ μὲ μῆλα ἐπίσης κόκκινα στὴν κορυφή. Ὁλόγουρά του στηνόταν χορὸς κι ἔτσι στολισμένη ἢ *τίζια* μεταφερόταν στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ καὶ στηνόταν στὸ μπροστινὸ μέρος του, ὅπου διετηρεῖτο ἀρκετοὺς μῆνες. Συμβόλιζε, ὅπως γράψαμε, τὴ γονιμότητα, τὴν αὔξηση δηλ. τῶν μελῶν.

Τὸ γλέντι τοῦ γάμου ἄρχιζε ἀπὸ τὶς βραδυνὲς ὥρες τοῦ Σαββάτου καὶ διαρκοῦσε ὅλη τὴ νύχτα, ἕως τὶς πρωῖνὲς ὥρες τῆς Κυριακῆς. Οἱ προσκεκλημένοι ἄνδρες, στοὺς ὁποίους συγκαταλέγονταν πολλὲς φορές Ἄρβανίτες καὶ Τοῦρκοι ἀστυνομικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ, διασκέδαζαν σὲ ξεχωριστὴ αἴθουσα, ἐνῶ σ' ἄλλη αἴθουσα γλεντοῦσαν οἱ νέοι, οἱ νέες κι οἱ γυναῖκες.

Πρὸ τοῦ φαγητοῦ κερνοῦσαν ποτά, κονιάκ, ρακί, ρούμι μὲ ἄφθονους μεζέδες (σुकωτάκια, μπουμπουρέκια κ.λ. ἀρνιῶν). Τὸ γλέντι τους συνοδεύονταν μὲ τὸν κρότο τῶν τουφεκιῶν.

Τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου πρὸ τοῦ δεῖπνου ὁμάδα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ νέων μὲ τὰ ὄργανα ἔβγαιναν ἔξω γιὰ νὰ *κλέψουν τὸ νερό*, ὅπως τὸ ἔλεγαν. Μὲ πολλὰ φανάρια, τὸ κυριώτερο μὲ ἓνα πυρσὸ μεγάλο, προχωροῦσαν στὸ σκοτάδι. Πάνω σ' ἓνα ψηλὸ κοντάρι ἔντυναν στὸ ἐπάνω μέρος μὲ κουρέλια, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ἔβαζαν ἀρκετὴ ποσότητα στάχτη καὶ περιβρε-

χόμενη κάθε λίγο μὲ πετρέλαιο, ἀποτελοῦσε τὸν πυρσὸ πὸ τοὺς ἔφεγγε στὸ σκοτάδι. Αὐτὸς ἀποτελοῦσε τὸ κυριώτερο φῶς. Δυὸ κορίτσια, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς ἔπρεπε νὰ ζοῦν, γέμιζαν ἀπὸ λίγο νερὸ ἀπὸ τρεῖς διαδοχικὲς βρύσες. Μὲ τὸ νερὸ αὐτὸ ζύμωναν ἀλεύρι κι ἔπλαθαν μιὰ τούρτα μὲ σταφίδα καὶ *δύο περιστέρια*, πὸν συμβόλιζαν τὸ ζεῦγος τῶν μελλονύμφων. Τὰ δυὸ αὐτὰ περιστέρια ψημμένα τοποθετοῦνταν πάνω στὸ τζάκι τοῦ δωματίου τοῦ γαμπροῦ, τὴν δὲ τούρτα ἔσπαζε ἡ νύφη σὲ σχῆμα σταυροῦ, ὅταν ἔμπαινε στὸ δωμάτιο αὐτὸ καὶ μοιραζόταν ἀπ' αὐτὸ ἀπὸ ἓνα κομμάτι σ' ὅλους.

Χοροὶ συνηθισμένοι τῶν ἀνδρῶν ξεχώριζαν ὁ τσάμικος, ὁ χασάπικος, ὁ πολιτικός καὶ ἄλλοι. Οἱ γυναῖκες χόρευαν τὸ συρτό, τὸν πολιτικό κι ἄλλους ἰδιορρυθμούς μὲ τραγούδια βλάχικα.

Καὶ μέσα στὸ σπίτι τοῦ γάμου κι ἔξω, κατὰ τὶς διαδρομὲς, βροντοῦσαν τουφεκιές, ἐνδεικτικὲς τοῦ τότε γλεντιοῦ. Πολλοὶ ἄνδρες τοῦ χωριοῦ ὄπλοφοροῦσαν ἐλεύθερα. Τὰ παραδαγλίτικα περίστροφα ἦσαν τότε στὶς δόξες τους. Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις δὲν ἐπενέβαινε νὰ τὰ ἀπαγορεύσει στὴν Μπεύλα. Καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη ὄπλων, ὡς γκράδες καὶ μάνλιχερ τελευταῖα, βρίσκονταν σὲ πολλὰ σπίτια.

Κατὰ τὸ πιὸτὸ συνηθίζονταν ἓνας τρόπος, πὸν τὸν ἀποκαλοῦσαν *ντουλία* καὶ *σῆγκωμα ντουλίας*, ἀπὸ παρέα μερακλήδων γινόταν. Ἔτσι ἄρχιζαν: Ὅριζόταν ἀπὸ μερικὸς ἀρχηγός, πὸν θὰ διηύθυνε τὸ πιὸτὸ αὐτὸ (ντουλία) καὶ λεγόταν *ντουλμπάς*. Αὐτὸς καλοῦσε ἀπὸ τὴν παρέα τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ δυναμένους νὰ λάβουν μέρος στὴν ντουλία (πιὸτὸ). Στὸ δίσκο τοποθετοῦνταν στὴν ἀρχὴ δύο ποτήρια γεμάτα τσίπουρο. Τὰ πρῶτα αὐτὰ ποτήρια πίνονταν «στὴν ὑγεία τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης» (μελλονύμφων ἢ νεονύμφων). Τὴν ἀρχὴ ἔκανε ὁ ντουλμπάσης, πὸν ἐφιστοῦσε τὴν προσοχὴ ὅτι στὰ ποτήρια δὲν πρέπει νὰ μένη οὔτε σταγόνα. Τὰ ποτήρια αὐτὰ (2 στὴν ἀρχὴ), πάντοτε γεμάτα, ἔπρεπε οἱ μετέχοντες τῆς παρέας (ντουλίας) νὰ τὰ πιοῦν μονορροῦφι κατὰ τὴ σειρά ὅλοι ὅπως ἦσαν καθισμένοι, ἐκφωνοῦντες τὸ «πίνω στὴν ὑγεία...». Τὰ ποτήρια τῶν νεονύμφων γεμιζόμενα καὶ πάλι παρέμεναν στὸ δίσκο, ἀκολουθοῦσαν δύο ἄλλα γιὰ τὴν ὑγεία τῶν γονέων τοῦ γαμπροῦ. Οἱ προπίνοντες ἦσαν ὑποχρεωμένοι ἀναφέροντας τὸ «πίνω στὴν ὑγεία τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης» καὶ πάλι νὰ ἀδειάσουν τὸ ἴδιο καὶ τὰ ἐπόμενα ποτήρια. Σ' αὐτὰ τῶν γονέων προσετίθεντο καὶ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν κ.λ., ἀναλόγως τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας καὶ ἐπεκτείνονταν καὶ σ' ἄλλων συγγενῶν. Ἔτσι ὁ ἀριθμὸς τῶν γεμάτων μὲ ποτὸ (τσίπουρο, κρασί) ποτηριῶν στὸ δίσκο μποροῦσε νὰ φθάσει τὰ 50 καὶ ἐπάνω. Στὸν διστάζοντα ἢ ἀδυνατοῦντα νὰ συμμορφωθῆ ἐπεβάλλετο πρόστιμο ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ (ντουλμπάση). Ἡ ποινὴ ἦταν διπλασιασμὸς τοῦ ποτοῦ ἢ ἐν ἀδυναμίᾳ, μαύρισμα τοῦ προσώπου του μὲ καπνιὰ τζακιοῦ καὶ χορὸς 5-10 λεπτῶν τῆς ὥρας. Μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς τί ἐπακολουθοῦσε στὴν παρέα αὐτῆ.

Σημειωτέον ὅτι ὁ προπίνων ἦτο ὑποχρεωμένος, κατὰ τὴν πρόποση, σηκώνοντας ἕνα-ἕνα κατὰ σειρά τὰ ποτήρια καὶ μὲ τὴ σειρά πού ὀρίσθηκε σέ τίνος προπίνει, νά μνημονεύη ὅλα τὰ ὀνόματα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ (γαμπροῦ, νύφης, γονέων κ.λ.). Κάθε λάθος γιὰ τὴ σειρά καὶ τὰ ὀνόματα κολαζόταν μὲ πρόστιμο. Ἔτσι ἡ εὐθυμὴ παρέα ἐφθανε σέ ... εὐθυμοτάτη κατάσταση γρήγορα ...

Ἐπισημαστέον ὅτι ὁ ἀρχηγὸς εἶχε τὸ δικαίωμα νά διακόπτη γιὰ λίγο τὸ πιετό, γιὰ νά ἐπακολουθήσῃ χορὸς ὀρισμένης διαρκείας. Ἄκόμη διακοπτόταν τὸ πιετό, ἂν ἦταν πρὸ τοῦ δεῖπνου, γιὰ νά συνεχισθῇ κατόπιν μὲ κρασί ἕως ὅτου ἐτίθεντο οἱ περισσότεροὶ ἄκοντες ἐκτὸς... τῆς παρέας.

Τὰ ποτὰ συνοδεύονταν μὲ ἄφθονους μεζέδες. Ὁ χορὸς καὶ τὸ πιετό διακοπτόταν σὲ κάθε παρέα γιὰ τὸ γεῦμα ἢ δεῖπνο. Σὲ κάθε δωμάτιο, σάλα κ.λ. οἱ καλεσμένοι κάθονταν σταυροπόδι ὀλόγυρα ἀπὸ στρογγυλὰ χαμηλὰ τραπέζια ἢ μεγάλα τετράγωνα (εἰδικὰ γιὰ τοὺς γάμους φτιαγμένα) ἢ μακρόστενα κι ἔτρωγαν. Πετσέτες ἀτομικὲς μόνο στοὺς ἐπίσημους ἔδιδαν, ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν μακρουλὲς τέτοιες γιὰ 10-12 ἄτομα.

Ὅπως συνηθίζονταν, πρῶτα ἐσέρβιραν τὴ σούπα, ἐπακολουθοῦσε ἡ ἐντράδα καὶ τὸ ψητό. Πάνω σὲ κάθε τραπέζι ἔβαζαν μιὰ ἢ δυὸ μεγάλες πιατέλες μὲ φαγητὸ καὶ ταψιὰ γεμάτα μὲ ψητὸ κι ὁ καθένας ἔπαιρνε ὅ,τι καὶ ὅσο ἤθελε. Τελευταῖο σερβιριζόταν τὸ πιλάφι μὲ ἄφθονη ζάχαρη πασπαλισμένο, ἢ γλυκίσματα, μπακλαβῆς, κανταΐφι κ.ἄ., πού ἦσαν ἄφθονα ἀπὸ τὰ δῶρα (κανίσκου). Τὸ κρασί ἦταν μπόλικο σὲ κάθε τραπέζι.

Στὸ δωμάτιο ὅπου ἔτρωγαν ἐπίσημοι (κουμπάρος κ.λ.) οἱ μουσικάντηδες (συνήθως βιολιστὲς) τραγουδοῦσαν ἑλληνικὰ ἢ τούρκικα τραγούδια. Φημισμένοι μουσικάντηδες, γιὰ πολλὰ χρόνια, στὴν περιφέρεια Ἀχρίδας ἦσαν κάποιος Κλήμης καὶ Ναούμτσης ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα, πού ἀμιλλῶνταν πολλοὶ νά τοὺς καπαρώνουν στὸ γάμο. Τὸ γλέντι τελείωνε τὸ Σαββατόβραδο ἢ τὶς πρωῖνὲς ὥρες τῆς Κυριακῆς.

Πρῶτο μέλημα στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ τὸ πρωῖ τῆς Κυριακῆς ἦτο ἡ ἐτοιμασία τοῦ γαμπροῦ, τὸ ξύρισμα καὶ τὸ ντύσιμο. Στὴ μέση τοῦ δωματίου (ἢ στὴν αὐλὴ τὸ καλοκαίρι) ὁ γαμπρὸς κι ὁ κουρέας κι ὀλόγυρά τους οἱ γυναῖκες τραγουδοῦν τὸ σχετικὸ τραγούδι. Μὲ τὴ σειρά συγγενεῖς καὶ φίλοι ρίχνουν στὴ λεκάνη ξυρίσματος ἀσημένια νομίσματα (μετζήτια, τέταρτο λίρας κ.ἄ.) γιὰ τὸν κουρέα.

Μὲ ἄλλο σχετικὸ τραγούδι ντύνανε τὸ γαμπρό.

Στὸ σπίτι τῆς νύφης. Ἡ ἐτοιμασία τῆς προίκας γινόταν σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ἀρραβῶνα. Τὴν Κυριακὴ πρὸ τοῦ γάμου, ἢ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος, καλοῦσαν ὅλες τὶς φίλες καὶ συγγενεῖς τῆς μελλόνυμφης νά ἰδοῦν τὴν προίκα. Αὐτὴ καὶ τὰ δῶρα τῆς νύφης ἕως τὴν Πα-

ρασκευὴ ἢ τὸ Σάββατο πρωῖ ἔπρεπε νὰ μποῦν σ' ἓνα μεγάλο κιβώτιο, εἰδικὰ παραγγελμένο. Ἡ ὄλη προίκα δενόταν σὲ ἀνάλογα δέματα.

Τὸ νυφικὸ φόρεμα, ἄσπρο ἢ ἄλλου χρώματος ἀνοικτοῦ, ραβόταν ἀπὸ ράπτριες μὲ τὴ βοήθεια πολλῶν φιλενάδων τῆς μελλούσης νύφης.

Ἐτοιμασίες, ἀνάλογα μὲ τὴν οἰκονομικὴ κατάσταση τῆς οἰκογενείας τῆς νύφης, γίνονταν ἐγκαίρως γιὰ γεύματα κ.λ.

Τὰ δῶρα τῆς νύφης γιὰ τὸ γαμπρὸ κι ὄλους τοὺς συγγενεῖς του (ἐσώρουχα, μανδηλές, κάλτσες, κ.λ.), μὲ τὴ σχετικὴ ἐτικέττα, ἐπάνω στὴν ὁποία γραφόταν τὸ ὄνομα τοῦ ἀποδέκτου, ἐξετίθεντο ἐπίσης μὲ τὴν προίκα. Στὴν προίκα ἀπαραίτητα ἦσαν τὸ στρῶμα, παπλώματα, φλοκάτες, βελέντζες, χαλιά κ.ἄ.

Διασκεδάσεις μὲ μουσικὰ ὄργανα, ἢ χωρὶς αὐτά, γίνονταν καὶ στὸ σπίτι τῆς νύφης, ἀλλὰ μόνο τὸ Σαββατόβραδο.

Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ πήγαιναν παρέα ἀπὸ τὸ γαμπρὸ μὲ τὰ ὄργανα στὸ σπίτι τῆς νύφης γιὰ μιὰ ἢ δύο ὥρες μόνο.

Τὴν Κυριακὴ ὅμως τὸ βράδυ, μετὰ τὴ στέψη, πολλοὶ συγγενεῖς τῆς νύφης πήγαιναν ὁμαδικὰ στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, συνήθως μετὰ τὸ δεῖπνο, γιὰ διασκέδαση.

Τὴν Κυριακὴ πρωῖ στολιζόταν ἡ νύφη ἀνάμεσα στὶς φίλες τῆς μὲ τὰ σχετικὰ τραγούδια. Μὲ συγκίνηση μεγάλῃ τὸ ἀπόγευμα ἀποχαιρετοῦσε τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλες τῆς. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρωῖ ποὺ στολίσθηκε ἔφερε καλύπτρα ἄσπρη ἢ ρόζ.

Μετὰ τὴν ἐτοιμασία τοῦ γαμπροῦ, κύριο μέλημα ἦταν νὰ πάρουν τὸν κουμπάρο μὲ τὴν παρέα του μὲ τὴ συνοδεία τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Μετὰ τὸ γεῦμα ξεκινούσε ἡ γαμήλια συνοδεία γιὰ νὰ πάρουν τὴ νύφη. Ξεκινώντας ὁ γαμπρὸς στὸ κατάφλι τοῦ σπιτιοῦ, κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἀναποδογύριζε δοχεῖο γεμάτο νερὸ καὶ ἐρραίνετο μὲ ρύζι ἀπὸ τὴ μητέρα του. Προηγεῖτο τῆς συνοδείας ἡ μουσικὴ, ἀκολουθοῦσε ὁ κουμπάρος, πίσω του ὁ γαμπρὸς ποὺ συνοδεύετο ἀπὸ τοὺς φρατάτους (μπράτιμους) καὶ φίλους του καὶ μετὰ ἡ ὄλη παρέα, ἐπικεφαλῆς τῆς ὁποίας ἦτο νεάνις φέρουσα στὸ κεφάλι δίσκο μὲ κουφέτα καὶ ρύζι. Τὰ κουφέτα αὐτά καὶ τὸ ρύζι ἀνακατεύονταν μὲ ὅμοια στὸ σπίτι τῆς νύφης (δηλωτικὸ τῆς συνάψεως τῆς συγγενείας).

Τελευταῖα ἀκολουθοῦσαν ἓνα ἢ δύο ἄλογα, πάνω στὰ ὁποῖα καβάλα ἀνέβαζαν παιδι (ἀγόρι), τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς ἔπρεπε νὰ ζοῦν. Τὰ ἄλογα προορίζονταν γιὰ τὴ μεταφορὰ τῆς προίκας στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ.

Κατὰ τὴ διαδρομὴ, τόσο στὴ μετάβαση στὸ σπίτι τῆς νύφης ὅσο καὶ στὴν ἐκκλησία καὶ τὴν ἐπάνοδο στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, ρίχνονταν τουφεκιές, τὸ σύνθημα τῶν ὁποίων ἔδιναν ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς χωροφυλακῆς, ποὺ ἦσαν καλεσμένοι.

Οἱ συμπέθεροι, ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νύφης, ἔβγαιναν πρὸς ὑποδοχὴν μὲ

μπουκάλια κρασί και ποτήρια. Ὑστερα ἀπὸ ἀστεῖα πειράγματα και τὸ σχετικὸ κέρασμα, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἢ γαμήλια συνοδεῖα τοῦ γαμπροῦ ἐμπαινε μέσα στὸ σπίτι, ὅπου, ἂν δὲν εἶχε προηγηθῆ ἢ τέλεση τῆς ἱεροτελεστίας τοῦ ἄρραβώνα, γινόταν αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἱερέα.

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν κουφέτων και ρυζιοῦ και τὸ φόρτωμα τῆς προίκας, ἢ συνοδεῖα ξεκινούσε γιὰ τὴ στέψη στὴν ἐκκλησία.

Ἡ προίκα ὀδηγεῖτο κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, πάνω δὲ σ' αὐτὴ ἔβαζαν πάντοτε ἀγόρι μὲ γονεῖς ποὺ ζοῦσαν.

Ἡ συνοδεῖα τοῦ γάμου τώρα μὲ προπορευομένη τὴν τοῦ γαμπροῦ ξεκινούσε γιὰ τὴν ἐκκλησία. Τὴ νύφη, ὅταν ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔρραιναι μὲ ρύζι, ὅπως και στὸ δρόμο ἀπὸ τὰ συγγενικά σπίτια και ἄλλα. Τὴ νύφη συνόδευε ἔως τὴν ἐκκλησία ὁ πατέρας τῆς ἢ ἀδελφός τῆς.

Στέφανα γιὰ τὴ στέψη εἶχε κοινὰ γιὰ ὅλους ἢ ἐκκλησία ἀσημένια. Κατὰ τὴ στέψη ἔρραίνοντο οἱ νεόνυμφοι μὲ ρύζι και λουλούδια.

Στὸ σπίτι ἀνέμενε τοὺς νεόνυμφοι ἢ πεθερὰ και ὁ πεθερός. Ἡ νύφη ἔπρεπε νὰ πατήσῃ τὸ κατώφλι μὲ τὸ δεξιὸ πόδι και παίρνοντας ἀπὸ πιάτο ποὺ βαστοῦσε ἢ πεθερὰ φρέσκο βούτυρο, ἄλειφε τὸ ἀνώφλι τῆς πόρτας μ' αὐτὸ σὲ σχῆμα σταυροῦ.

Μέσα στὸ σπίτι κοβόταν, στὸ κεφάλι τοῦ γαμπροῦ και τῆς νύφης, ἢ τούρτα (ποὺ εἶχε ζυμωθῆ μὲ τὸ νερὸ τῶν 3 βρύσεων). Ἀπ' αὐτὴν ἔτρωγαν οἱ νεόνυμφοι και κομμάτια μοιράζονταν σ' ὅλους.

Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς ἐξακολουθοῦσε τὸ γλέντι μὲ συμμετοχὴ και τῶν συγγενῶν τῆς νύφης, οἱ ὅποιοι προσέρχονταν μετὰ τὸ δεῖπνο.

Τὴ Δευτέρα τὸ μεσημέρι προσκαλοῦνταν οἱ συγγενεῖς τῆς νύφης στὸ γεῦμα, οἱ γυναῖκες συγγενεῖς τῆς ἔφεραν σὲ πιάτα τηγανίτες πασπαλισμένες μὲ ζάχαρι (ἀντὶ ἄχνης).

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας, ὁπότεν ἢ νύφη ἀπέβαλλε τὴν καλύπτρα, στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ στήνόταν χορός. Στὸ κεφάλι τοῦ χοροῦ ἦταν ὁ κουμπάρος μὲ τὸ γαμπρὸ και τὴ νύφη, μ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς. Τραγουδιόταν ξεχωριστὸ τραγούδι στὸ χορὸ αὐτὸ μὲ συνοδεῖα τῶν ὀργάνων. (Πολὺ λίγα, δυστυχῶς, ἀπὸ τὰ βλάχικα τραγούδια τοῦ γάμου κ.ἄ. μπόρεσα νὰ βρῶ, ποὺ τὰ παραθέτω σὲ εἰδικὸ μέρος στὴ συνέχεια).

Τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας ἐξακολουθοῦσε ἢ διασκέδαση. Σὲ ὀρισμένη ὥρα, μετὰ τὸ δεῖπνο και μετὰ τὸ χαιρετισμὸ τῶν συγγενῶν και μὲ τίς εὐχὲς τῶν γονέων του, ὀδηγεῖτο στὸ γαμήλιο δωμάτιο, ὅπου στὴ συζυγικὴ παστάδα τὸν ἀνέμενε ἢ νεόνυμφη συμβία του.

Τὸ πρωὶ ἢ νύφη κερνοῦσε ὅλους τὸ σερμπέτι κι ἢ πεθερὰ, ἀφοῦ παρουσιαζόταν σ' αὐτὴ τὸ δεῖγμα τῆς ἀγνότητος τῆς νύφης (σινδόνια κρεβατιοῦ), ἔκανε τηγανίτες, ποὺ μοίραζε σ' ὅλους.

γ) Γέννηση παιδιοῦ

Στὴν ἐγκυμοσύνη ἢ γυναίκα δὲν ἔβγαине ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου γιὰ τὸ φόβο τῶν ἀερικῶν.

Ὁ τοκετὸς γινόταν μὲ τὴ βοήθεια πρακτικῆς μαμμῆς τοῦ χωριοῦ, ποὺ φαίνεται ὅτι τὰ κατάφερνε ἀρκετὰ καλὰ στὴ δουλειά της. Ἔκανε χρῆση πρακτικῶν φαρμάκων, ποὺ συνέλεγε ἀπὸ χόρτα τοῦ βουνοῦ.

Ἡ λεχὼ ἔμενε κατάκοιτη ἐπὶ 3 ἡμέρες, ὑποβαλλόταν δὲ πολλὰς φορὰς καὶ σὲ δίαιτα. Ἐθήλαζε ἀπαραιτήτως τὸ νεογέννητο ἢ στὴν ἀνάγκη ἔπαιρνε τροφὸ θηλάζουσα γυναίκα, ἢ ὁποία τὸ θήλαζε καὶ ἐπὶ ἓνα ἔτος.

Ἡ οἰκογένεια ἐόρταζε τὸ τριήμερι τοῦ νεογέννητου. Τότε οἱ συγγενεῖς δώριζαν στὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί χρυσᾶ ἢ ἀσημένια νομίσματα. Στὸ μέτωπο τοῦ νεογέννητου ἀπὸ τὰ μαλλιά κολλοῦσαν μὲ κηρί χρυσὸ ἢ ἀσημένιο νόμισμα, πάντοτε κωνσταντινάτο. Τέτοια κρεμοῦσαν καὶ στὸ λαιμὸ τοῦ μικροῦ.

Τὰ μεσάνυχτα, στὸ τριήμερι τοῦ νεογέννητου, ἔπρεπε νὰ βασιλεύη ἀπόλυτη σιωπὴ σ' ὅλο τὸ σπίτι. Οἱ τρεῖς μοῖρες ἔγραφαν τὴ μοῖρα τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ παιδί θήλαζε ἕως τὰ δυὸ χρόνια. Παράλληλα τρεφόταν καὶ μ' ἄλλες τροφὰς καὶ πρὸ πάντων μὲ γάλα ἀγελάδας, ποὺ βρισκόταν σὲ κάθε σπίτι.

Ἡ γέννηση ἀγοριοῦ στὴν οἰκογένεια ἐθεωρεῖτο εὐλογία θεοῦ. Κάθε συζυγικὸ ζευγάρι ἀποκτοῦσε πολλὰ παιδιά.

Σὲ κάθε οἰκογένεια, στὴν ὁποία συζοῦσαν δύο καὶ τρεῖς ἀδελφοὶ ἔγγαμοι, τὰ παιδιά των μεγάλωναν μαζὶ κι ἀγαπημένα.

δ) Βάπτισις

Ἡ βάπτισις τῶν παιδιῶν γινόταν στὴν ἐκκλησία, ὕστερα ἀπὸ ἕξι περὶπου μῆνες ἀπὸ τὴ γέννησή τους. Νουνὸς ἦτο πάντοτε ὁ νουνὸς τῆς οἰκογενείας. Τὸ πρῶτο παιδί, ὅπως καὶ σήμερα, ἔπαιρνε τὸ ὄνομα τοῦ παπποῦ ἢ τῆς γιαγιάς. Τὰ ὀνόματα σχεδὸν ὅλων ἦσαν ἐλληνικὰ καὶ ἁγίων τῆς ἐκκλησίας.

Στὰ βαπτίσια παρακάθονταν σὲ γεῦμα οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, οἱ ὁποῖοι φυσικὰ ἔφεραν τὰ σχετικὰ δῶρα στὸ μικρὸ. Μετὰ τὴ βάπτισις ἐμοιράζονταν καὶ στὸ σπίτι καὶ σὲ συγγενικὰ τέτοια τηγανίτες.

ε) Θάνατος

Ὁ νεκρὸς θαπτόταν, κατὰ τὰ κρατοῦντα, στὸ νεκροταφεῖο τῆς ἐκκλησίας. Στὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ἢ στὸ χέρι του ἔβαζαν νόμισμα, συνήθως ἄσπρα (τὰ διόδια τοῦ Χάρου). Στὸ νεκρὸ ἔλεγαν τὰ μοιρολόγια. Ὑπῆρχαν εἰδικὲς μοιρολογίστρες στὸ χωριό. Τὸ πένθος τῆς οἰκογενείας γιὰ τὸ νεκρὸ ἦτο αὐστηρό.

13. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Τὸ χωριὸν τὸ διοικοῦσε συμβούλιον ἀπὸ γέροντες, ποὺ λέγονταν *αἰζάδες*. Ὁ πρόεδρος λεγόταν *κοτζαμπάσης*. Τὸ συμβούλιον εἶχε τὴν μέριμνα τῆς κατανομῆς τῶν φόρων τοῦ Δημοσίου καὶ γενικὰ γὰρ τὸ χωριό, ὅπως τὰ σημερινὰ κοινοτικά συμβούλια.

Ἐπήγετο διοικητικῶς στὸν καϊμακάμη τῆς Ἀχρίδος καὶ στὸ βιλαέτι Μοναστηρίου. Δικαστικῶς ἐπήγετο στὴ Στρούγα, ὅπου ἔδρευε ἓνας δικαστής (σὰν εἰρηνοδίκης), καὶ στὴν Ἀχρίδα, ὅπου ἐπῆρχαν μεγαλύτερα δικαστήρια.

Ἐκκλησιαστικῶς ὑπαγόταν στὴ Μητρόπολη Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν μὲ ἔδρα τὸ Κρούσοβο.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ Σχολικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκλέγονταν ἀπὸ κάποια γενικὴ συνέλευση τῶν ἀνδρῶν, ὅπως καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινοτήτας, ἀλλὰ ἦταν ὑπὸ τὴν ἐγκριση τῶν ἀρμοδίων τῆς κυβερνήσεως. Πάντως τὰ ὄργανα τῆς κυβερνήσεως ἀπέφευγαν τὴν ἐνεργὸν ἀνάμιξή τους στὴν ἐσωτερικὴ διοίκηση τοῦ χωριοῦ.

14. ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ - ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

Οἱ θρησκευτικὲς γιορτές, ὅπως ἀνέφερα παραπάνω, ἐορτάζονταν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ σ' αὐτὲς ἐκφράζονταν κυρίως οἱ κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις, τόσο ἀνάμεσα στοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ὅσο καὶ ὄλων τῶν κατοίκων.

Ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ἁγίου Δημητρίου ἀποτελοῦσαν χρονικὴ ἀφετηρία καὶ τερματισμὸ τῶν διαφόρων μισθώσεων, τῆς προσλήψεως ὑπαλλήλων, τσομπάνων κ.λ. Οἱ γιορτὲς αὐτὲς γιορτάζονταν ἀπ' ὅλους κι ἀπὸ τοὺς μωαμεθανοὺς τοῦ χωριοῦ. Ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἦταν καὶ γιορτὴ τῆς ἀνοιξέως.

Ἡ γιορτὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, πολιοῦχου τῶν Κουτσοβλάχων, ὡς γνωστόν, ἔδιδε εὐκαιρία σὲ πολλὰς ἐκδηλώσεις κοινωνικὲς τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ.

Τὸ Πάσχα μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀνοιξέως καὶ μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ γιορταζόταν πανηγυρικὰ ἀπ' ὅλους.

Τὰ Χριστούγεννα γιορτάζονταν σὲ οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις στὰ σπίτια, μὲ διασκεδάσεις καὶ φαγοπότι. Κάθε σπίτι εἶχε τὸ βαρέλι μὲ τὸ κρασί. Κρασί παλιό, πολλῶν ἐτῶν, φυλαγόταν σὲ μικρὰ βαρέλια ἢ σὲ σφραγισμένα μπουκάλια. Τὴν πρώτη ἡμέρα τῶν Χριστουγένων κάθε σπίτι ἔκαμε πίτα (εἰδικὴ τυρόπιτα), τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ κόψη (γὰρ τὸ καλὸ τοῦ σπιτιοῦ) ἓνα πρωτότοκο ἀγόρι. Ἄν στὸ σπίτι δὲν ἐπῆρχε τέτοιο παιδί, καλοῦσαν ἀπὸ ἄλλο σπίτι. Ἐπάνω στὴν πίτα αὐτὴ ἔβαζαν σταυρωτὰ κλαδιὰ δέντρου, κομμένα φρέσκα.

Σὲ κάθε σπίτι εἶχαν, ἀπ' ὄλο τὸ καλοκαίρι, τὸν οἰκόσιτο χοῖρο, τὸ κατσίκι, ἀρνὶ ἢ πρόβατο, ποὺ τὰ ἔτρεφαν ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ κρέας κ.λ. Ἐπὶ τὸ χοῖρο ἰδιαίτερα εἶχαν τὸ κρέας, ποὺ ἔκαναν παστρουμά καπνιστό ἢ τὸ ἀλάτιζαν σὲ βαρέλι, τὸ λίπος, τὰ λουκάνικα καὶ τὶς τσιγαρίδες γιὰ ὄλο τὸ χειμῶνα. Τὰ λουκάνικα ἀποτελοῦσαν τὸ πρόχειρο φαγητὸ καὶ μεζὲ στὰ πιοτά.

Εἶχαν ἀκόμη τὰ βαρέλια μὲ τουρσιά λάχανα, τουρσιά πιπεριὲς καὶ ντομάτες, πράσα θαμμένα στὸ χῶμα, ποὺ διατηροῦνταν ὄλο τὸ χειμῶνα νωπά, ἄφθονες δὲ πατάτες, τῶν ὁποίων ἡ παραγωγή ἦταν ἐξαίρετη (καλλιεργούνταν σὲ μέρη ὅπου μεγάλωνε ἢ φτέρη).

Φροῦτα, μήλα, κάστανα, ἀχλάδια, καρύδια κ.ἄ. προμηθεύονταν ἀπὸ τὴν Κ. Μπεάλα ἢ ἀπὸ ἰδιόκτητα κτήματα. Τὰ φρούτα αὐτά, ὅπως καὶ σταφύλια, φυλάγονταν σὲ ἰδιαίτερο διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ ἐπάνω σὲ φτέρη.

Τὰ κάστανα ἦταν μπόλικα, γιατί ἡ κάθε οἰκογένεια εἶχε στὴν κατοχὴ τῆς ὀρισμένες καστανιὲς στὶς πλαγιὲς τῆς «Κρεάστας». Τὰ κάστανα ἢ ξηραίνονταν ἢ θάπτονταν στὸ χῶμα, ὅπως τὰ πράσα, γιὰ τὸ χειμῶνα.

Τὸ γάλα, ἢ γιαούρτη καὶ τὸ βούτυρο ἀγελάδας ἀπὸ λίγα σπίτια ἔλειπαν τὸ χειμῶνα. Ἡ γιαούρτη φυλαγόταν σὲ πῆλινα μεγάλα δοχεῖα (κιούπια).

Τὸ τυρί, μπάτζο (φέτα δὲν ὑπῆρχε), σὲ ἀρμύρα ἐτοιμαζόταν ἀπὸ τοὺς καλοκαιρινούς μῆνες, τὰ περισσότερα σπίτια τὸ εἶχαν ἀπὸ τὰ πρόβατά τους.

Ἐτσι κάθε οἰκογένεια εἶχε τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια καὶ γιὰ τὸ χειμῶνα. Τὰ εἶδη παντοπωλείου προμηθεύονταν ἀπὸ τὰ 4-5 παντοπωλεῖα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ χωριό.

15. ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἦταν φυσικὸ ἢ εὐμάρεια καὶ γενικὰ ὄλες οἱ βιοτικὲς ἐκδηλώσεις τῶν κατοίκων τῆς Μπεάλας, ποὺ θεωροῦνταν ἀρχοντικὲς ἀπὸ τὰ γύρω χωριά καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὰ ἀρβανίτικα, τῶν ὁποίων τὸ ἐπίπεδο τῆς ζωῆς καὶ γενικὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἦτο χαμηλό, νὰ προκαλοῦν τὸ φθόνο τους. Ἄλλὰ ἀκόμα καὶ τὸ φυλετικὸ μίσος τῶν σλαβοφώνων (Βουλγάρων) ξεχωριστὰ ἐναντίον τῆς Ἄνω Μπεάλας ἦτο μεγάλο.

Οἱ πρὸντες τοῦ χωριοῦ, ἀφοῦ ἐπεδόθησαν στὸ ἐμπόριο, ἀπὸ τὰ παλιὰ ἐφρόντισαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ φιλία τῶν γειτόνων Ἀλβανῶν καὶ πρὸ πάντων τῆς Τσερμενίκας. Γιὰ νὰ ἐδραιωθῇ μάλιστα ἡ φιλία μὲ τοὺς τελευταίους πλήρωνε τὸ χωριό, σὰ δῶρο, ὀρισμένο ποσὸ χρυσῶν λιρῶν στὸ φύλαρχο τῆς Τσερμενίκας Μπιτσάκ, κατὰ χρονικὰ διαστήματα, τὸ ὁποῖο γιὰ λόγους ἐγωῖσμοῦ στὰ τελευταῖα χρόνια δὲ δεχόταν.

Ἐτσι κάθε λεηλασία, ληστεία, κλοπὴ ἢ ὁποιαδήποτε ἐνόχληση κατοίκου τῆς Μπεάλας, ἀπὸ οἰονδήποτε καὶ ὁπουδήποτε τῆς περιοχῆς, κολαζόταν αὐστηρὰ ἀπὸ τοὺς Μπιτσάκ τῆς Τσερμενίκας, ἀκόμη καὶ μὲ φόνο.

Κι αὐτὸ γιατί στὴν τουρκοκρατία οἱ Ἄλβανοὶ ὄπλοφοροῦντες καὶ ὀργανωμένοι κατὰ φάρες (φυλές) ἦσαν ἀνεξέλεγκτοι ἀπὸ τὶς τουρκικὲς ἀρχές. Τὰ ποιμνία τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἔβοσκαν στὸ βουνὸ ποὺ γειτνίαζε μὲ τὴν Τσερμενίκα, ἦσαν στὴν ἀπόλυτη φύλαξη καὶ προστασία τους¹.

Μεμονωμένες κλοπὲς καὶ ληστείες ἀπὸ Ἄλβανούς συνέβησαν ἔξω καὶ μέσα στὸ χωριὸ σὲ ἐποχὴ μετὰ τὴν ἀνακήρυξη τοῦ Τουρκικοῦ Συντάγματος (Χουριέτ, 1908), ὅποταν οἱ Ἄλβανοὶ εἶχαν περιορισθῆ στὰ ἀνεξέλεγκτα δικαιώματά τους ἀπὸ τοὺς Νεοτούρκους.

Στὸ χωριὸ εἶχε ἐγκατασταθῆ, λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς του, καὶ σταθμὸς χωροφυλακῆς μὲ ἓνα ὄνυμπαση καὶ 3-4 ζαπιτιέδες (χωροφύλακες) στὸν Κουλά. Ἡ παραμονὴ τῆς χωροφυλακῆς στὸ χωριὸ δὲν ἦταν σταθερὴ. Πολλὲς φορὲς ἔλειπε αὐτὴ γιὰ πολλὰ χρόνια.

Κάποτε, γιὰ πολὺ λίγο καιρὸ, ἐγκαταστάθηκε καὶ διμοιρία στρατοῦ, στὴν ὁποία ὑπηρετοῦσαν μαῦροι στρατιῶτες ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀραβίας.

Γενικὰ οἱ ληστές, οἱ προερχόμενοι ἀπὸ οἰοδήποτε μέρος τῆς Ἀλβανίας (κι οἱ περισσότεροὶ ἦσαν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Δίβρας), δὲν ἀποτολμοῦσαν ληστείες, εἴτε ποιμνίων εἴτε ἄλλες εἰς βάρος τοῦ χωριοῦ, γιατί φοβοῦνταν ἀπὸ τοὺς διαφόρους φυλάρχους τῆς Ἀλβανίας (Δίβρας-Μάτι), ὅπου ἦσαν

1. Δηλωτικὸ τοῦ σεβασμοῦ τῶν γειτόνων Ἀλβανῶν πρὸς τὸ χωριὸ εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς γεγονός:

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1913 ὁ σερβικὸς στρατὸς ἀποστρατευθεὶς ἄφησε γιὰ τὴ φύλαξη τῶν συνόρων πάνω στὸ βουνὸ πρὸς τὴν Ἀλβανία ἐλάχιστους ὀριοφύλακες. Οἱ Ἄλβανοί, ἀνοργάνωτοι ἀκόμη στὸ νεοσύστατο κράτος τους καὶ διεδικοῦντες καὶ τὴν περιφέρειαν Ἀχρίδας, θεώρησαν κατάλληλη τὴν εὐκαιρία τότε νὰ ἐξορμήσουν μὲ τὰ μπουλουκία τους γιὰ νὰ καταλάβουν τὰ διεκδικούμενα μέρη. Ἐφθασαν χίλιοι περίπου ἀπ' αὐτοὺς στὸ χωριὸ καὶ ἐδήλωσαν ἐπίσημα καὶ ἡ φιλία τους μὲ τὸ χωριὸ θὰ μένουν πάντα σεβαστὰ ἀπ' αὐτοὺς. Παραμένον ἀκόμα στὸ χωριὸ τότε δέχθηκα τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς ὄπλοφору Ἀλβανοῦ, ποὺ συνοδευόταν ἀπὸ πατριώτη φίλο μου. Ὁ Ἀλβανὸς αὐτός, ὅπως ἔμαθα κατόπιν, ἦτο ὑπασπιστὴς (πρωτοπαλίκαρα) τοῦ ἀρχηγοῦ φυλάρχου τῶν Μπιτσάκ τῆς Τσερμενίκας. Ζήτησε ἀπὸ μένα μερικὰ φυσίγγια ὄπλου μάνλιχερ ἑλληνικοῦ καὶ νὰ πάω νὰ ἐπιδείξω στὸν ἀρχηγό του τὸ ὄπλο αὐτό. Γιὰ τὴν κατοχὴ ὄπλου τέτοιου ἢ ἀκριτομυθία τοῦ φίλου εἶχε προστρέξει. Τὸ ἑλληνικὸ μάνλιχερ βρέθηκε στὴν κατοχὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἀπὸ δῶρο Ἀρβανίτη ποὺ εἶχε μετάσχει στὴ μάχη τοῦ Σδροβίτς (Ἀμυνταίου, Ὀκτ. 1912) καὶ εἶχε λαφυραγωγῆσει πολλὰ τέτοια. Πῆρα 50 φυσίγγια τοῦ ὄπλου αὐτοῦ καὶ πῆγα, χωρὶς βέβαια ὄπλο, στὸν ἀρχηγὸ Ἀλβανό. Μόλις μὲ εἶδε κι ἔμαθε ποιὸς εἶμαι σηκώθηκε αὐτὸς ὄρθιος καὶ ἀφοῦ μὲ ἐχαιρέτησε κατὰ τὸν ἀρβανίτικο τρόπο μοῦ εἶπε: «Εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Ναούμ, ἔ!, φοβήθηκες νὰ μὴ σὲ βλάψω ἐγὼ ὁ Μαχμουτ Μπιτσάκ ὁ φίλος σας; Ἡμεῖς τὸ κεφάλι μας δίνουμε γιὰ τὸ χωριὸ αὐτὸ καὶ τοὺς φίλους μας!».

Οἱ γενναῖοι Ἀρβανιτάδες, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης τότε, κατέλαβαν τὴν Ἀχρίδα κι ἔφθασαν ἕως τὸ Πέτρινο ὄρος. Χάρηκαν μόνον γιὰ λίγες ἡμέρες τὰ ἀπελευθερωθέντα μέρη. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασαν μεραρχίες σερβικοῦ στρατοῦ καὶ σάρωσαν τὰ μπουλουκία αὐτὰ ποὺ τὰ ἔδωξαν πέραν τῶν συνόρων.

ἔμποροι ἀπὸ τὴν Μπεάλα καὶ εἶχαν τὴν προστασία τους. Κάθε ληστρική πράξη τους ἀνακαλυπτόταν εὐκόλα.

16. ΔΙΉ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Δυστυχῶς ἐπίσημα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ χωριοῦ γενικὰ δὲν ὑπάρχουν. Θὰ ἀναφέρω μόνο ὅσα ἔμαθα ἀπὸ γέρους τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ παραδόσεις καὶ πληροφορίες πὸ ζήτησα, ὅταν ἀκόμη ἦμουν μαθητῆς τοῦ Διδασκαλείου. Πολὺ γρήγορα ἔπειτα ἐπακολούθησαν τὰ πολεμικὰ γεγονότα καὶ δὲν δόθηκε πιά εὐκαιρία μετέπειτα νὰ μάθω περισσότερα. Τὰ ὅσα ἐξέθεσα εἰς τὸ κεφ. «Ἀσχολίες τῶν ἀνδρῶν» βεβαίως ἀποτελοῦν μέρος τῆς ἱστορίας τοῦ χωρίου, ἐκθέτω ὅμως καὶ τὰ παρακάτω ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις πὸ ἀνέφερα ἀμέσως προηγουμένως.

Ἐπὶ τουρκοκρατίας, γιὰ πολλὰ χρόνια, φαίνεται ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Μπεάλας ἐξακολουθοῦσαν ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ νὰ εἶναι φύλακες τῆς διαβάσεως Κιάφα-Θάν, παρὰ τὸ Ἄνω δυτικὰ τῆς λίμνης Ἀχρίδος, ἀπὸ τὴν ὁποία περνάει ἡ Ἐγνατία, καὶ τῶν ὄρεινῶν διαβάσεων ἀπὸ Τσερμενίκα Ἀλβανίας διὰ τῆς Μπεάλας στὸν κάμπο Στρούγας, ὡς καὶ τῆς διαβάσεως γεφύρας τοῦ Μαύρου Δρίνου Ντομπογιάν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴ ρωμαϊκὴ κατάκτηση τῆς Δ. Μακεδονίας καὶ Ἡπείρου οἱ λεγόμενοι σήμερα Κουτσόβλαχοι, γνήσιοι Ἕλληνες, ἀπετέλεσαν τὴν 5ην καὶ 6ην λεγεῶνα τῶν Ρωμαίων (*Τσιντσάρ*, δηλ. Πεμπταίους μᾶς ἀποκαλοῦσαν καὶ μᾶς ἀποκαλοῦν καὶ σήμερα στὰ μέρη ἐκεῖνα οἱ σλαβόφωνοι κάτοικοί των). Μέσῳ δὲ αὐτῶν τῶν λεγεῶνων ἐξελατινίσθησαν στὴ γλώσσα οἱ Κουτσόβλαχοι.

Ἔτσι καὶ στὴ ρωμαϊκὴ, τὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας γιὰ πολλὰ χρόνια, οἱ κάτοικοι τῆς Μπεάλας ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἔχουν κυρία ἐργασία τους τὴ φύλαξη διόδων. Ὅπλα καὶ σύνεργα τῆς ἐποχῆς 18ου καὶ 19ου αἰῶνος σώζονταν ἀρκετὰ σὰν κειμήλια, ἕως τὰ τελευταῖα χρόνια, σ' ἀρκετὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Ἀλβανῶν (ἴσως στὰ 1760-1800) οἱ κάτοικοι τῆς Μπεάλας ἄρχισαν σιγά-σιγὰ νὰ ἐπιδίδονται στὸ ἐμπόριο στὶς κοντινὲς πόλεις (Στρούγα, Ἀχρίδα, Ἐλμπασάν, Τίρανα) καὶ στὸ ἐξωτερικὸ (Σερβία, Κροατία) καὶ κατοπινὰ στὰ χωριά τῆς Ἀλβανίας (Δίβρα, Μάτι). Ὅπως ἔγραψα κι ἄλλοῦ, στὰ σημειώματά μου αὐτά, ὁ Σέρβος καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου Ντ. Πόποβιτς ἀναφέρει στὸ βιβλίο του «Συμβολὴ στὴ Σερβικὴ Ἀγορὰ» ἐμπόρους ἀπὸ τὴν Μπεάλα στὸ Ζέμουν κι ἄλλοῦ.

Ἔως τὸ 1870 πάνω-κάτω οὐδεμία διάκριση, ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς, ὑπῆρξε μεταξὺ ὄλων τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας Ἀχρίδος. Ὅλοι εἶχαν ἑλληνικὲς ἐκκλησίες καὶ ἑλληνικὰ σχολεῖα, ὅπουμποροῦσαν. Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως ὅμως τοῦ βουλγαρισμοῦ, πὸ ἔγινε μὲ ἀνα-

γνώριση ἀπὸ τὴν τουρκικὴ κυβέρνησις ξεχωριστῶν Βουλγάρων ἐπισκόπων, ἄρχισε ἡ διαμάχη γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῶν Βουλγάρων στὴ Μακεδονία μὲ ἐξόντωσι τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου.

Τὸ 1888, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀκούρατος ἐθνικὸς μαχητὴς, πολιτευτὴς Φλωρίνης καὶ Μοναστηριώτης τὴν καταγωγὴ Γ. Χ. Μόδης στὸ βιβλίον τοῦ Ὁ «Μακεδονικὸς Ἄγων καὶ ἡ νεώτερη Ἱστορία» (σελ. 130), ὁ καθηγητὴς Σ. Πηγεῶν ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα ὀργάνωσε ἐπαναστατικὸ κίνημα στὸ ὁποῖο μὴθήκαν πολλοὶ ἔμποροι κι ἄλλοι ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Μακεδονίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τὴν Μπεάλα καὶ ὁ ἴδιος ὁ πατέρας μου Ναοὺμ Α. Τοπάλης, ὅπως μοῦ εἶχε διηγηθῆ καὶ εἶχε γράψει σὲ ἀπομνημονεύματά του, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν διεσώθησαν.

Ἔτυχε μάλιστα, συμπτωματικὰ μὲ τὴν ὡς ἄνω ἐπαναστατικὴ κίνησι τῶν Πηγεωνικῶν, ὅπως ὀνομάσθηκε, κατὰ τὸ χρόνον ἐκεῖνον (1888) νὰ συμβῆ στὸν πατέρα μου καὶ τὸ ἐξῆς σοβαρὸ γεγονός. Αὐτὸ μαζί μὲ τὴν κατηγορία τῆς συμμετοχῆς του στὰ «Πηγεωνικά» ὀδήγησε τὸν πατέρα στὶς φυλακὲς Μοναστηρίου, γιὰ νὰ δικασθῆ ὡς ἐπαναστάτης. Τὸ γεγονός τὸ ἀναφέρω ὅπως τὸ ἄκουσα ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ὁ πατέρας μου μαζί μὲ τοὺς δύο ἀδελφοὺς εἶχε ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὰ Τίρανα τῆς Ἀλβανίας ἐμπορικὸ κατάστημα. Ἡ φέρμα τοῦ καταστήματος, ὅπως καὶ στὴν ἀλληλογραφία, ἦταν «Ναοὺμ Ἄν. Τοπάλης καὶ ἀδελφοί» τουρκιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ. Τὸ 1888 ἐπισκέφθηκαν τὸν πατέρα μου στὸ κατάστημά του ἐκεῖ δύο ἔμποροι ξένοι, οἱ ὁποῖοι, ὅπως τὸν διαβεβαίωσαν, κατάγονταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ εἶχαν κατάστημα στὴν Πόλι μὲ ὑποκατάστημα στὴ Θεσσαλονίκη. Αὐτοί, οἱ δὴθεν ἔμποροι, ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμία τους νὰ συνεργασθοῦν ἐμπορικῶς. (Σημειωτέον ὅτι οἱ ἔμποροι ἀπὸ τὴν Μπεάλα στὴν Ἀλβανία εἶχαν ἐμπορικὲς σχέσεις μὲ ἐμπόρους περισσότερο Ἑλληνας, τῶν πόλεων Μοναστηρίου καὶ Θεσσαλονίκης). Φιλοξενήθηκαν ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ μέσα στὸ κατάστημά του ἔγραψαν ἐπιστολές, πού περιέκλεισαν καὶ ταχυδρόμησαν σὲ φακέλλους τοῦ καταστήματος μὲ τὴν ἐπιγραφὴ πού ἀναφέραμε. Οἱ δύο αὐτὲς ἐμπορικὲς (:) ἐπιστολές, ἄγνωστο πῶς, περιῆλθαν στὰ χέρια τῆς τουρκικῆς ἀστυνομίας. Ἀπὸ αὐτὲς ἀποκαλύφθηκε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ δύο Ρώσους ἀξιωματικούς. Αὐτοὶ μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐμπόρου περιόδευαν ὅλη τὴ Β.Δ. Μακεδονία καὶ εἶχαν φθάσει ἔτσι καὶ στὰ Τίρανα. Διέδιδαν τὴ σλαβικὴ προπαγάνδα καὶ ὅτι προστάτρια τῶν Χριστιανῶν τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου ἦταν ἡ Μεγάλῃ Ρωσία, μὲ τὴ βοήθειά της δὲ πρέπει νὰ ξεσηκωθοῦν ὅλοι ἐναντίον τῶν Τούρκων γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν.

Μὲ αὐτὴ τὴν κατηγορία καὶ ἐν συνδυασμῷ τῆς συμμετοχῆς του στὰ «Πηγεωνικά» συνελήφθη ὁ πατέρας μου τὸ 1888. Ὅλη ἡ περιουσία του κατασχέθηκε καὶ λεηλατήθηκε καὶ σιδηροδρόσιος μεταφέρθηκε ἀπὸ τὰ Τίρανα στὸ Μοναστήρι μὲ τὴν κατηγορία τοῦ ἐπαναστάτου. Διέτρεξε τὸν

κίνδυνο τῆς καταδίκης στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν, ἀλλὰ χάρις στὴν ἐπέμβαση τοῦ πασᾶ Τοπτάνη καὶ τοῦ φυλάρχου Ζώγου τῶν Τιράνων, ἀπαλλάχθηκε ὁ πατέρας μου διαδοχικῶν ποινῶν καὶ ἀπολύθηκε ἀπὸ τὶς φυλακὲς στὶς 25 Μαρτίου 1889, ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. (Ὁ πασᾶς Τοπτάνης καταγόταν ἀπὸ τὰ Τίρανα καὶ ἦταν ὑπουργὸς στὴν τουρκικὴ κυβέρνησις καὶ συνδεόταν μὲ φιλία μὲ τὸν πατέρα μου, ὁ δὲ Ζώγου ἦταν φύλαρχος ἀπὸ τὴν περιφέρεια Μάτι Ἀλβανίας ἐγκατεστημένος στὰ Τίρανα κι εἶχε ὑπὸ τὴν προστασία τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς ἀδελφούς του, τῶν ὁποίων τὸ κατάστημα ἦταν ἰδιοκτησία του. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν πάππο τοῦ τέως βασιλιᾶ τῆς Ἀλβανίας Ἀχμέτ Ζώγου).

Ὅπως μοῦ διηγήθηκε ὁ πατέρας μου, στὸ κίνημα Πηχεῶν εἶχαν μυηθῆ περι τοὺς 20 ὄπλοφόροι ἀπὸ τὴν Μπεάλα. Αὐτοὶ εἶχαν ἐτοιμασθῆ κι εἶχαν φθάσει στὸ Πέτρινο ὄρος (ἀνάμεσα Ἀχρίδας καὶ Ρέσνας).

Τὸ 1897 πέντε κάτοικοι τῆς Μπεάλας εἶχαν καταταχθῆ στὰ ἀνταρτικὰ σώματα τῆς Δυτ. Μακεδονίας, ποὺ συγκροτήθηκαν τότε. Τὰ ὀνόματά τους ἀναφέρονταν ἀπὸ γέρους τοῦ χωριοῦ.

Τὸ 1903 καὶ στὸ διαβόητο «Ἰλιντεν» (20 Ἰουλίου, τὴν ψευδοεπανάσταση δηλ. τῶν Βουλγάρων) δὲν ἐπετράπη στοὺς δῆθεν ἐλευθερωτὲς νὰ καταφύγουν στὴν Μπεάλα ἢ στὴν περιοχὴ τῆς, παρὰ τὶς ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλὲς τῶν Βουλγάρων. Ἐνστικτωδῶς ἀντέδρασαν καὶ δὲν ἐμπιστεύθηκαν στὰ κηρύγματά τους.

Τὸ 1904-1908, στὸν Μακεδονικὸ Ἀγώνα, τὸ χωριὸ ἀντετάχθη στὴ βουλγαρικὴ προπαγάνδα. Οἱ κομιτατζήδες Βούλγαροι δὲν τολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν τὸ χωριό. Τοῦναντίον τὰ ἀνταρτικὰ (ἐλληνικὰ) σώματα τῆς περιοχῆς Στρούγας μὲ τοὺς ὄπλαρχηγούς Δημήτρη Νέστορα ἀπὸ τὴ Ραδογκόσδα (χωριὸ παρὰ τὸ Λὸν) καὶ Ἀλέκο Παπαϊωακείμ (υἱὸ τοῦ ἱερέα Στρούγας Παπαϊωακείμ Τσικάρη, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐγκατασταθῆ καὶ ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὴν Ἑδεσσα), περιθάλλονταν καὶ εὔρισκαν στὸ χωριὸ ἀσφαλὲς καταφύγιο. Στὸ σῶμα αὐτὸ εἶχε καταταγῆ καὶ ὁ Τούνης Νίτσου-Τοπάλης ἀπὸ τὴν Μπεάλα, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους τὸ 1916, ὅταν κατελήφθησαν τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ βουλγαρικὰ στρατεύματα.

Τὸ 1916 οἱ Βούλγαροι ἐξετόπισαν καὶ ἐξόρισαν τὸν ἐλληνικὸ πληθυσμὸ τῆς Μπεάλας — Ἄνω καὶ Κάτω — στὴν παλιὰ Βουλγαρία καὶ στὴν παλιὰ Σερβία (στὴν περιφέρεια Νίσας), ὁπόθεν μετὰ τὴν ἀνακωχὴ τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ἐπέστρεψε ἀποδεκατισμένος ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὴν ἀσθένεια τῆς ἰσπανικῆς γρίπης.

Ἐτσι τὸ χωριὸ ξαναζωντάνεψε ἀπὸ τὸ 1919 ἕως τὸ 1941. Τὸ 1941 ὅμως, ὅταν τὰ μέρη ἐκεῖνα περιῆλθαν στὴν κατοχὴ τῶν Ἰταλῶν καὶ Ἀλβανῶν, οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἐκδιώχθηκαν ὅλοι γενικῶς καὶ τὰ σπίτια τους κατεστράφησαν ἀπὸ τὰ θεμέλια, ἔμεινε δὲ ἄθικτη μόνο ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας

Παρασκευῆς. Κι ὅλα αὐτὰ γιατί οἱ παρτιζάνοι τοῦ Τίτο (ἀρχηγοῦ τῆς Γιουγκοσλαβίας) εὑρίσκαν λαμπρὸ καὶ ἀσφαλὲς καταφύγιο στὸ χωριό.

Τὴν ἄλλοτε ὑπαρξὴ λοιπὸν βλαχοχωριοῦ, ποῦ βρισκόταν στὰ πέρατα τῆς Β.Δ. Μακεδονίας, θὰ θυμίζον τὰ ἐρείπιά του αὐτὰ κι ἡ ἐκκλησία του. Καὶ τὸ χωριὸ αὐτὸ ἦταν στὴ γωνιά ἐκείνη ἀπὸ τὰ μοναδικὰ γιὰ τὸν ἀρχαῖο, ἄπλο καὶ ιδιόρρυθμο πολιτισμὸ του.

Β'. ΚΑΤΩ ΜΠΕΑΛΑ - ΚΑΜΠΟΥ

Τὸ χωριὸ Κάτω Μπεάλα τὸ ἀποκαλούσαμε ἀπλῶς Κάμπου. Μπεάλα λέγανε μόνο τὴν Ἄνω Μπεάλα.

Ἡ ἐπίσημη ὀνομασία του ἦταν καὶ αὐτοῦ Κάτω Μπέλιτσα ἢ Βέλιτσα. Εἶναι τὸ ἕτερο ταίρι, βλαχοχώρι τῆς Ἄνω Μπεάλας. Εἶχαν τόση ὁμοιότητα ἀναμεταξύ τους καὶ τὰ δύο, ποῦ δὲν ξεχωρίζονταν σὲ τίποτε. Αὐτὸ ὑφίσταται καὶ σήμερα.

Ἡ θέση του εἶναι ἀνατολικά τῆς Ἄνω Μπεάλας, στὸν κάμπο καὶ στὰ ριζώματα τῶν ὑψωμάτων «Κρεάστας» καὶ «Τσιτάτε». Ἀπέχει κατ' εὐθείαν γραμμὴ ἀπὸ τὴν Ἄνω περὶ τὰ 5 χιλιόμετρα, ὁ δρόμος ὅμως αὐτὸς δὲν εἶναι πολὺ βατός, μᾶλλον εἶναι κατσικόδρομος καὶ πολὺ ἀνηφορικός.

Γειτονεῦει ἀνατολικά μὲ τὸ σλαβικὸ χωριὸ Βράνιστα, ἀπέχον περὶ τὰ 2 χιλιόμετρα, νοτίως μὲ τὸ χωριὸ Ζαργάτσανη καὶ τὰ τέως ἔλη (βάλτο Shoum), πρὸς βορρᾶν σ' ἀπόσταση 3 χιλιομ. ἔχει τὸ χωριὸ Ὀχτήσι (ποῦ ἄλλοτε θὰ τὸ λέγανε Ὀκτώ Ἐκκλησίαι=Ὀκτωκλῆς=Ὀχτής), ἀρβανίτικο χωριό, καὶ βορειοανατολικά σ' ἀπόσταση 2-2 ½ χιλιομ. εἶναι τὸ χωριὸ Βελέστα, ἀρβανίτικο κι αὐτὸ κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Μαύρου Δρίνου καὶ τοῦ χωριοῦ Ντομποβγιάν (ἀρβανίτικου), ὅπου στὴ ρωμαϊκὴ καὶ πρωτοβυζαντινὴ ἐποχὴ ὑπῆρχε ὁ σταθμὸς τῆς γεφύρας διαβάσεως (Pons Servilius).

Συγκοινωνοῦσε μὲ τὴν Ἄνω Μπεάλα ἀπὸ δύο δρόμους, Ὁ ἓνας, διὰ μέσου τοῦ χωριοῦ Ὀκτήσι καὶ πλησίον τοῦ χωριοῦ Βέφτσανη (καρρόδρομος ἕως τὴ Βέφτσανη) καὶ ἐκεῖθεν ἀνηφορικὰ πρὸς βορρᾶν (μουλαρόδρομος) σὲ 2-2 ½ ὥρες. Ὁ ἄλλος ἀνηφορικός ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ χωριὸ Βίσνιε (σλάβικο) νοτιοδυτικὰ σὲ 2 ὥρες περίπου. Ὑπῆρχε κι ὁ δρόμος διὰ μέσου τοῦ ὑψώματος «Κρεάστα», ἀλλὰ δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο, ὡς ἀνώμαλος.

Εἶχε ἕως τὸ 1912 πληθυσμὸ περὶ τὶς 60-70 οἰκογένειες κουτσοβλάχικες (ἐλληνικὲς) καὶ 4-5 ἀρβανίτικες, ποῦ εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἀπὸ τὸ χωριὸ Βελέστα. Σήμερα (1970) θὰ ἔχη περὶ τὶς 180 οἰκογένειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες 40-50 ἀρβανίτικες.

Κι αὐτὸ τὸ χωριὸ ὑπέστη τὰ ἴδια δεινὰ καὶ τοὺς ἴδιους διωγμοὺς μὲ τὴν Ἄνω Μπεάλα κατὰ τὰ ἔτη 1916-1918.

Τὸ 1919, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν ἐκτοπισθέντων δύο χωριῶν ἀπὸ τὴ

Βουλγαρία, ἐγκαταστάθηκαν σ' αὐτὸ μερικὲς οἰκογένειες ἀπὸ τὴν Ἐνω Μπεάλα, ὕστερα δὲ ἀπὸ τὴν πλήρη καταστροφή ταύτης κατὰ τὸ 1941-1944 ἐγκαταστάθηκαν καὶ πολλὲς ἄλλες. Ἔτσι ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ Κάτω Μπεάλα ἀνέρχεται σήμερα (1970) σὲ 180 οἰκογένειες περίπου.

Ὅπως πληροφοροῦμαι τελευταία ἀπειλεῖται νὰ ἐποικισθῇ μὲ πολλὰς οἰκογένειες ἀρβανίτικες ἀκόμη ἀπὸ τὴν πλησίον Βελέστα, γιὰτι εἶχε ἔκταση μεγάλη — μῆκος 1 ½ χιλιόμετρα.

Οἱ κάτοικοι τῆς Κάτω Μπεάλας (Κάμπου) δὲν διέφεραν σὲ τίποτε ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν τῆς Ἐνω Μπεάλας. Εἶναι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὴν τοποθεσία αὐτὴ μετὰ τὴν καταστροφή τῆς Μπεάλας (Βελίτσης), ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ σημερινὴ Βελέστα, φύλακες ἕως τότε τῆς διάβασης τοῦ Δρίνου (γεφύρας) πρὸς ἀνατολάς.

Πότε ἀκριβῶς ἐγινε ἡ πρώτη ἐγκατάσταση τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ σ' αὐτὴ τὴ θέση εἶναι ἀνεξακρίβωτο. Πάντως οἱ κάτοικοι καὶ τῶν δύο χωριῶν εἶχαν στενοὺς συγγενικοὺς δεσμούς, τὰ αὐτὰ ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ συνεπῶς τὰ ὅσα ἔγραψα γιὰ τὴν Ἐνω (ἐκτὸς φυσικὰ τῆς ιδιοτυπίας τῶν τοποθεσιῶν) ἰσχύουν ἀπολύτως καὶ γιὰ τὴν Κάτω Μπεάλα.

Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τῆς Κάτω Μπεάλας εἶναι ἡ ἀπασχόληση τῶν κατοίκων καὶ μὲ τὴν γεωργία. Ἐχουν ιδιόκτητα χωράφια, ἀμπέλια καὶ κήπους. Στὶς γεωργικὰς πάντως δουλειὰς ἐλάχιστοι ἄνδρες ἀσχολοῦνταν. Οἱ περισσότεροι ἦσαν ἔμποροι στὴ Δίβρα. Γιὰ τὶς γεωργικὰς τοὺς ἀσχολίαις εἶχαν μισθωτοὺς ἀπὸ τὰ γύρω σλαβόφωνα χωριά, ἢ τὶς ἄφηναν στὶς γυναῖκες τοὺς.

Τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, λιθόκτιστα ἢ πλινθόκτιστα (μονώροφα, διώροφα), μὲ τὶς σχετικὰς γεωργικὰς ἐγκαταστάσεις, εἶναι πολὺ ἀραιὰ κτισμένα. Ἡ ὅλη ἔκταση τοῦ χωριοῦ ὑπερβαίνει σὲ πλάτος τὸ ἓνα χιλιόμετρο καὶ σὲ μῆκος τὸ ἓνα καὶ μισὸ χιλιόμετρο. Ὅλογυρα ἀπὸ τὰ περισσότερα σπίτια ἔχουν (ἢ εἶχαν) ἀρκετὴ ἔκταση μὲ κήπους καὶ χωράφια, ποὺ σπέρνονταν τὰ περισσότερα μὲ καλαμπόκι, κολοκύθια, φασόλια κ.λ. καὶ πολλὰ ὄπωροφόρα δέντρα. Τὸ πότισμα τῶν κήπων καὶ χωραφιῶν εἶναι πλούσιο μὲ τὰ ἄφθονα καθαρὰ νερά τοῦ ποταμοῦ Μπελίτσα, ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν τοποθεσία ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἡ Ἐνω Μπεάλα, ὅπως ἔγραψα στὸ σχετικὸ κεφάλαιο γιὰ τὴν τελευταία.

Ἡ οἰκονομικὴ κατάσταση τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ, ποὺ ἀσχολοῦνταν καὶ μὲ τὸ ἐμπόριο καὶ μὲ τὴν γεωργία, ἦταν κάπως καλύτερη ἀπὸ τῆς Ἐνω Μπεάλας. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἐξήλευν γενικὰ τὴν πιὸ νοικοκυρεμένη καὶ ἀσύγκριτα καλύτερη διαβίωση τῶν κατοίκων τῆς τελευταίας, ἰδίως γιὰ τὶς δροσιὰς καὶ τὸ ὥραϊο κλίμα τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ.

Τὸ χωριὸ εἶχε ἐκκλησία ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου,

κτισμένη, ἂν θυμᾶμαι καλά, τὸ ἔτος 1901. Φαίνεται ὅτι τότε αὐτὴ ἀνοικοδομήθηκε στὰ παλιὰ θεμέλιά της, γιατί ὑπῆρχε παλιὰ ἐκκλησία.

Οἱ ἐλληνικὲς ἐπιγραφές, γιὰ τὸ κτίσιμο καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας σώζονται καὶ ἐπάνω στὶς εἰκόνες τῶν ἁγίων.

Εἶχε ἓνα ἱερέα κι ἓνα δάσκαλο Ἑλληνα. Ἡ ρουμανικὴ προπαγάνδα δὲν εἰσεχώρησε.

Ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ σχολεῖο ἐλειτούργησαν ἐλληνικὰ ἕως τὸ 1912. Ἕνας δάσκαλος, καταγόμενος ἀπὸ τὸ Πισοδὲρι Φλωρίνης καὶ ὀνομαζόμενος Γρηγόριος Χασόπουλος, ὑπηρετήσε ἐπὶ δέκα καὶ πλέον ἔτη στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ. Στὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ τοῦ 1906, εἶχε ἰδρυθῆ καὶ δημοτικὸ σχολεῖο θηλέων.

Τελευταῖος δάσκαλος τοῦ σχολείου τούτου, κατὰ τὸ σχολικὸ ἔτος 1912-1913 ἦταν ὁ Ἰωάννης Σημαντήρας καταγόμενος ἀπὸ τὸ Γιαγκοβέτσι Ρέσνας (Πρέσπας), τώρα δὲ συνταξιούχος στὴ Φλώρινα. Τὸ σχολικὸ ἔτος αὐτό, δυστυχῶς, ὑπῆρξε τὸ τελευταῖο γιὰ τὴν ἐκπαίδευση στὰ χωριά ἐκεῖ. Ὁ ἀγαπητός μου συνάδελφος Ἰ. Σημαντήρας θυμᾶται μὲ συγκίνηση ζωηρὰ τὴν τελευταία ὑπηρεσία στὸ μακρυνὸ αὐτὸ χωριό. Ἀλησμόνητα γι' αὐτὸν εἶναι τὰ συνταρακτικὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν τότε καὶ κινδύνεψε σοβαρὰ κι αὐτὴ ἡ ζωὴ του ἀπὸ τοὺς βουλγάρους κομιτατζήδες. Εἶχε ἀρχίσει τὸ 1912 ὁ πόλεμος τῶν Βαλκανικῶν Συμμάχων ἐναντίον τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ σερβικὸς στρατὸς (ὅπως κι ὁ ἐλληνικὸς) εἶχε προσλάβει ἐθελοντὲς σὰν προπομπούς (προσκοπούς), γιὰ τὴν παρενόχληση τοῦ ὑποχωροῦντος τουρκικοῦ στρατοῦ, κομιτατζήδες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δράσει στὰ μέρη ἐκεῖνα στὸν Μακεδονικὸ Ἀγώνα (1900-1908). Ἔτσι στὸ χωριὸ ἔφθασε καὶ ὀμάδα τοῦ βουλγάρου διαβοήτου ἀρχικομιτατζῆ Πέτρι Τσάουλεφ ὀνόματι. Πρῶτη δουλειὰ αὐτοῦ τοῦ ἀπελευθερωτοῦ (;) ἦταν νὰ ἐξοντώσῃ κάθε τι τὸ ἐλληνικὸ στὰ μέρη αὐτὰ σὰν ἀσύδοτος, πρὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς τάξεως ἀπὸ τὸν σερβικὸ στρατό. Ὁ μὲν δάσκαλος Ἰ. Σημαντήρας κατόρθωσε νὰ διασωθῆ, ἀλλὰ οἱ δύο ἱερεῖς τοῦ χωριοῦ Παπασχαλῆς Παπακλήμης καὶ Παπαχρήστος Παπᾶ ἔπεσαν θύματα τῆς βουλγαρικῆς θηριωδίας, ἐσφάγησαν ἀγρίως. Εἶναι καὶ οἱ δύο οἱ τελευταῖοι Ἕλληνες παπάδες, ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάληψη τῶν μερῶν ἐκείνων ἀπὸ τοὺς Σέρβους, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, ἀπαγόρευσαν ἔκτοτε τὴ λειτουργία τῶν ἐλληνικῶν ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων. Ἔπεσαν κι αὐτοὶ γιὰ τὰ ἐλληνικὰ ιδεώδη στὴ μακρυνὴ αὐτὴ γωνιά. Ὑπῆρξαν κι οἱ δύο συγγενεῖς μου.

Σημειωτέον ὅτι οἱ βούλγαροι κομιτατζήδες εἶχαν ἐπιχειρήσει, κατὰ τὸν Μακεδονικὸ Ἀγώνα, πολλὰς φορές τὴ δολοφονία προυχόντων, ἱερέων, δασκάλων καὶ ἄλλων ἀντιδρώντων στοὺς σκοπούς των ἐκ τῶν δύο ἀδελφῶν χωριῶν Ἄνω καὶ Κάτω Μεάλας. Εἶχαν ὅμως ἀποτύχει χάρη στὴν

ὀργανωμένη ἄμυνα καὶ τῶν ὀλίγων ἐλλήνων ἀνταρτῶν καὶ τῶν κατοίκων καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν φίλων Ἰλβανῶν.

Ἰναφέρω ὅμως μὴ τέτοια ἀπόπειρα δολοφονίας ἐναντίον τοῦ ἱερέα Παπαπασχάλη, ποῦ ἐγινε μὲ δραματικὲς συνθήκες τὸ ἔτος 1907 στὴν Κ. Μπεάλα. Ἡ αὐτοθυσία τῆς γυναίκας τοῦ παπαδιᾶς ἔσωσε τότε τὴ ζωὴ του, ἀλλὰ αὐτὴ ἔπεσε ἡρωϊκά, ἀφοῦ τραυματίσθηκε θανάσιμα. Εἶχε προαισθανθῆ αὐτὴ μπροστὰ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρες τὸ κακὸ ποῦ θὰ συνέβαινε στὸ σπίτι της¹.

Καθ' ὅλη τὴ διαδρομὴ τῆς ζωῆς τοῦ χωριοῦ, οἱ κάτοικοί του, ἀδελφωμένοι μὲ τοὺς Ἴνω Μπελιάνους, ἔμειναν πιστοὶ στὰ πάτρια καὶ στὴν ἐλληνικὴ ἰδεολογία.

Γ'. ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΛΑΧΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΩ ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΜΠΕΑΛΑΣ

Θὰ γράψω πολὺ λίγα μόνο ἀπὸ τὰ κουτσοβλάχικα τραγούδια τῶν δύο χωριῶν, γιατί μὴ τέτοια πλήρης συλλογὴ τους προϋποθέτει ἐργασία συστηματικὴ καὶ ἐπιμελημένη, πράγμα ποῦ δὲν ἐπεχείρησα τὸν καιρὸ ποῦ ἔπρεπε. Μὴ συλλογὴ τέτοια, ὄχι βέβαια πλήρη, ὅπωςδὴποτε ὅμως καλὴ, εἶχα κάμει στὰ 1911-1912, ὡς μαθητῆς τοῦ Διδασκαλείου Μοναστηρίου. Δυστυχῶς ὅμως τόσο αὐτὴ ἢ συλλογὴ τῶν τραγουδιῶν, ὅσο κι ἄλλα δυσεῦρετα παλιὰ βιβλία τῆς πατρικῆς μου βιβλιοθήκης κατεστράφησαν ἀπὸ

1. Στὴν ἀπόπειρα αὐτὴ τῆς δολοφονίας τοῦ Παπαπασχάλη συνέβη τὸ ἐξῆς ψυχικὸ φαινόμενο ποῦ ἀναφέρω ἀπὸ προσωπικὴ μου ἀντίληψη. Ἡ ἀείμνηστη παπαδιά (πρώτη ἐξαδέλφη μου), λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς δολοφονικῆς ἀποπείρας, παραπονιόταν ὅτι αἰσθανόταν περιοδικὸ πόνον σὲ ὀρισμένο μέρος τῆς ὠμοπλάτης καὶ ἐξέφραζε ὅτι μεγάλο κακὸ θὰ συμβῆ στὸ σπίτι της. Ἐνα πρωῖνὸ Σαββάτου ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου 1907 (μοῦ διαφεύγει ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία) ὁ Π α π α σ χ ἄ λ η ς ἐτοιμάσθηκε νὰ πάη μόνος του, χωρὶς τὴ συνοδεία τοῦ σωματοφύλακά του Ἰρβανίτη, ὁ ὁποῖος τὸν συνόδευε πάντοτε, στὴν πόλη Σ τ ρ ο ὕ γ α, ποῦ ἀπέχει ἀπ' ἐκεῖ περὶ τὰ 5 χιλιόμετρα. Ἡ παπαδιά του, κατεχομένη ἀπὸ ἔντονη κακὴ προαίσθηση ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἐπέμενε παρακαλώντας τον νὰ μὴ ξεκινήσει μόνος. Ὁ παπᾶς ὅμως ἀνένδοτος, ἀτρόμητο παλικάρι, δὲν ἔλαβε ἕπ' ὄψη τίς παρακλήσεις της. Ἐτσι ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν παπαδιά, ἅμα ὡς βγήκε ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τῆς αὐλῆς τοῦ σπιτιοῦ του, δέχθηκε δύο πυροβολισμοὺς ἀπὸ δύο βουλγάρους κομιτατζῆδες, ποῦ εἶχαν στημένη ἐνέδρα πίσω ἀπὸ ἕνα φράχτη κήπου καλομποκιοῦ. Ἡ μὴ τουφεκία ἀστόχησε, ἢ δευτέρη ὅμως βρῆκε τὴν παπαδιά, ἢ ὅποια σὰν προπύργιο εἶχε σταθῆ μπροστὰ στὸν ἀγαπημένο της σύζυγο. Τὸ βόλι τὴν ἤρε ἀκριβῶς στὸ μέρος τῆς ὠμοπλάτης ποῦ ἀπὸ ἡμέρες αἰσθανόταν τὸν δριμύτατο περιοδικὸ πόνον. Ὑστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες ἀπέθανε, σὰν ἡρωῖδα ἐλληνίδα κι αὐτή.

Κατὰ τὴ γνώμη μου τὸ γεγονός ἐστὶν ψυχικὸ φαινόμενο. Ἐν μέρει, κατὰ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἐρευνα τῶν ψυχικῶν φαινομένων, ἐξηγεῖται μὲ τὴν τηλεπάθεια, ὁ θανάσιμος ὅμως τραυματισμὸς της στὸ μέρος ἀκριβῶς στὸ ὁποῖο αἰσθανόταν σφοδρὸ περιοδικὸ πόνον πῶς ἐξηγεῖται; Εἶναι ἀπὸ τὰ ἀνεξερευνήτα ἄδυστα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

τοὺς Βουλγάρους τὸ 1916. Ἦταν χαρακτηριστικὰ τὰ τραγούδια ποὺ εἶχα συλλέξει τότε καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ στόμα συγγενῶν μου, ποὺ τὰ γνώριζαν πολὺ καλά. Θὰ καταγράψω ἐδῶ ὅσα τραγούδια μπόρεσα νὰ σημειώσω στὴν ὀλιγοήμερῆ ἐπίσκεψή μου στὰ ἀγαπημένα μου ἐκεῖνα μέρη τὸ 1964, ρωτώντας γυναῖκες, ποὺ δυστυχῶς ἀπὸ τὸ πέρασμα τόσο χρόνου δὲν τὰ καλοθυμοῦνταν.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἔχω τὰ τραγούδια, ποὺ λέγονταν τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου καὶ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων.

Τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου καὶ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων τὰ κορίτσια (ἀπὸ ἡλικίας 12 ἐτῶν καὶ ἐπάνω, ὅπως ἔγραψα στὸ κεφάλαιο «Θρησκεία» γιὰ τὴν Ἄνω Μπεάλα) μαζεύονταν στὸν περίβολο τῆς ἐκκλησίας τὸ πρωῖ καὶ τραγουδοῦσαν χορεύοντας τὰ ἀκαταλαβίστικα τραγούδια, ὅπως θὰ τὰ διαβάση κανεὶς παρακάτω. Ὑστερα παρέες-παρέες ξεχύνονταν στὶς συνοικίες. Σὲ κάθε σπίτι ἔλεγαν τὸ σχετικὸ μὲ τὴ σύνθεση τῆς οἰκογενείας τραγούδι (χωριστὰ γιὰ ἔγγυο γυναῖκα, χωριστὰ γιὰ ἀνύπανδρο κορίτσι, χωριστὰ γιὰ νεονύμφους, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν παπᾶ).

Ἐγραψα τοὺς στίχους, κατὰ τὸ δυνατόν, ὅπως λέγονταν τραγουδιστὰ. Τὰ τραγούδια αὐτὰ ἦσαν πολλὰ (πάνω-κάτω 20), ἀλλὰ τόσο παρεφθαρμένα, ἴσως ἀπὸ τὸ χρόνο, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ βγάλῃ νόημα κανεὶς.

Ἴδου μερικὰ ἀπ' αὐτά, ποὺ γιὰ τὴν καλύτερη ἀπόδοση τὰ γράφω μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρες.

1

Cenaikalenavrinji kale

Mirana novlanovluzare

Cetoramerjia tora ghiour ghinina ghourghounaparistofili

Gourgoulimoiyherakin

cenavlojerakin

ghourghounaparistofili

Mivrihevrihevrinsi

Kiandroukacivoidonajia

Nismamveloperasso

Nismamvelo

Ghourghoucialekiafto

Printonatoflambo

Flambourassiboucilaki

Pombianiastapothano

Pombiania

Stapaliana

2

Ninandrojinitisiri
Moikalistaghourghourata
Statinghratistanajia
vivliostanajia
Stamastofilikori
Jianissoplikori
Jianikikirkostimetro
Marghalidroni
Marghalintaspirti

3

Noumaremikrotsikidikrano
Kranostalaimirano
Stefanojioustroughano
Stefanolioumou - Lioumouskroumou

4

Ninargholimoigherakin
Moissenavrogherakin
Ghourghounaparistofili
Mivrihevrihevrintsi
Kiandroukassivoidonajia
Mivrihevrihevrintsi
Nismamveloperasso
Nismamveloghourghoussiale
Kiaftoprinnatoflambo
Flambourassiboussilaki
Pombianiastapothano
Pombianiastapoliano

5

Ninarfininanandrokiniissi
Ninastratissirojissi
Ninaavaggelismo
Papapapassofentissi

6

Noumiremikrotsitsidihranou
Hronoustaraisitanikranou
Mikromikromargharitonomarghari

*Dinispifidikratipoidilaghighiourghini
Noudianadiplossaïvidi
Kiandroumoutoukirioulaspiti
Thignidopotirli
Papassoufindi*

Kiantamossikiriou

Ἰδοῦ καὶ μερικά τραγούδια τοῦ χωριοῦ γιὰ τὸ γάμο τους :

1

Ἡ μετάφραση

Οὔνα λιλίτσα

Κόκκινο λουλούδι

*Οὔνα λιλίτσα ἀρόσσια
Τὸν γκαρδίνα ἀξιάνα
Ντάη, ντάη, ντάντα ἀμιὰ (δὶς)
Κοῦμ οννὶ γάκ(ον) σουαρούπ(ον)
Μπιλιάια βὰ σννὶ ἀδοῦκ(ον)
Ντάη-ντάη-ντάντα ἀμιὰ. (δὶς)
Σσὶ πίστα αβλία σουαρούκ(ον)
Τζόνε σὶ ἀννιορζιάσκα
Φιάτε σὶ ἰσουσιάσκα.*

*Ἔνα λουλούδι κόκκινο
Σὲ κῆπο ξένο,
Γλωκειά μου μάνα! (δὶς)
Πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸ κόψω,
Τὸν μπελᾶ μου θὲ νὰ βρω,
Γλωκειά μου μάνα! (δὶς)
Θὰ τὸ ρίξω πάνω ἀπ' τὴν ἀλλή,
Παλικάρι θὰ μρωίση
καὶ κορίτσι θὰ ἀρραβωνιαστῆ.*

2

*ᾠ! λέλε γιὰτα τσὶ νντίκάτσα μάτα.
ᾠ, νοῦ μῆν κάτσα ννῆ τσιβὰ ννὶ τζίτσε.
Μὰ μὴ πιτρεάτσε τι οὔνα ἅπα ἀράτσε
ὦ! ἅπα ἀράτσε νοῦ σστίον γιουσισβονάμε,
ὦ! σοῦμ τσιτάτε τοῦ λιβάδε βιάρδε.
ᾠ! σὶ αμινάρα τρέη τουφέκι ἀνάλτε.
ᾠ! σβατανάρα τρέη τζόννι, τζόννι παρματέφτσι!
ᾠ! ἀτσὲλ κάμα μάρλε τζίσε:
«ὦ λελε ντάντο!»
Ἄτσὲλ ννιουλτζουκάνλλιου τζίσε:
«ὦ λελε μβιάστα!»
Ἄτσὲλ καμαννίκλον τζίσε:
«λέλε φιάτα!»
Φιάτα ἰσουσίτα σσνὶ ννκιρδασίτα.*

Ἡ μετάφραση

ᾠ! ἔμορφη κόρη

ἜΩ! ὁμορφη κόρη, γιατί ἡ μάνα σου σὲ μαλώνει;
 ὦ! δὲ μὲ μαλώνει, οὔτε κὰν τίποτε μοῦ λέει,
 Μόνο μὲ στέλνει γιὰ ἓνα νερό, κρύο νερό!
 ἜΩ! Κρύο νερό δὲν ξέρω ποῦ πηγάζει
 ἜΩ! Κάτω ἀπὸ λόφο, σὲ χλοερὸ λιβάδι!
 ἜΩ! ἀκούσθηκαν δυνατὲς τρεῖς τουφεκιές.
 Σκοτωθῆκαν τρεῖς ἐμπόροι, τρία ὁμορφα παλικάρια!
 Ὁ μεγαλύτερος ἀναστενάζοντας λέει:
 «Μάνα μου!»
 Ὁ μεσαῖος ἀναστενάξε καὶ λέει:
 «Γυναίκα μου!»
 Κι ὁ τρίτος ὁ μικρότερος βογγώντας λέει:
 «Καημένο μου κορίτσι!
 Κορίτσι ἀρραβωνιασμένο, μὲ τὸ γάμο μὴ ἐδλογημένο!»

3

Ννίκα ννὶ μὶ βροῦσσι
 Ννίκα μὶ λουάσσι.
 Τζόνε κάρα σ' φοῦτζα
 Μίνι ιοῦ βὰ σμιαλάσσι!

Μικρούλα μ' ἀγάπησες,
 Μικρούλα μὲ πῆρες.
 Ἄνδρα μου, ἄμα φύγης
 Ἐμένα ποῦ θὰ μ' ἀφήσης;

4

Γιανταριαντή
 Γιανταριαντή ντασούρα ἀμιά.
 Κα μὰ γίνε ζαήρ¹ στη λλιά.
 Κάρρα σμὶ λλιά κατιοῦ σμίδα.
 —Τὸν Μούντσηλλ ντὶ μέσο λάη χίλια ἀμιά.
 —Ντάντα ἀμιά τσὶ ννι φισέσσι;
 Τζόνε ντιπάρτε ννι διντέσσι!
 —Τάσννι χίλια ἀμιά.
 Κὰ κὰ τζόνιλε ἀτάου νου ἄρε ιουβά!

Ἡ μετάφραση

Ἦμορφή μου χαϊδεμένη ξύπνα!
 Γιατ' ἔρχεται ὁ ἀνδράδελφος (κόρης) νὰ σὲ πάρῃ!
 —Ἄν μὲ πάρῃ, ποῦ θὰ μὲ πάῃ;
 —Πέρα ἀπ' τὰ ψηλὰ βοννά, κόρη μου.
 —Μάνα μου, μάνα, τί μοῦ'καρες;

1. Ζαήρ, ἀρχ. δαήρ = ἀνδράδελφος.

Ἄνδρα πολὺ μακριὰ μούδωκες!
 —Σώπα, κόρη μου γλυκειά,
 Σὰν τὸ δικό σου ἄνδρα,
 ἄλλος στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει.

5

Τσὶ μουσσάτε φιάτιλε
 Τσὶ μουσσάτε φιάτιλε
 Φιάτιλε σὶ νβιάστιλε
 Κάντου γιν' σαρμπατόριλε
 Ντὶ σὶ νβέσκου ἀρμάτιλε!
 Τζόνλλι τρέκ(ου) κάλε, σὶ σφράγγου,
 Κοὺ φλουριάλε πρὶ κίεπτον.
 Τσὶ συνβιρίνα φιάτιλε;
 Κάνδου ἀτζούγκου ἀξιάνιλε;
 Ντι λὰ φούγγ(ου) τζόνλλι,
 —Τζόνλλι φούγγ σὶ νάσε πλάγγου
 Σὶ πάλμιλε μὰ σὰ λι φράγγου!
 Πὰν κὰν σάντου ἀξιάνιλε
 Μπάτε, Ντουάμνε, μπάτιλε.

Ἡ μετάφραση

Τί ὄμορφα κορίτσια,
 Τί ὄμορφα κορίτσια!
 Οἱ νέφες καὶ τὰ κορίτσια,
 Ὅταν ἔρχονται οἱ γιορτές,
 Στολίζονται μὲ τὰ καλά τους.
 Μπροστὰ στοὺς νιὸς ποὺ διαβαίνουν
 Μὲ τὰ φλουριά στὸ στήθος
 Περήφανα περνοῦνε.
 Γιατ' εἶν' ἀνταριασμένα τὰ κορίτσια;
 Τὰ κορίτσια κι οἱ νέφες;
 Φθάνει ὁ καιρὸς τοῦ ξενητεμοῦ,
 Φεύγουν τὰ παλικάρια. Φεύγουν.
 Τὰ παλικάρια ξενητεύονται
 Κι αὐτὲς κλαῖνε γοερά,
 Κλαῖνε καὶ τὰ χέρια χτυποῦνε.
 Ὅσπου ὑπάρχει ἡ ξενητεία καὶ θοιγοῦνε,
 Θεέ μου, ἀφάνισε τὴν ξενητεία,
 Ἀφάνισέ τη!

6. Καὶ ἄλλο γιὰ τὴν ξενητιά

Σκουάλα νβιάστα
 Σκουάλα νβιάστα, κα βὰ σννι φύγγ,
 Νκλό, ντιπάρτε βὰ σμὶ δούγγ.
 Σκουάλα, ντάννι τρέϊλε πιστόλε,
 Σ'ννὶ λι πόρτον, μπλίνε, γκριάλε,
 Τρέϊλε οὐάρε σι σ' χαρισέσκα,
 Σσὶ σ' ἀμὶν οὐνα πιστόλα
 Σσὶ ντροντουιάσκα τούτα χουάρα.
 Σσὶ σ' ἀμὶν ντὶ ντάουα ὦρι
 Σσὶ σμὶ ἄβντα μούντσι σσὶ ννιόρι.
 Σσὶ σ' ἀμὶν σσι λὰ τρεῖ οὐάρα
 Σσὶ σμὶ πλάγκα τούτς δὶν χουάρα.
 —Οὐμπλιτσο, λάϊ τζόνε ἀλέπτον,
 Τὰ σννιαμὶν οὐνα πιστόλα
 Σσ νουὸ ννιαρμάν(ου) φάρα τίνι ν χουάρα.

Ἡ μετάφραση

Σήκω γυναίκα, γιατί φεύγω,
 Μακριὰ πολὸ-πολὸ μισεύω,
 Σήκω, δός μου τὰ τρία πιστόλια
 Νὰ τὰ φορέσω βαρειά γεμάτα!
 Τὰ τρία νὰ πρόποννε καλά
 Καὶ θὰ ρίξω μιὰ τουφεκιά,
 Θὰ τρατάξῃ ὄλο τὸ χωριό.
 Νὰ ρίξω καὶ δυὸ φορὲς
 Νὰ βοηξοῦν βουνὰ καὶ λαγκαδιές!
 Θὰ ρίξω καὶ τὴν τρίτη
 Ὅλ' ἡ χώρα νὰ μὲ κλάπη!
 —Γέμισέ τα, παλικάρι μ' διαλεχτό,
 Θὰ ρίξης μιὰ τουφεκιά
 Νὰ μὴ μείνω δίχως ἐσένα στὸ χωριό.

Τὸ παρακάτω τραγούδι, ὅπως διεπίστωσα, τὸ τραγουδοῦν καὶ σ' ἄλλα βλαχοχώρια, ὡς τὸ Μεγάροβο, Τύρνοβο, Νιζόπολη, Πισοδέρι καὶ Νέβεσκα (Νυμφαῖο). Δὲν γνωρίζω ἂν τὸ τραγουδοῦσαν κι ἄλλοῦ.

7. Νουὸ νντι αράδε φιάτα ννίκα,
 Τὰ σι γίνν' λὰ νόη (δὶς).
 —Λὰ νόη ἄρε μοῦντε ἀνάλτον,

Σσι νου βὰς πòτς σλοὺ τρέτς (δὶς)
 —Πιτορονίκλια βὰ σμι φάκου
 σσι μίνη λὰ βόη βὰ σγίνου.
 —Νοὺ ντ' ἀράδε φιάτα νίκα
 σσι νοὺ γιν' λὰ νόη.
 Λὰ νόη ἄρε μπάλτα μάρε,
 Σσι νοὺ βασ' πòτς σοὺ τρέτς.
 —Πέσκου μάρε βὰ σμι φάκου
 Σσι μίνη λὰ βόη βὰ σγίνου!
 —Νοὺ ντι ἀράδε φιάτα νίκα
 Τὰ σί γιν' λὰ νόη,
 Λὰ νόη ἄρε σουάκρα ἀράουρα
 Σσι νοὺ βασ' πòτς τὰ στρέτς!
 —Σουάκρα ἀράουρα σσι μβιάστα μπούνα,
 Ντάουλε βὰς' τριτσέμ,
 Σσι μίνη λὰ βόη βὰ σγίνου.

Ἡ μετάφραση

Μὴ γελίεσαι, μικρὸ κορίτσι,
 Γιὰ νᾶλθης σὲ μᾶς.
 Ἄνάμεσά μας εἶναι βοννὸ ψηλὸ
 Καὶ νὰ περάσης δὲ θὰ μπορῆς!
 —Πέροδικα θεὸ νὰ γενῶ
 καὶ τὸ ψηλὸ βοννὸ θὰ διαβῶ,
 Κι ἐγὼ σὲ σᾶς θὰ ᾽ρθῶ.
 —Μὴ γελίεσαι, μικρὸ κορίτσι,
 Νᾶλθης σὲ μᾶς.
 Ἄνάμεσά μας εἶναι λίμνη μεγάλη.
 —Ψάρι μεγάλο θὰ γενῶ
 Κι ἐγὼ σὲ σᾶς θεὸ νὰ ᾽ρθῶ.
 —Μὴ γελίεσαι, μικρὸ κορίτσι,
 Νᾶλθης σὲ μᾶς.
 Σὲ μᾶς εἶσαι πεθερὰ κακιὰ
 Καὶ νὰ περάσης δὲ θὰ μπορῆς.
 —Πεθερὰ κακιὰ, καλὴ νύφη,
 Οἱ δνό μας θὰ περάσωμε
 Κι ἐγὼ σὲ σᾶς θὰ ᾽ρθῶ.

Δ'. ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΩΝΥΜΑ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΜΠΕΑΛΑΣ

Ἄφέντου ἢ Παπᾶ — Βάλκου ἢ Μπάλκου — Βερούσης — Βέσιας — Γεωρ-
 γώνιου — Γιάννου — Γκίκας — Γκιούρης — Γκικόκου — Γκόζιου — Γροσ-

δάνης — Δάλβου ἢ Ντάλβας — Δήμου — Δημήτρη — Δέμης — Δούκας — Κιόσας — Κιούρου — Κίζιας — Κελέσιου — Κωστόνιου — Κώτσιας — Λιάμπρου — Μαρένας — Μαζάτου — Μάρκη — Μάρκου — Μάχος — Μαρκουλέτσου — Μπέλιας — Μισάρας — Μπουλάσιου — Νανούσης — Νάης — Νάνου — Νίτσου — Ντούτσιαν — Οὔνας — Οὔκου — Ουάια — Οὔκας — Πάνου — Παντέκης — Πίντου — Πύρας — Ράμη — Ράφτη — Σιούτας — Σκάκας — Σέρμπου — Σκούρτα — Τάρτσας — Τοπάλης ἢ Τοφάλου¹ — Τσέτση — Τσόντη — Τσόμπας — Χοβδάρης. Κάθε ἐπώνυμο ἀντιπροσώπευε 10-15 οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες διακρίνονταν ἀπὸ τὸ κύριο ὄνομα πάππου ἢ πρόπαππου.

Ε΄. ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΗ ΛΙΜΝΟΛΕΚΑΝΗ ΑΧΡΙΔΟΣ-ΣΤΡΟΥΓΑΣ

Χωρὶς νὰ ἔχω καμιὰ εἰδικότητα ἢ κατάρτιση, παρὰ μόνον μὲ τὶς στοιχειώδεις γνώσεις καὶ τὴν πείρα τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ νεανικά μου χρόνια, γράφω λίγα, ποὺ ἀφοροῦν γενικὰ τὴν περιφέρεια Ἀχρίδας-Στρούγας. Ἄν τὰ ὅσα γράφω εἶναι ὀρθά, ἄς τὰ κρίνουν οἱ εἰδικοί.

Ἡ λιμνολεκάνη τῆς Ἀχρίδας εἶναι στὸ βορειοδυτικὸ τμήμα τῆς Μακεδονίας. Δασσαρητῖα λεγόταν ἄλλοτε. Ἐπὶ τουρκοκρατίας στὴ γεωγραφία, ποὺ διδασκόμαστε στὰ σχολεῖα, δὲν ξεχωρίζοταν ἀπὸ τὴ Μακεδονία. Σύνορα πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Μακεδονίας εἶναι τὸ σημερινὸ βουνὸ Γιαμπλάνιτσα (ὕψ. 2.259 μ.) καὶ πρὸς βορρᾶν καὶ βορειοδυτικὰ τὸ ὄρος Σκάρδος.

Ἡ λιμνολεκάνη τῆς Ἀχρίδος περικλείεται πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τὴν ὄροσειρὰ Πέτρινο, Γκαλίτσιτσα, Μαλισάτ (Μάντεσεκ), ποὺ τὴ χωρίζουν ἀπὸ τὸ ὑψίπεδο τῶν λιμνῶν Πρεσπῶν (Μεγάλης-Μικρῆς) καὶ τοῦ κάμπου Ρέσνας. Πρὸς τὰ δυτικὰ ἀπὸ τὴν ὄροσειρὰ Γιαμπλάνιτσα-Μπέλιτσκο Μπάρδο, στὰ νότια τοῦ ὁποῖου βρίσκεται ἡ διάβαση Κιάφα-Θάν πρὸς τὴν Ἀλβανία καὶ παρακάτω τὸ βουνὸ τῆς Μόκρας. Πρὸς νότο ἀπὸ τὰ ὑψώματα Ὅσιου Ναοῦμ τῆς περιφέρειας Πόγραδετς Ἀλβανίας. Πρὸς βορρᾶν εἶναι τὰ ὑψώματα τῆς Μαλεσίας κι ἡ Δέβριτσα.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς λεκάνης Ἀχρίδας καταλαμβάνει ἡ λίμνη Λυχνίτις ἢ Λυχνιδός, ὅπως λεγόταν ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους. Ἡ λίμνη αὐτὴ εἶναι ἡ δευτέρη τῆς Βαλκανικῆς μὲ μῆκος ἀπὸ νότον πρὸς βορρᾶν 30 περίπου χιλιομέτρων καὶ πλάτος 15-20 χιλιομέτρων. Ἔχει μέσα καὶ πηγές, ἐρχόμενες ὑπογείως ἀπὸ τὴ μεγάλη λίμνη τῆς Πρέσπας, κοντὰ στὴ Μονὴ

1. Τὸ ἐπώνυμο Τοπάλης ἀναφέρεται πρὸ τῆς κατακτῆσεως τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Γι' αὐτὸ ἡ οἰκογένειά μου εἶχε καὶ τὸ ἐπώνυμο Τοφάλου, παράγωγο ἀπὸ τὸ Τόφαλος (δυνατὸς εὐσωμος).

Οἱ οἰκογένειες τῶν ἐξισλαμισθέντων (ὀλιγαριθμῶν) Βλάχων διατήρησαν οἱ περισσότερες τὰ πρὸ τῆς ἐξισλαμίσσεως ἐπώνυμα, ὡς Σκούρτα, Μάλτση, Μπαῖμα, Δέμη, Ράμα κ.ἄ.

τοῦ Ὁσίου Ναοῦμ. Βρίσκεται σὲ ὑψόμετρο ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας 687 μ. με ἐπιφάνεια 277 τετρ. χιλιομ. Τὸ μέγιστο βάθος τῆς λίμνης φθάνει τὰ 286 μέτρα. Ἡ διαύγεια τοῦ νεροῦ τῆς λίμνης, ὅπως λέγεται, παραβάλλεται μὲ τὴν τῆς λίμνης Γενεύης. Ἔχει 18 εἰδῶν ψάρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὀνομαστότερα εἶναι οἱ πέστροφες τριῶν λογιῶν. Σήμερα τὰ $\frac{5}{7}$ τῆς παραλιμνίου ὄχθης ἀνήκουν στὴ Γιουγκοσλαβία καὶ τὰ $\frac{2}{7}$ στὴν Ἀλβανία.

Στὴ βορειοανατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης βρίσκεται ἡ πόλη Ἀχρίδα ἢ Ὀχρίδα, ἡ ἀρχαία πόλη Λυχνιδὸς τῶν Δασσαρητῶν, ὅπως γράφεται στὴν ἱστορία, ἐνῶ χωριὸ Λὺν ὑπάρχει καὶ σήμερα στὸ δυτικὸ μέρος τῆς λίμνης, κοντὰ στὴ διάβαση Κιάφα-Θάν. Ἡ Ἀχρίδα ἔχει σήμερα περὶ τὶς 20 χιλιάδες κατοίκους καὶ προσελκύει κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνες πολλοὺς τουρίστες. Γιὰ τὴν πόλη αὐτὴ ἔχουν γραφῆ πολλά καὶ περιττὸν εἶναι νὰ ἀσχοληθῶ μὲ οἰοδήποτε ἄλλο γεωγραφικὸ ἢ ἄλλο στοιχεῖο.

Ἀπὸ τὸ βόρειο μέρος τῆς λίμνης πηγάζει ὁ Μαῦρος Δρίνος, ποῦ ἀπ' ἐδῶ διατρέχει τὸ βορειοανατολικὸ μέρος τῆς Ἀλβανίας καὶ συναντώντας τὸ Λευκὸ Δρίνο χύνονται μαζί στὸ Ἀδριατικὸ Πέλαγος. Στὸ στόμιο, ὅπου βγαίνει ἀπὸ τὴ λίμνη, βρίσκεται ἡ πόλη Στρούγα (=στομία-στραγχὸς-stri-cus). Αὐτὴ διχάζεται ἀπὸ τὸν Δρίνο σ' ἀνατολικὸ καὶ δυτικὸ τμήμα (εἰκ. 7). Τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ, κατὰ τὴ διαδρομὴ του ἀπὸ τὴ λίμνη, διὰ μέσου τῆς πόλεως καὶ πέραν αὐτῆς, εἶναι ἕως 3 μέτρα καὶ τὸ πλάτος περὶ τὰ 4-5 μέτρα. Ἡ σημερινὴ πόλη συνδέεται μὲ τρεῖς γέφυρες. Ἐπὶ τουρκοκρατίας ὑπῆρχε μία ξύλινη γέφυρα, πάνω στὴν ὁποῖα βρίσκονταν κουρεῖα μὲ Τούρκους κουρεῖς καὶ μεγάλη ξύλινη πλατεῖα σκάλα. Ἀπὸ τὴ σκάλα αὐτὴ ὑδρευόταν ὅλη σχεδὸν ἡ πόλη ἀπὸ τὸ Δρίνο, γιατί δὲν ὑπῆρχαν φρέατα, ἐνῶ ἀπὸ ἐτῶν σήμερα ἔχει καλὸ νερὸ ἀπὸ ἀρτεσιανὰ φρέατα. Στὸ ἀνατολικὸ τμήμα τῆς Στρούγας κατοικοῦσαν ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀποκλειστικὰ Τούρκοι καὶ λίγοι Ἀρβανίτες. Στὸ δυτικὸ τμήμα τῆς πόλεως ἦσαν χριστιανοί. Σήμερα, ποῦ οἱ πλεῖστοι Τούρκοι ἔχουν μεταναστεύσει στὴν Τουρκία, κατοικοῦνται καὶ τὰ δύο τμήματα ἀπὸ χριστιανούς Σλάβους, Βλάχους καὶ ἀπὸ Ἀρβανίτες (μουσουλμάνους) καὶ Γύφτους.

Ἡ Στρούγα στὴν τουρκοκρατία ἦτο μεγάλο ἐμπορικὸ κέντρο, γιατί ἐκτὸς τῶν κατοίκων τῆς περιφέρειᾶς της ἔρχονταν στὴν ἀγορὰ της καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὶς ἀρβανίτικες περιοχὲς Τσερμενίκα, Ράϊτσα καὶ Μόκρα. Ἡ ἀγορὰ της ἦτο σπουδαιότερα τῆς Ἀχρίδας. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἔμποροι μανιφατούρας ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἄνω Μπεάλα.

Ἔως τὸ 1912 ἡ Σ τ ρ ο ὕ γ α ἐπὶ τουρκοκρατίας ἦταν ἄσημη κωμόπολη μὲ πληθυσμὸ ἕως 3-4.000 κατοίκους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ μισοὶ ἦσαν Τούρκοι (τουρκόφωνοι), Ἀρβανίτες, Γύφτοι κι οἱ ἄλλοι Βούλγαροι, Ἑλληνες σλαβόφωνοι ἢ βλαχόφωνοι. Ἦταν ὅμως, ὅπως ἀναφέρω παραπάνω, σπουδαῖο ἐμπορικὸ κέντρο.

Μέχρι τοῦ 1876 στὴ Στρούγα καὶ σ'ὅλη τὴν περιοχὴ τῆς Ἀχρίδος εἶχαν ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ ἑλληνικὲς ἐκκλησίες. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἦσαν συνδεδεμένοι μὲ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ἐλάμβαναν ἑλληνικὴ μόρφωση στὰ σχολεῖα, ἀνεξάρτητα ἂν καὶ πολλοὶ ὀμιλοῦσαν τὸ λεγόμενο σλαβικὸ ἰδίωμα. Τὸ σλαβικὸ αὐτὸ ἰδίωμα σήμερα ἔχει ἀλλάξει σὲ πολλὰ, δὲν

Εἰκ. 7. Οἱ ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Λορίνου στὴν πόλη Στρούγα

εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ παλαιό, τὸ ὁποῖο ἦταν ἓνα γλωσσικὸ ἰδίωμα ἀνάμικτο ἀπὸ σλαβικὲς λέξεις, πάμπολλες παρεφθαρμένες ἑλληνικὲς, τουρκικὲς καὶ ἄρβανίτικες. (Γιὰ τὴ γλώσσα αὐτὴ ἔχει συγγράψει πρὸ πολλοῦ σχετικὸ λεξικὸ ὁ γυμνασιάρχης Τ σ ι ο ὕ λ κ α ς, ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Καστοριάς).

Ὁ Γάλλος Victor Bérard περιοδεύσας στὴ Μακεδονία ἀναφέρει στὸ βιβλίο του «La Turquie et l'Hellénisme contemporain», β' ἔκδοση, σελ. 125, ὅτι τὸ 1892 συνάντησε στὴν περιοχὴ Ἀχρίδος σλαβόφωνο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε κατὰ λέξη, «οἱ πατέρες μας ἦσαν Ἕλληνες καὶ κανένας δὲ μιλοῦσε γιὰ Βουλγάρους».

Τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Ναοῦμ Ἀχρίδος ἕως τὸ 1890 περίπου ἦταν φυτώριο, ποὺ ἐβγαζε ἐγγραμμάτους μὲ στοιχειώδεις βέβαια γνώσεις. Ἀπ' αὐτοὺς ἄλλοι ἐπιδίδονταν στὸ διδασκαλικὸ ἐπάγγελμα, ποὺ ἐξασκοῦσαν στὰ περίχωρα, καὶ οἱ περισσότεροι στὸ ἐμπόριο. Στὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ψαλτηρίου καὶ τῆς Ὀκτωήχου, ποὺ χρησίμευαν γιὰ τὴν πρώτη ἀνάγνωση, ἀναγράφονταν μὲ κεφαλαῖα καὶ μικρὰ κόκκινα γράμματα τὰ 24 γράμματα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ξενοφώνους μάθαιναν ὅπωςδήποτε γραφὴ καὶ ἀνάγνωση καὶ δὲν ἤξεραν καλὰ τὴν ἑλληνικὴ γλώσσα ἐγραφαν στὴν ἀλληλογραφία

καὶ στὶς ἄλλες γραφικὲς ἀσχολίες τῆ μητρικῆ τους γλώσσα μὲ τὰ ἑλληνικὰ στοιχεῖα.

Στὴ Στρούγα δίδαξε στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο τῆς τὸ 1838 ὁ σπουδαῖος τότε δάσκαλος Δημήτριος Μιλαδινίδης, ὁ πολὺς ἔπειτα ἀρνησίπατρις Μιλαδίνωφ. Ὁ πάππος του, ὅπως πληροφορήθηκα ἀπὸ ἠλικιωμένους κατοίκους τῆς Στρούγας, ἦταν Ἡπειρώτης τὴν καταγωγὴ. Ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγγειοπλάστη. Φαίνεται ὅτι θὰ κατέφυγε στὰ μέρη ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Ἀλῆ πασᾶ μαζί μὲ ἄλλους δικούς μας Κουτσοβλάχους. Ὁ υἱὸς τούτου λεγόταν Χρῆστος, πατέρας τῶν δύο περίφημων ἀδελφῶν Δημήτρη καὶ Κωνσταντίνου Μιλαδινίδου-Μιλαδίνωφ κατόπιν. Κι αὐτὸς ἐγκατεστημένος στὴ Στρούγα ἐξασκοῦσε κληρονομικὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του, δηλ. τοῦ ἀγγειοπλάστη. Νυμφεύθηκε γυναίκα γηγενῆ ἀπὸ σλαβόφωνη οἰκογένεια τοῦ Μάτη, ὕστερα καὶ σήμερα Μάτ ε φ.

Ὁ πατέρας λοιπὸν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Μιλαδινίδη-Μιλαντίνωφ Χρῆστος, ἔχοντας ἀσφαλῶς συγγενεῖς στὰ Γιάννενα καὶ θεῖο στὸ Βεράτι Ἀλβανίας, ἔστειλε μὲ δαπάνη τοῦ θεοῦ τὸ μεγαλύτερο γιὸ του Δημήτριο, ὕστερα ἀπὸ φοίτηση στὸ σχολεῖο τοῦ Ὁσίου Ναοῦμ, νὰ σπουδάσῃ στὴ Ζωσιμαία Σχολὴ Ἰωαννίνων. Ἀπὸ τῆ Σχολῆ βγήκε ὁ Δημήτριος μὲ ἀριστες ἐπιδόσεις στὰ ἑλληνικὰ καὶ στὰ ἀρχαῖα συγγράμματα. Τὸν ἀδελφό του Κωνσταντῖνο σπούδασε ἐπίσης ὁ ἴδιος Δημήτριος στὴ Ζωσιμαία Σχολὴ καὶ στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ὅπου σπούδασε φιλολογία. Αὐτὸς ἀναδείχθηκε ποιητῆς καὶ τὰ ποιήματά του γράφηκαν στὴν ἑλληνικὴ.

Καταγωγὴ λοιπὸν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἦτο ἀπὸ πατέρα Ἡπειρώτη καὶ μητέρα σλαβόφωνη τῆς οἰκογενείας Μάτη. Ἡ τελευταία αὐτῆ οἰκογένεια ὑφίσταται καὶ σήμερα στὴ Στρούγα μὲ τὴν ἐπωνυμία Μάτ ε φ. (Πιθανῶς κι αὐτὴ ἡ οἰκογένεια νὰ ἐκσλαβίσθηκε στὴ γλώσσα, γιατί μὲ ἐπωνυμία τέτοιες οἰκογένειες ἑλληνικὲς ὑπῆρχαν στὴν περιφέρεια Στρούγας-Ἀχρίδος).

Δὲν ἐξακριβώθηκε γιὰ τὸν πάππο τῶν Μιλαντίνωφ ἂν ἡ γυναίκα του ἦταν ἑλληνόφωνη ἢ βλαχόφωνη καὶ τὸ ὄνομά του. (Ἐνας ἐκ τῶν παρισταμένων συμπατριώτης μὲ τὸν πληροφοριοδότη μου ἐξέφρασε τὴν ἐκδοχὴ ὅτι ὁ πάππος τῶν Μιλαντίνωφ θὰ λεγόταν Μελάς Ντίνος. Κύριο ὄνομα συνηθέστατο σλαβικὸ ἐπικρατεῖ τὸ «Μίλ α ν» (Ἀγάπιος ἑλληνικό). Τὸ Μελάς Ντίνος θὰ μεταβλήθηκε σὲ «Μιλαντίνωφ»).

Κατὰ τὴ βιογραφία τοῦ Δημητρίου Μιλαντίνωφ, ὕστερα ἀπὸ διδασκαλία στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο στὴν πατρίδα του Στρούγα, δίδαξε στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο τῆς Ἀχρίδος. Ἐκεῖ τὸ 1845 τὸν ἐπισκέφθηκαν οἱ δύο Ρῶσοι μοναχοί (;), προπαγανδιστὲς τῆς πανσλαβιστικῆς ιδέας Βί κ τ ω ρ Γ ρ η γ ὀ ρ ο β ι τ ς καὶ Θε ὀ δ ω ρ ο ς Ο ὕ σ π έ ν σ κ η. Αὐτοὶ πιθανῶς, ἢ μᾶλλον κατὰ τὴ γνώμη μου, ὡς συμπεραίνω ἀπὸ τὰ ὅσα περιγράφω γιὰ τὸ γεγονὸς τοῦ πατέρα μου τὸ 1888 (τὸ ἐκθέτω στὸ κεφ. «Λίγα ἱστορικὰ τοῦ χωριοῦ») καὶ ἀπὸ

τὸ ὅτι προήλθαν ἀπὸ τῆ μονῆ Ζωγράφου Ἁγ. Ὁρους), ὅπου παρέμειναν γιὰ ἐλάχιστο χρόνο γιὰ νὰ καλύψουν τὴν πραγματικὴ ιδιότητά τους, ἦσαν Ρῶσοι ἀξιωματικοὶ εἰδικὰ ἐκπαιδευμένοι στὴν πανσλαβιστικὴ προπαγάνδα. Ὁ μὲν πρῶτος Β. Γρηγόροβιτς ἦτο ἀνώτερος στὸ βαθμὸ καὶ ὁ δεύτερος ἀπλῶς ἀκόλουθός του, γιὰ τὸ σλαβικὸ βιβλίον γιὰ τὸν Δ. Μιλαντίνωφ μόνο γιὰ τὸν Γρηγόροβιτς ὑπάρχει ἐκτενὴς περιγραφή γιὰ τὴ δρᾶση, ἐνῶ ὁ Οὐσπένσκι δὲν ἀναφέρεται ἢ μόνον ὅτι ἦτο συνοδὸς του.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Βίκτωρ Γρηγόροβιτς, ἀφοῦ γνωρίσθηκε στὴ Στρούγα καὶ μὲ τὴ μητέρα τοῦ Δ. Μιλαντίνωφ, ἡ ὁποία, ὅπως ἀνέφερα, ἦτο σλαβόφωνη, διέφθειρε μὲ ἄφθονα χρηματικὰ μέσα καὶ αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειά της μητέρας του Μάτη ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως. Οἱ πλούσιες παροχὲς τῆς ρωσικῆς προπαγάνδας ἔκαναν τὸν θαυμαστὴ αὐτὸ τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, ἀκραιφνῆ Ἑλληνα στὸ φρόνημα, νὰ γίνῃ ἀρνησίπατρις.

Κι οἱ δύο ἀδελφοὶ Μιλαντίνωφ καὶ οἱ ἄλλες συγγενικὲς τους οἰκογένειες καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Μάτη (κατόπιν Μάτεφ) μὲ τὰ ἄφθονα μέσα ποὺ ἀπέκτησαν συνέτειναν σὺν τῷ χρόνῳ νὰ ἀλλάξῃ τὸ ἐλληνικὸ φρόνημα ἢ πλειοψηφία τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Στρούγας καὶ τῆς Ἀχρίδος μὲ τὰ σλαβόφωνα περιχώρά τους. Ἡ οἰκογένεια μάλιστα Μάτεφ ὑπῆρξε ἀπὸ τὶς πρωτεργάτιδες καὶ στὸν μετέπειτα Μακεδονικὸ Ἀγῶνα. Μέλη τῆς οἰκογένειάς της ἦσαν ἀπὸ τὰ πρῶτα δρῶντα στὸ βουλγαρικὸ κομιτάτο. Καὶ μέχρι τοῦ 1944 ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες οἰκογένειες τῆς Στρούγας.

Στὸν ἐκβουλαρισμὸ τῆς περιοχῆς Στρούγας-Ἀχρίδος βρῆκαν στὴν ἀρχὴ ἀρκετὴ ἀντίσταση καὶ ἀρνήση ἐκ μέρους τῶν κατοίκων της οἱ προπαγανδιστὲς τῆς σλαβικῆς ιδέας μέχρι σχεδὸν τοῦ 1870-1880.

Πιστὲς καὶ ἀφοσιωμένες στὰ πάτρια μέσα στὴ Στρούγα ἔμειναν, ὕστερα ἀπὸ σθεναρὰ ἀντίσταση στοὺς βουλγαρίσαντες, περὶ τὶς 30 οἰκογένειες. Χωριὰ τῆς περιοχῆς δυτικὰ τῆς λίμνης μὲ κέντρο τὴ Ραδοχόσδα, καὶ ἀρχηγὸ τὸν Ἴλληνα ὄπλαρχηγὸ Δημήτρη Νέστορα, Ραδοχόσδα ὅπως ἀποκαλεῖτο, ὡς καὶ τὰ ἀπόρθητα δίδυμα βλαχοχώρια Ἐνω καὶ Κ. Μπεάλα διατήρησαν ἀκμαῖο τὸ ἐθνικὸ φρόνημα ἕως τὸ 1912.

Δυτικὰ τοῦ Δρίνου ποταμοῦ τὰ περισσότερα, ἢ μᾶλλον τὰ πλεῖστα χωριά, ὡς καὶ τὰ βόρεια τοῦ κάμπου τῆς Στρούγας ἦσαν ἀρβανίτικα· λίγα ἦσαν σλαβόφωνα.

Ὁ κάμπος τῆς Στρούγας, κατὰ τὸ περισσότερο ἐλώδης ἦταν ἀκατοίκητος σχεδόν.

Μὴ ἐκβουλαρισθέντα σλαβόφωνα χωριὰ βόρεια τῆς Στρούγας, παραληφθέντα ἀπὸ τὴν εἰσχωρήσασα ἐν τῷ μεταξὺ σερβικὴ προπαγάνδα, ἐδήλωσαν σερβικὴ ἐθνικότητα. Τέτοιες οἰκογένειες ἦσαν σὰν μειοψηφία στὸ μεγάλο χωριὸ Βέφτσανη καὶ σ' ὀλόκληρα τὰ χωριὰ Ποδγορίτσα, Λαμπούνιστα καὶ μερικὰ ἄλλα. Οἱ κάτοικοι τῶν τελευταίων αὐτῶν χωριῶν, κατὰ

τὴν ἀντίσταση στὴ βουλγαρικὴ προπαγάνδα καὶ τὸ βουλγαρικὸ κομμάτι, εἶχαν συστήσει ἔνοπλα σερβικὰ σώματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν στενὴ συνεργασία μὲ τὰ ἑλληνικὰ ἀνταρτικὰ τοῦ Ἀλέκου Παπαῖωακείμ ἀπὸ τὴ Στρούγα καὶ τοῦ Δημήτρη Ραδοχόσδα. Διατήρησαν αὐτὰ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ὑπάγονταν ἐκκλησιαστικὰ στὸν Μητροπολίτη Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν πού, ὡς γνωστό, ἡ ἔδρα του ἦταν τὸ Κρούσοβο. Ὁ Μητροπολίτης Πρεσπῶν-Ἀχριδῶν κάθε χρόνο ἐπισκεπτόταν κι αὐτὰ τὰ σερβικὰ χωριά μαζί μὲ τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ τῆς περιοχῆς του.

Μέσα στὴν Ἀχρίδα οἱ Ἕλληνες σὰ μειοψηφία διατήρησαν καὶ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὀλόκληρη ὅμως σημαντικὴ συνοικία τῆς Βλάχων (βλάχικη συνοικία ἀνατολικά καὶ βόρεια τῆς πόλεως), ἀπὸ ἔλλειψη ἐθνικῆς ἑλληνικῆς ἀντιστάσεως, ἔπεσε στὰ δίχτυα τῆς ἀργυρώνητης ρουμανικῆς προπαγάνδας, διατήρησαν ὅμως τὴν ὀρθόδοξη θρησκεία.

Στὰ ἀνατολικά παράλια τῆς λίμνης Ἀχρίδας μέχρι τοῦ Ὀσίου Ναοῦμ 3 ἢ 4 χωριά διατήρησαν τὴν ἑλληνικότητά τους (Πέστανη, Τραπεζίτσα, Κόνσκο, Λουμπάνιτσα). Ἀπ' αὐτὰ τὸ χωριὸ Πέστανη εἶχε διατηρήσει γιὰ πολλὰ χρόνια πρὸ τοῦ 1900 τὴ βλάχικη γλῶσσα (Πέστανι, βλάχικὰ=τόπος ψαράδων, πέσστι=ψάρια).

Εἰδικὰ μέσα στὴ Στρούγα διατήρησαν ἀκμαῖο τὸ ἑλληνικὸ αἶσθημα περὶ τὶς 30 οἰκογένειες μὲ πρῶτες σ' ὅλα τὶς οἰκογένειες Παπαῖωακείμ-Τσικάρη καὶ Γκοτζαμάνη. (Ἡ οἰκογένεια Παπαῖωακείμ ἦταν τῆς αὐτῆς μὲ τὴν Τσικάρη). Ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Τσικάρη ἀναδείχθηκε πρωτεργάτης στὴν ἐθνικὴ ἀντίσταση ὁ Ἰωακείμ. Αὐτός, γιὰ λίγο καιρὸ, ὡς διδάσκαλος στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο Στρούγας πρὸ τοῦ 1860 ὑπῆρξε ὑπέρμαχος τῶν ἑλληνικῶν ἰδεωδῶν καὶ κατόπιν καὶ ὡς ἱερεὺς. Τὸν διαδέχθηκε στὸ δασκαλικὸ ἐπάγγελμα ὁ υἱὸς του Ἀγάπιος πὺ εἶχε γεννηθῆ τὸ ἔτος 1868. Ὁ πατέρας του Παπαῖωακείμ εἶχε γεννηθῆ τὸ 1826. Ἀπέκτησε αὐτὸς δώδεκα τέκνα, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἑννέα ἄρρενες.

Τοὺς υἱοὺς Παπαῖωακείμ ἐγνώρισα στὴν παιδική μου ἡλικία, ὡς καὶ τὸ γερο-Παπαῖωακείμ σὲ γεροντικὴ ἡλικία τὸ ἔτος 1906 στὰ 80 περίπου χρόνια του. Ἦταν ψηλός, εὐθυτενὴς παρὰ τὴν ἡλικία του, μὲ γενειάδα μακριὰ καὶ ἐμφάνιση πὺ ἐνθύμιζε ἱερότητα πατριαρχικὴ.

Ἀπὸ τοὺς υἱοὺς Παπαῖωακείμ ὁ δεῦτερος, ἂν θυμᾶμαι καλά, ὁ Ἀγάπιος, φοιτήσας στὸ Γυμνάσιο Κορυτσᾶς δίδαξε στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο Στρούγας, σὰν διάδοχος τοῦ πατέρα του, ἕως τὸ 1912, ὁπότε, ὡς γνωστό, ἔπαψε ἡ λειτουργία τῶν ἑλληνικῶν σχολείων καὶ ἐκκλησιῶν ἀπὸ τοὺς Σέρβους.

Ὁ Ἀγάπιος Παπαῖωακείμ ἀνέπτυξε ἀξιόλογη ἐθνικὴ δράση μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς του καὶ τοὺς ἄλλους συμπατριῶτες του. Πρωτοστάτησε σὲ κάθε ἑλληνικὴ ὑπόθεση μὲ θάρρος ἀξιοσημείωτο ἐναντίον τοῦ βουλγαρικοῦ κομμάτιου. (Ὡς ἐρασιτέχνης φωτογράφος εἶχε διακωμωδῆσει τὸν Βούλγαρο

Μητροπολίτη Ἀχρίδος. Σὲ φωτογραφία μὲ τρίκ, ποὺ εἶχε κυκλοφορήσει σὲ πολλὰ ἀντίτυπα στὴ Στρούγα καὶ τὰ περίχωρα κατὰ μίαν ἐπίσκεψη τοῦ Μητροπολίτου αὐτοῦ τὸ ἔτος 1906, παρέστησε αὐτὸν μὲ κεφάλι ἀρκούδας... Τὴν φωτογραφία αὐτὴ ἐφύλαγε στὸ ἀρχεῖο του).

Ὁ Ἀγάπιος Παπαῖωακεῖμ μετὰ τὸ 1912 καὶ ἕως τὸ 1923 δίδαξε στὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα τῆς Κορυτσᾶς. Μετὰ τὴν ἀπέλαση δὲ ὄλων τῶν ἐλλήνων διδασκάλων καὶ καθηγητῶν ἀπὸ τὴν Κορυτσά ἀπὸ τοὺς Ἀλβανοὺς δίδαξε ἕως τὸ 1928 στὸ Ξυνὸ Νερὸ Φλωρίνης καὶ ἀπὸ τὸ ἔτος αὐτὸ ὡς διευθυντῆς τοῦ Β' Δημοτικοῦ Σχολεῖου τῆς πόλεως Φλωρίνης, ὅπου σὲ ἡλικία 64 ἐτῶν ἀπεβίωσε ἐν ὑπηρεσίᾳ. Ὑπῆρξε καὶ ἀκραιφνῆς πατριώτης, ἀλλὰ καὶ σπουδαῖος ἐκπαιδευτικὸς λειτουργός, κάτοχος πολλῶν παιδαγωγικῶν γνώσεων, ἐγκυκλοπαιδικὸς μὲ θυμοσοφικὲς διαθέσεις, πρᾶος καὶ γλυκὺς στοὺς τρόπους. Εἶχε τὴν ἐκτίμησι καὶ ὑπόληψη ὄχι μόνον τῶν συναδέλφων του ἐκπαιδευτικῶν, ἀλλὰ κι ὅλης τῆς κοινωνίας Φλωρίνης. Ἡ ἀφοσίωσή του στὸ καθήκον ὑπῆρξε παραδειγματικὴ. Μὲ ἄλλη ἀνυπόφορα στὰ πόδια λίγες ἡμέρες πρὸ τοῦ θανάτου ἔλειψε ἀπὸ τὸ σχολεῖο. (Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ συνεργασθῶ στὸ ἴδιο σχολεῖο στὴ Φλώρινα).

Ἡ οἰκογένεια Παπαῖωακεῖμ ἀνέδειξε καὶ τὸν Ἕλληνα ὄπλαρχηγὸ στὴν περιφέρεια Στρούγας-Ἀχρίδος, τὸν Ἀλέκο. Αὐτός, μὲ τὴν συνεργασία τοῦ ἐπίσης Ἕλληνα ὄπλαρχηγοῦ Δημήτρη Ραδοχόσδα, ἀπὸ τὸ χωριὸ Ραδοχόσδα παρὰ τὸ Λὺν (Πυλῶνα Λιχνιδοῦ ἀρχαῖο), ἀνέπτυξε πατριωτικὴ δράση ἐναντίον τῶν Βουλγάρων μὲ ἀπαράμιλλη ἀνδρεία κατὰ τὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα 1904-1908. Τὸ ἀνταρτικὸ σῶμα τῶν δύο αὐτῶν ὄπλαρχηγῶν εἶχεν ἐξευτελίσει μὲ τὴν δράση του τὸν διαβόητο ἀρχικομιτατζὴ ὅλης τῆς περιφέρειας Ἀχρίδος Πέτρη Τσαοῦλεφ. Τὸ ἀνταρτικὸ αὐτὸ Ἕλληνικὸ σῶμα εἶχε στενὴν συνεργασία μὲ τὸ σερβικὸ τέτοιο ἐναντίον τῶν Βουλγάρων.

Τὸ 1913 ὁ Ἀλέκος Παπαῖωακεῖμ μὲ τοὺς ὄπαδούς καὶ μὲ ὀμάδα ἐνόπλων Σαρακατσαναίων (Ἕλληνοφόνων ποιμένων) στὸ Πέτρινο βουνό, στίς διαβάσεις ἀπὸ Ἀχρίδα πρὸς τὴ Ρέσνα, κατετρόπωσε καὶ ἔτρεψε σὲ ἐπαίσχυντη φυγὴ τὸν διαβόητο ὡς ἄνω ἀρχικομιτατζὴ Π. Τσαοῦλεφ, ποὺ μὲ τίς συμμορίες του καὶ τὰ λεφούσια τῶν Ἀρβανιτᾶδων βιάδιζαν νὰ καταλάβουν τὸ Μοναστήρι. Οἱ Σέρβοι εὐρεθέντες τότε πρὸ ἀτάκτων Ἀλβανῶν (οἱ ὅποιοι μὲ τὸ νεοσύστατο κράτος των διεκδικοῦσαν ἐδάφη μέχρι καὶ τοῦ Μοναστηρίου) εἶχαν ἀποχωρήσει μὲ ὀλιγάριθμο στρατὸ ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα τὸ Σεπτέμβρι τοῦ 1913. Ὁ Ἀλέκος Παπαῖωακεῖμ κατέφυγε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1914. Τιμήθηκε ἐπίσημα ὡς Ἕλληνας ὄπλαρχηγός, ἔτυχε καὶ γεωργικοῦ κλήρου στὴν πόλη Ἑδεσσα, ὅπου κι ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ δράση τόσο τῶν ἐλληνικῶν σωμάτων κατὰ τοῦ βουλγαρισμοῦ ὅσον καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τῆς περιφέρειας Στρούγας-Ἀχρίδος δέον νὰ ἐξαρθῇ πατριωτικῶς, γιατί τὸ ἐπίσημο Ἕλληνικὸ κομιτάτο κα-

μιὰ βοήθεια δὲν παρέσχε σ' αὐτούς. Ἡ ὄλη προσοχή του εἶχε στραφῆ γιὰ δράση ἐναντίον τῶν Βουλγάρων στὶς περιφέρειες Καστορίας καὶ Μοναστηρίου στὴ Δυτ. Μακεδονία. Ἡ περιφέρεια Ἀχρίδος ἀντέστη μὲ ἐγγώρια ἀποκλειστικὰ στοιχεῖα καὶ μὲ ὑλικὴ βεβαίως βοήθεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου Μοναστηρίου ὄχι τὴν πρέπουσα.

Ἡ οἰκογένεια Παπαῖωακεῖμ-Τσικάρη τῆς Στρούγας προσέφερε ἀκόμη θυσία γιὰ τὴν Ἑλλάδα τὸν ἓνα τῶν ἀδελφῶν, τὸν Ἰάκωβο. Αὐτὸς ἔπυσε ἡρωϊκὰ στὴν μάχη τοῦ Κιλκίς τὸν Ἰούνιο τοῦ 1913 στὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸ πόλεμο. Μὲ τὸν ἀδελφὸ του Συμεῶν ὁ Ἰάκωβος, φοιτητὲς κι οἱ δύο στὴν Ἀθήνα, ὁ μὲν Ἰάκωβος στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου κι ὁ Συμεῶν στὸ Μετσόβιο Πολυτεχνεῖο, μὲ τὴν κήρυξη τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1912 κατετάγησαν ἀμέσως ἐθελοντὲς στὸν ἑλληνικὸ στρατό.

Ὁ Συμεῶν Παπαῖωακεῖμ, ἀφοῦ τελείωσε τὸ Μετσόβιο Πολυτεχνεῖο, διορίσθηκε πολιτικὸς μηχανικὸς σὲ δημόσια ὑπηρεσία. Ἀπέθανε ὡς συνταξιούχος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐνταῦθα. Ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Τσικάρη τῆς Στρούγας ἀναδείχθηκε στὸν ἐκπαιδευτικὸ κλάδο ὁ Ἀναστάσιος Τσικάρης. Ὡς δημοδιδάσκαλος μετεκπαιδευθεὶς στὸ Πανεπιστήμιο ἐργάσθηκε ἀξίεπαινα ὑπηρετήσας σὲ σχολεῖα τῆς πόλεως Ἐδέσσης πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὸ ἔτος 1918.

Ἐπίσης συγγενῆς τῆς οἰκογενείας Παπαῖωακεῖμ εἶναι καὶ ὁ τέως Ἐπιθεωρητὴς Δημοτικῶν Σχολείων ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα Ἄγγελος Γιούρτσης.

Γενικὰ ἡ οἰκογένεια Παπαῖωακεῖμ-Τσικάρη στὴ Στρούγα προσέφερε ἀνεκτίμητες ἐθνικὲς ὑπηρεσίες. Ὑπῆρξε τὸ στήριγμα καὶ τὸ παράδειγμα πατριωτισμοῦ γιὰ ὄλους τοὺς Ἕλληνες τῆς περιφέρειας Στρούγας. Πρωτοστάτησε μὲ ἀπαράμιλλο θάρρος στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐπιβίωση καὶ διάσωση τῶν ὀλίγων ἑλληνικῶν ἐστιῶν στὴν περιφέρεια Στρούγας-Ἀχρίδος. Ἔργο ἀξιόλογο ὄλων τῶν Ἑλλήνων τῆς περιφέρειας Στρούγας καὶ Ἀχρίδος ὑπῆρξεν ἡ διαφύλαξη καὶ ἡ διατήρηση τῆς ἑλληνικότητος ἕως τὸ 1912 τῆς ξακουσμένης Μονῆς τοῦ Ὁσίου Ναοῦμ Ἀχρίδος καὶ τῆς Μονῆς Παναγίας Καλλίστης νοτιοδυτικὰ τῆς λίμνης Ἀχρίδος¹.

1. Στὸ βιβλίο «Κῶδιξ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐκκλησίας Ἁγίου Γεωργίου Στρούγας» τοῦ βουλγάρου Ἀκαδημαϊκοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἱστορίας τῆς Ἀκαδημίας Σόφιας Ἰβάν Σνεγκάροβ, πού περιῆλθε στὰ χέρια μου καὶ δωρήθηκε στὴν Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν τελευταῖα, ἀναγράφονται στὴ σελίδα 34 τὰ ἐξῆς γιὰ τοὺς δασκάλους πού χρημάτισαν στὴ Στρούγα:

«Ὁ τὸ παρὸν ἐπιτίμιον σημειῶν (δὲν σημειῶναι τὸ ὄνοματεπώνυμό του), ἐχρημάτισα πρῶτος τῆς φίλης μας Πατρίδος ἑλληνικὸς διδάσκαλος. Κατὰ μαρτυρίαν τῶν πρεσβυτέρων μετ' αὐτὸν οἱ

1) Μῆλης Κοιτάν ἐκ Στρούγας παράλυτος κατὰ τοὺς πόδας.

2) Ὁ ἐκ Μόκρας Δημήτριος πρὸ τοῦ πρώτου.

Ὁ Δρίνος ποταμὸς διαρρέει πρὸς βορρᾶν τὴν μικρὴ κοιλάδα τῆς Στρούγας σὲ μῆκος 12 περίπου χιλιομέτρων. Ἡ κοιλάδα αὐτὴ ἐκτείνεται πρὸς βορρᾶν ἕως τὰ στενὰ πρὸς Δίβραν καὶ ἀπὸ ἀνατολᾶς καὶ δυτικὰ περικλείεται ἀπὸ ὑψώματα σὲ μῆκος 7-10 χιλιομέτρων. Ἀνατολικά εἶναι τὰ ὑψώματα Μελεσίας καὶ δυτικὰ ἢ «Κρεάστα» καὶ πλαγιές τῆς Γιαμπλανίτσας καὶ τοῦ Βλάχικου βουνοῦ (Μπέλιστσκο Μπάρδο). Μικροὶ παραπόταμοι τοῦ Δρίνου εἶναι ἀνατολικά ἢ Σατέσκα καὶ δυτικὰ Σσοῦμ.

Πάνω στὸ Δρίνο ὑπῆρχε, ἕως τὸν 10ον αἰῶνα μ.Χ. ἡ μοναδικὴ γέφυρα γιὰ τὴν ἐπικοινωνία τῶν ἐκατέρωθεν μερῶν, παρὰ τὸ σημερινὸ χωριὸ Ντομπογιάν (ἀρβανίτικο), ὅπου βρισκόταν κι ὁ στρατιωτικὸς σταθμὸς διαβάσεως τῆς γεφύρας. Ὅλος ὁ κάμπος τῆς Στρούγας ἦταν βάλτος ἀδιαπέραστος. Τὴ διάβαση μέσῳ Στρούγας, ὅπως ἀναφέρουν οἱ Βυζαντινοὶ χρονολογῆται (Ἄννα Κομνηνὴ), ἄνοιξε ὁ βασιλιάς Σαμουήλ, ὁ ἐπαναστάτης αὐτὸς κατὰ τῶν Βυζαντινῶν Ἀρβανιτόβλαχος, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ ἀκάματος ἱστορικὸς ἐρευνητὴς φίλιτος Σ. Ν. Λιάκος.

Δυτικὰ τῆς λίμνης βρίσκεται σήμερα τὸ χωριὸ Λύν. Ἐδῶ τοποθετοῦν μερικοὶ τὴν πόλη Ἐγγελᾶνες. Τὸ πιθανώτερο ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἀρχαία αὐτὴ πόλη Ἐγγελᾶνες θὰ βρισκόταν βορειοδυτικὰ τῆς λίμνης, ἴσως στὴ θέση τοῦ σημερινοῦ ἀρβανίτικου χωριοῦ Γκάλιστα ἢ Γκιάλιστα, περὶ τὰ 3 χιλιόμετρα νοτιοδυτικὰ τῆς Στρούγας. Στὸ βορειοδυτικὸ αὐτὸ μέρος τῆς λίμνης (ὅπως γνωρίζω καλῶς) ὁ βυθὸς τῆς εἶναι βορβορώδης κι ἐκεῖ ἀναπτύσσονται τὰ χέλια κι ὅπου ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀλιεύονταν. Τὸ παραπάνω λοιπὸν χωριὸ λέγεται Γκιάλιστα, Ngjal στὴ λατινικὴ ὅμως, ὅπως καὶ στὴν ἀρβανίτικη εἶναι τὸ χέλι. Ἐγγελᾶνες δηλαδὴ θὰ λέγαμε καὶ τὸ χωριὸ αὐτό. (Ὅρα καὶ βιβλίον Σ. Ν. Λιάκου «Ἡ καταγωγὴ τῶν Ἀρμανιῶν», σελ. ια').

Οἱ Ἐγγελᾶνες, κατὰ τὸν ἀείμνηστο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἄντων. Δ. Κεραμόπουλλο (ἀπὸ τὴ Βλάστη-Πτολεμαΐδος, στὸ βιβλίον του, Μακεδονία καὶ Μακεδόνες, 1930, σελ. 13), ἦταν πατρίδα καὶ γενέτειρα τοῦ Κάδμου, ὁ ὁποῖος τὸ 1500-1400 π.Χ. κατέβηκε στὴ Βοιωτία κι ἴδρυσε τὴν

3) Ὑστερον ὁ ἐξ Ὀκτισι χωρίου Χρῆστος.

4) Τέλος πάντων τῷ χιλιεστῷ ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ἐνάτῳ ἔτει (1839) Δεκεμβρίου περὶ τὰ τέλη ὁ ἐκ Στρούγας Δημήτριος Χρήστου Μηλαδινίδης εὗρε ἑλληνικὸν κηφῆνα ἄχρηστον ἐτόσιον (αὐτοῦσιον) ἄχθος ἀρούρης τὸν ἐκ Βελεγράδων (Μπερατίου) Κόνωνα Κῆτς τοῦ ὁποῖου οἱ εἰς τὴν Ἑλλάδα σπουδάζοντες μαθηταὶ ὑπερτεροῦσαν τὸν ἀριθμὸν πέντε σπουδάζοντες τοὺς Ἀσωπίους (;) (Αἰσωπίους προφανῶς μύθους)...

Διατήρησα πιστὰ τὸ κείμενον ὅπως ἀναγράφεται στὸν παραπάνω «Κώδικα», κατὰ-στιχο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Στρούγας, στὸ ὁποῖο ἀναγράφονται λογαριασμοί, δωρεές κ.λ. ἀπὸ 1792 ἕως τὸ 1865, ἀκόμα καὶ γεγονότα πολιτικὰ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Οἱ ὑπογραφές τῶν ἐπιτρόπων ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀναγράφονται ἑλληνικά ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους, ἐνῶ τὸ κείμενον συντάσσεται ἀπὸ τὸ 1865, σὲ ἄπταιστη βουλγαρικὴ γλῶσσα, ἕως καὶ τὸ 1912.

πόλη τῶν Θηβῶν. Ὄταν δὲ γέρασε γύρισε στὴ γενέτειρά του Ἐγγελαῖνες, νὰ πεθάνη καὶ νὰ ταφῆ ἐκεῖ (ᾶρα καὶ ἀνωτέρω βιβλίο Σ. Ν. Λιάκου).

Ὁ καθηγητὴς Ἄντ. Κεραμόπουλλος στὴ σελ. 13 τοῦ ὡς ἄνω βιβλίου του (Μακεδονία καὶ Μακεδόνες) γράφει:

«...Ἄλλος λαὸς φαίνεται εἶναι οἱ Ἐγγελεῖς ἢ Ἐγγελαῖνες... οἵτινες ἐξετείνοντο καὶ περὶ τὴν Ἀχρίδα, ὅπου ἐπεκράτησαν οἱ Δασσαρηῖται... Πόλις ἔχουσα τὸ ὄνομα Λυχνιδὸς... ἤτο κτίσμα τοῦ Κάδμου... Πόλις Ἐγγελαῖνες ὑπῆρχε παρὰ τὸ χωρίον Λύν...».

Συμπεραίνεται ἔτσι ὅτι ἡ λιμνολεκάνη Ἀχρίδος-Στρούγας ὑπῆρξε λίκνο ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀκόμη κατὰ τὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ εἶχεν ἀκμαῖο ἐλληνικὸ πληθυσμό, πρὸ τῆς καθόδου τῶν Σλάβων στὴ Μακεδονία.

Ἀναφέρεται ὅτι στὸ βορεινὸ μέρος τῆς κοιλάδας τῆς Στρούγας ὑπῆρχε καὶ οἰκισμὸς μὲ τὸ ὄνομα Πάτραι, ἀποικία ἢ μητρόπολη ἴσως εἶναι οἱ σημερινὲς Πάτραι τῆς Πελοποννήσου.

Ὁ καθηγητὴς Ἄντ. Κεραμόπουλλος γράφει στὸ ἴδιο βιβλίο του (Μακεδονία καὶ Μακεδόνες) καὶ γιὰ τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα τῆς περιοχῆς Ἀχρίδας.

Παρὰ τὸ χωρίον Τρεμπένιστα, βορείως καὶ σὲ ἀπόσταση 3 ½ χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Ἀχρίδος βρέθηκαν ἑπτὰ τάφοι σπουδαιοτάτου ἀρχαιολογικοῦ περιεχομένου. Οἱ ἑπτὰ αὐτοὶ τάφοι βρέθηκαν κατὰ τὴν κατασκευὴ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἀπὸ Ἀχρίδα πρὸς Κίτσεβο καὶ Σκόπια ἀπὸ τὰ βουλγαρικὰ στρατεύματα, τὰ ὅποια πολεμοῦσαν ἐναντίον τῶν τότε συμμάχων Ἀγγλῶν, Γάλλων καὶ Ἰταλῶν νοτιῶς τῆς λίμνης κατὰ τὸ 1916-1918. (Γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Ἀχρίδας-Σκοπίων εἶχαν ἀπαχθῆ ἀπὸ τοὺς κατακτητὲς Βουλγάρους τῆς Ἀνατολ. Μακεδονίας βιαίως νέοι ἔφηβοι ἀπ' ἐκεῖ, ἰδίως τῆς περιφερείας Δράμας. Τὸ ἄνθος αὐτῶν Ἑλλήνων θυσιάσθηκε τότε ἀπὸ τοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος. Πειναλέοι, γυμνητεύοντες βρῆκαν σκληρὰ τὸ θάνατο ἐκεῖ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλληνόπουλα...).

Ὁ πλοῦτος αὐτῶν τῶν σπουδαίων εὐρημάτων μεταφέρθηκε στὸ Μουσεῖο τῆς Σόφιας, ὅπου φυλάγεται καὶ σήμερα.

Πρὸ τῆς εὐρέσεως τῶν 7 αὐτῶν τάφων, μέρος των ἐσυλήθη ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν γειτονικῶν χωριῶν, ἰδίως τὰ χρυσᾶ ἀντικείμενα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶδα τὸ 1920 στὰ χέρια τῶν χωρικῶν ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω χωριά.

Στὸ βιβλίο τοῦ καθηγητοῦ Ἄντ. Κεραμοπούλλου ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι «ἀναμφισβητῆτως πρόκειται περὶ ἡγεμονικῶν τάφων νεκρῶν πεσόντων ἐν πολέμῳ τὸ 520 π.Χ., ὅτε ἐβασίλευεν ἐν Μακεδονίᾳ ὁ Ἀμόντας ὁ Α', πατὴρ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'... ὁ πλοῦτος τῶν ἑπτὰ τάφων ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ἀνακτόρων τῶν Αἰγῶν... Ἴσως τινὲς ἦσαν μέλη τοῦ βασιλεύοντος ἐν Αἰγαῖς οἴκου... ἴσως ὑποτελεῖς ἡγεμόνες... Πάντως τὸ ἀπαραβίαστον τῶν

πλουσιών τάφων εἶναι τεκμήριον, ὅτι τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς ὀρύξεως αὐτῶν καθ' ὅλους τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, μέχρις ὅτου ἐλησμονήθησαν, ἡ χώρα ἦτο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν Μακεδόνων... τὸ κατώτατον δηλ. σύνορον τοῦ μεγάλου Μακεδονικοῦ Κράτους».

Μετὰ τὸν πρῶτο Παγκόσμιο πόλεμο, ἡ ἀρχαιολογικὴ ὑπηρεσία τοῦ τότε Βασιλείου τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων ἐνήργησε ἄλλες ἀνασκαφές, κοντὰ πάλι στὸ χωριὸ Τρεμπένιστα (1925-1930). Σ' αὐτὲς ἀποκαλύφθηκαν ἄλλοι πέντε τάφοι μὲ σπουδαῖα ἐπίσης εὐρήματα, τὰ ὅποια φυλάγονται στὸ Μουσεῖο Βελιγραδίου¹.

Τόσο οἱ Βούλγαροι ὅσο κι οἱ Σέρβοι ἀρχαιολόγοι ἰσχυρίσθηκαν, ὅτι τὰ ἀποκαλυφθέντα στοὺς δώδεκα αὐτοὺς τάφους ἀρχαιολογικὰ κειμήλια ἀνήκαν σὲ φυλάρχους Ἰλλυριοὺς, οἱ ὅποιοι εἶχαν ληστέψει αὐτὰ ἀπὸ τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν. Ἀλλὰ ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Ἄντ. Κεραμόπουλλος, σὲ διάλεξη ποὺ ἔδωσε στὴ Φλώρινα τὸ 1937, στὴν ὁποία παρέστην κι ἐγώ, ἀπέδειξε μὲ ἐπιστημονικὰ καὶ ἱστορικὰ ἐπιχειρήματα ὅτι τὰ εὐρήματα τῶν δώδεκα τάφων τῆς Τρεμπένιστας καμιὰ σχέση δὲν ἔχουν μὲ τὰ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν καὶ ὅτι εἶναι γνήσια προϊόντα τῶν ἀνακτόρων τῶν Αἰγῶν (Ἐδέσσης).

Ἄκόμη λέγει ὁ Ἄν. Κεραμόπουλλος στὸ παραπάνω ἀναφερόμενο βιβλίο του (σελ. 17), ὅτι οἱ Ρωμαῖοι παρέλαβον τὰ πατροπαράδοτα σύνορα τοῦ βασιλείως Περσέως καὶ ὅτι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Πολύβιος, ὁ Πυλὼν Λυχνιδοῦ (τὸ σημερινὸ Κιάφα-Θάν) χωρίζει τὴν Ἰλλυρία ἀπὸ τὴ Μακεδονία.

Ἡ λιμνολεκάνη λοιπὸν τῆς Ἀχρίδας ἀποτελοῦσε τὸ ἀκμαῖο βορειοδυτικὸ τμήμα τῆς Μακεδονίας, ὅπου ἔζησε κι ἤκμασε ἀπὸ ἀρχαιοτάτους χρόνους ἑλληνικὸς πληθυσμὸς.

Ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνωρίζω ὅτι πλησίον τοῦ χωριοῦ Κοροσίστε, στὴν τοποθεσία λεγομένη «Ζαπίν», λίγο βορειοδυτικὰ τῆς Τρεμπένιστας, τὸ 1906 Ἀρβανίτης γεωργὸς στὸ χωράφι του βρῆκε ἄγαλμα μαρμάρينو παριστάνον κόρη, πολὺ ὠραῖο καὶ σὲ καλὴ κατάσταση. Στὸ βᾶθρο του εἶχε

1. Ὅπως μαθαίνω θετικά, παρὰ τὴν Τρεμπένιστα ἤρχισαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ (1971-72) νέες ἀνασκαφές ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογικὴ ὑπηρεσία Γιουγκοσλαβίας. Ἔχουν ἀποκαλυφθῆ ἑρείπια οἰκισμοῦ τοῦ ὁποίου τὸ δάπεδο στὰ κτήριά του εἶναι μωσαϊκὸ σὲ ἀρίστη κατάσταση, κατὰ διαβεβαίωση συγγενοῦς μου ὁ ὁποῖος τὸ ἐπεσκέφθη πρὸ ὀλίγων μηνῶν (1972). Εὐρήματα (ἄγαλματα κ.λ.) δὲν ἐπιδεικνύονται στοὺς ἐπισκέπτες· φυλάσσονται σὲ ἰδιαίτερο κτήριο.

Δικαιούται, ὑποθέτω, στὸ συμπέρασμα στὸ ὁποῖο καταλήγει ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Ἄντωνιος Κεραμόπουλλος, ὅταν, ὅπως ἀναφέρω καὶ παραπάνω, γράφει στὸ βιβλίο του «Μακεδονία καὶ Μακεδόνες» (1930, σελ. 16-17): «Πάντως τὸ ἀπαρβίαστον τῶν πλουσιῶν τάφων εἶναι τεκμήριον... ἡ χώρα ἦτο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν Μακεδόνων... τὸ κατώτατον δηλ. σύνορον τοῦ μεγάλου Μακεδονικοῦ Κράτους».

ἐπιγραφή ἑλληνική. Τὸ ἄγαλμα αὐτό, γιὰ νὰ μὴ καταστραφῆ, παρέλαβε ὁ πατέρας μου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔμπορος στὸ χωριὸ Κοροσίστε. Τὴν ἐπιγραφή διέσωζεν ὁ πατέρας μου στὰ ἀπομνημονεύματά του. Τὸ ἄγαλμα αὐτό, μαζί μὲ ἄλλες μαρμάρινες πλάκες, μόλις ἔμαθε τὴν ἀνακάλυψή τους, παρέλαβε αὐτοπροσώπως ὁ καϊμακάμης (πολιτικὸς διοικητῆς) Ἄχρίδας. Οἱ ἐπιγραφές, τόσο στὸ βᾶθρο τοῦ ἀγάλματος ὅσο στὶς πλάκες, ἦσαν μὲ κεφαλαῖα γράμματα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν διεσώθησαν.

Κοντὰ ἐπίσης ἀπὸ τὸ χωριὸ Κοροσίστε - Δολογικόσδα, ὑπῆρχε νεκροταφεῖο παλιᾶς ἐποχῆς, γιὰτι οἱ Ἄρβανίτες γεωργοὶ τῶν γύρω χωριῶν ἀνεκάλυπταν ὀργώνοντας νομίσματα ἀρχαῖα καὶ βυζαντινῆς ἐποχῆς, τὰ λεγόμενα κωνσταντινάτα.

Στὸ βορεινὸ μέρος τῆς Κάτω Μπεάλας (Κάμπου), σὲ ἀπόσταση 3 χιλιομέτρων ἀπ' αὐτή, βρίσκεται σήμερα τὸ χωριὸ Ὀκτῆς (ἀρβανίτικο). Ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ χωριὸ ὑπῆρχαν παλιὰ ἐρείπια ἐκκλησιῶν. Ἡ παράδοση ἀνέφερε ὅτι ἐκεῖ ἦσαν ὀκτὼ ἐκκλησιές. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ χωριὸ λεγόταν «Ὀκτὼ Ἐκκλησίαι» (Ὀκτωκλῆς τὸ ἔλεγαν οἱ Ἄρβανίτες, σήμερα μετέπεσε σὲ Ὀκτῆσι).

Κοντὰ στὸ χωριὸ αὐτὸ τὸ ἔτος 1917 γεωργός, ὀργώνοντας τὸ χωράφι του, ἔπεσε μὲ τὰ βόδια καὶ τὸ ἀλέτρι του σὲ ὑπόγεια ἐκκλησία βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, σημαντικῶν διαστάσεων. Τὸ δάπεδο τῆς ἐκκλησίας καὶ οἱ εἰκόνες ἦσαν μωσαϊκὰ σὲ πολὺ καλὴ κατάσταση. Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἐφέρετο ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Πάνω σ' αὐτὴ τὸ 1920 ὁ τότε βασιλιάς τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων Ἀλέξανδρος ἀνήγειρε ἐκκλησία ἄλλη μὲ δική του δαπάνη. Τὴν ἐπισκέφθηκα κατὰ τὰ ἔτη 1927 καὶ 1936.

Τὰ περισσότερα χωριά ἀπὸ Κιάφα-Θάν (Λύν) ἕως τὴν Τρεμπένιστα, ὁπότεν ἀρχικὰ περνοῦσε ἡ Ἐγνατία ὁδός, εἶναι ἀρβανίτικα (μουσουλμανικά).

Πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς λιμνολεκάνης Ἄχρίδας εἶναι ἡ ὄρεινὴ περιφέρεια Κοτζατζήκ. Ἀνάμεσα τῶν πρὸς βορρᾶν διακλαδώσεων τοῦ ὄρους Γιαμπλανίτσα καὶ τοῦ χαμηλοτέρου βουνοῦ Καρά-Ὀρμάν ἢ Στόγκοβα Πλάνινα βρίσκεται ἡ μικρὴ αὐτὴ περιφέρεια. Τὰ δυὸ παραπάνω παράλληλα βουνὰ διασχίζονται ἀπὸ τὸν ποταμὸ Μαῦρο Δρίνο πρὸς βορρᾶν κι ἔτσι σχηματίζονται στενά, πού καταλήγουν ὀλίγο πρὸ τῆς πόλεως Κ. Δίβρας. Ἀπὸ τὰ στενά αὐτὰ περνᾶ κι ὁ δημόσιος δρόμος, πού ἕως τὸ ἔτος 1908 ἦτο ἀπλῶς βατός, κατὰ τὰ ἔτη ὅμως 1908-1911 ἀνοίχτηκε ἀπὸ ἐργατικὰ τάγματα αἰχμαλώτων στρατιωτῶν ἀφοσιωμένων στὸ σουλτάνο Ἀβδούλ Χαμήτ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Κοτζατζήκ, κτηνοτρόφοι, ἀρειμάνιοι τὸ ἀνάστημα, εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀλβανόφωνοι.

Ἐπίσης πρὸς τὰ ἀνατολικά τοῦ Κοτζατζήκ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βουνὰ Καρά-Ὀρμάν καὶ Πρόστρανσκο καὶ βορειοανατολικά τῆς λιμνολεκάνης

Ἰαχρίδος εἶναι ὄρεινὴ μᾶλλον περιοχὴ μὲ διάβαση (ὀδική-σιδηροδρομική) στὸ μέσο ἀπὸ Ἰαχρίδα πρὸς Κίτσεβο καὶ Σκόπια, ἢ Δέβριτσα, Ντέμπαρτσα τὴ λέγαμε. Αὐτὴ κατοικεῖται ἀπὸ σλαβόφωνο πληθυσμό, ὁ ὁποῖος ἔχει χαρακτηριστικὰ προσώπου διαφορετικὰ ἀπὸ τὴ σλαβικὴ φυλὴ καὶ ὑψηλὸ ἀνάστημα. Τοὺς κατοίκους τῶν δύο αὐτῶν περιοχῶν ἀποκαλοῦσαμε Σιόπηδες.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΤΟΠΙΔΗΣ

RÉSUMÉ

A n a s t a s e T o p a l i s, Les villages Haut et Bas Beala de la région Strouga-Achrid.

L'article, se réfère à Haut Beala, village grecovalaque de la Macédoine nord-ouest, appartenant aujourd'hui en Yougoslavie et ayant tombé en décadence.

L'auteur, qui est né à ce village et qui fut s'expatrié jeune, a visité son pays natale en 1964, décrit son enfance à son village vers le début de notre siècle. Alors, il relate de l'environnement, de la fondation, du climat, de la végétation, de la faune et de la population du village Haut Beala. Ensuite, nous nous renseignons sur les occupations, l'habillement, la situation économique, la langue, la vie religieuse, l'instruction, les mœurs et coutumes, l'administration, les manifestations, l'alimentation et la sûreté des habitants.

D'ailleurs, l'auteur contient à son article quelques chansons en langue valaque et des renseignements considérables sur le village Bas Beala. Au terme de son article l'auteur donne quelques informations, tant géographiques qu'historiques, sur la région Stouga-Achrid.